

Ken Bruen

MARTIRELE DE LA MAGDALEN

KEN BRUEN

Seria: Jack Taylor #3

MARTIRELE DE LA MAGDALEN

Original: *The Magdalen Martyrs* (2002)

Traducere din engleză de:
GEORGE ARION Jr.

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2017

Prolog

Fata stătea în genunchi și lustruia podeaua. Era îmbrăcată într-o salopetă decolorată, fără formă. Șorțul imaculat pe care-l purta era semnul spălătoriei în care era întemnițată. De trei ore se străduia să dea luciu podelei. Știa că nu va termina până când nu-și va vedea chipul reflectat în ea. Simțea amintirea copilului la care fusese nevoită să renunțe ca pe o rană în suflet care-i ardea rugăciunile pe care încerca să le rostească.

O cuprinse un val de amețală și se aplecă înainte. Își tamponă fruntea cu o cârpă de sub mânecă. Auzi pași și zgomot de tocuri pe podeaua de lemn. Se apropia o călugăriță. Vocea o plesni ca un bici.

— Cine ți-a zis să te oprești, curvă leneșă?

Știa să nu răspundă, dar își ridică privirea o clipă ca să vadă care dintre călugărițe era. Șiragul de mătănii negre șfichiui prea repede ca să se mai ferească. O lovi în plină figură, o tăie pe obraz și îi lăsă o vânătăie deasupra ochiului. Sângele țâșni și păta podeaua curată. Călugărița ridică iar mătăniile și zise:

— Uită-te în ce hal arată podeaua, vagabondă păgână ce ești.

Fata își mușcă buza de jos străduindu-se să nu plângă. Plânsul părea să le incite mai tare la violență. Strigă în gând după un Dumnezeu care o abandonase demult. Sărmana nu mai avea nici familie la care să apeleze. Călugărița ridică mătăniile pentru a treia și ultima lovitură.

1.

Decembrie e o lună dură. La dracu' cu toate pregătirile de sărbătoare. Dacă ești singur, își bate joc de tine pe unde te prinde. Să zicem că deschizi o carte veche și găsești o listă de prieteni cărora le-ai trimis cândva felicitări. Acum sunt cu toții morți sau dispăruți. La televizor sunt tone de jucării pe care tu nu le-ai avut când erai mic și, evident, acum e cam târziu. La radio se cântă balade care cândva aveau sens sau chiar dădeau speranță.

Se spune că singurătatea te lovește cel mai tare când ești în bucătărie și pregătești masa pentru o singură persoană. O singură chestie din toate: o singură ceașcă, un singur set de tacâmuri, o farfurie și, probabil, un unic plan jalnic. Dacă trăiești singur suficient de mult, dezvolți obiceiuri obsesive. Imediat ce termini de mâncat speli farfuria. De ce? Cine mă-sa are să se plângă? Lasă toate rahaturile să se adune timp de o săptămână și vezi dacă-i pasă cuiva. Dar n-o faci pentru că nu poți. Ritualurile astea sunt singura legătură pe care o mai ai cu rasa umană și partea cea mai proastă e să conștientizezi că le faci.

Trecusem prin mai multe case în ultimii ani. Avusesem un apartament lângă canal și, dacă nu fusesem fericit, cel puțin acolo am fost pe cât de aproape de mulțumire era posibil. Dar m-au evacuat și m-am mutat la Bailey's Hotel, unul dintre puținele rămase încă independente din Galway.

Apoi, ca urmare a cazului pe care-l anchetam, am rămas puțin lefter și m-am mutat într-o casă din Hidden Valley. Era mișto. M-a prins o vreme. Podele de piatră, șemineu, relaș pe termen lung, vecini, cărți... într-un raft de lemn... Ca un cetățean respectabil. Dar s-a dus dracului totu' când am luat cea mai proastă decizie din cariera mea pestriță. Încă simt vina și remușcărilor. Șirul de morți care mă acuză de fiecare dată când apuc să ațipesc, înspăimântători, apropiindu-se în tăcere și fixându-mă cu privirea în timp ce mă zvârcolesc și gem, sperând zadarnic să scap.

Așa că beau. Mi-am depășit demult data expirării și sunt pe timp împrumutat. Ar fi trebuit să dispar cu mult timp în urmă. Deseori îmi doresc s-o fi făcut.

Primele două săptămâni din decembrie am stat pe uscat. Mă pregăteam. Știam că n-o să pot trece treaz prin toată debandada așa că stăteam cuminte deocamdată. Încă o iluzie de-a alcoolicilor. Minciunile astea sunt aproape la fel de vitale ca și alcoolul. Te agăți de ele ca de rugăciuni, dar sunt de două ori mai candidă. Ploaia continuă și frigul crâncen îți ajung până-n

oase. La un moment dat fusesem dependent rău de cocaină, dar mă abțineam până și de la asta. Așa că aveam frisoane și tremurici și, bineînțeles, depresii masive.

Locuiam din nou la *Bailey's Hotel*. Situat lângă oficiul pentru turiști, nu e ușor de găsit, dar supraviețuiește în chip neașteptat. Proprietara e o văduvă de optzeci și ceva de ani care ține la mine dintr-un motiv sau altul și îmi păstrează în continuare o cameră, în ciuda exceselor mele cele mai rele. Are impresia că am ajutat-o cândva. Dacă așa e, am uitat cum sau chiar și când. Sunt recunoscător că nu mă judecă. Poate pentru că amândoi facem parte din specia aia pe cale de dispariție din „vechiul Galway” și chiar nu mai avem mult timp. Când om dispărea, hotelu’ o să fie transformat într-un bloc cu apartamente de lux și vreun marțafoi de bani gata o să ne calce oasele-n picioare, suflete amăgite ce-am fost.

Personalul ei e compus în principal din Janet, o femeie la fel de bătrână ca și ea, care are rol de spălătoreasă, menajeră, conștiință, femeie de serviciu și este una dintre cele mai religioase femei pe care le-am întâlnit. Pentru că citesc atât de mult, Janet are impresia că sunt cineva. E o veche idee irlandeză care, din păcate, păcălește tot mai puțină lume. Aveam un calendar pe perete. Pe copertă era Catedrala *Sacred Heart* și fiecare zi avea câte-o zicătoare cu miez care să-ți facă ziua mai bună. N-aș zice că pe-ale mele le făceau mai bune. Marcată cu roșu, ziua de 18 ieșea în evidență ca un far. Ziua tatălui meu. Ziua în care urma să beau din nou. Simplul fapt că știam când o să mai duc paharul la gură mă ajuta să trec prin multe ore imposibile. Mă aprovizionasem bine. Patru sticle de Bushmill's negru, 24 de doze de Guinness și o uncie de coca. Nu glumesc când vă zic că ăsta era apetitivul. Și dat fiind că-n zilele de Crăciun totu’ urma să fie-nchis, mi se părea o provizie bunicică.

A venit și ziua cu pricina. Am intrat în ele parcă-n răzbunare. Am reușit să intru în comă după o săptămână și m-am trezit iar la spital. N-au fost încântați să mă revadă și să-mi țină prelegeri despre ce se întâmplă dacă mai fac pe rebelu’. Da’ n-o ziceau cu convingere, știau că o să beau din nou. Pe la jumătatea lui ianuarie eram la *Bailey's*, încercând să raționalizez băutura, făcând abținerea de la cocaină și suferind de o depresie neagră ca dracu’. Stăteam pe marginea patului și mă gândeam la niște versuri de Ann Kennedy.

Instrucțiuni de înmormântare

Versurile:

*S-ar putea să știi locul
Pentru că acolo au pus
Cenușa lui Marilyn
Într-o criptă palidă de marmură
Dincoace de familia noastră.*

Ca să vezi.
Nu-l știu.

2.

Există un pub în Balham exclusiv pentru nebuni. La vreo sută de metri de o sală de bingo, ceea ce e foarte potrivit. Chiar și personalul e dus bine de tot cu capu'. Când sufeream, adică des, mă duceam acolo și mă amestecam printre ei. Întotdeauna găsești pe cineva care să cunoască iadul din interior. La scurt timp după ce mă căsătorisem mă dusesem acolo, cerusem o bere și un whiskey și mă gândisem la viitorul meu. Lângă mine, un tip dizolva aspirină într-o halbă.

N-am întrebat nimic.

A zis:

— Hai că mori de curiozitate.

M-am uitat la el. Pe gât un tatuaj care era fie o ancoră, fie o svastică, de la sprânceană stângă la buza de sus – o cicatrice. Ca în majoritatea cazurilor, avea ochi blânzi. Sigur, se vedea demența, dar nu poți păstra blândețea aia dacă ești întreg la cap.

Am zis:

— Dacă vrei, spune-mi.

Teritoriu neutru. Îmi cântări răspunsul, apoi zise:

— Te scapă de mahmureală.

— Aha.

Apoi, cât se poate de delicat, dădu paharul în stânga lui și strigă după o altă bere.

— Chestia e să n-o bei.

În ziua aia și în încă puține altele purtam verigheta. Luminoasă și strălucitoare, în locul ăla duhnea a corp străin. Rămăsese captivat de strălucire și a zis:

— Ești căsătorit.

— Da.

— Știi ce-i cel mai mișto la asta?

— Nu.

— Nu poa' să-ți zică nimeni că ești poponar.

De curând promisem scrisoarea obișnuită de la

MINISTERUL DE JUSTIȚIE

Stimate domn.

Am luat la cunoștință faptul că nu ați returnat un articol de echipament.

Vă atragem atenția asupra articolului 59347 A din capitolul Uniforme și echipamente de la pagina 25 din manual. Articolul nr. 8234, un palton *garda*, este în continuare proprietatea Ministerului.

Așteptăm returnarea rapidă a numitului articol.
Cu stimă.
B. Cosgrove

Am făcut ce făceam mereu.

Am mototolit-o și am aruncat-o în capătul celălalt al camerei. De ani întregi primeam variațiuni ale aceleiași scrisori. Indiferent unde locuiam, lângă canal, la *Bailey's Hotel*, la Londra sau Hidden Valley, misivele mă găseau în cele din urmă.

Fusesem *garda*^[1] și, chiar dacă n-au fost cei mai frumoși ani ai vieții, cu siguranță au fost cei mai semnificativi. Mă antrenasem la Templemore și aveam premisele unei cariere de succes. Acum pare ciudat, dar atunci chiar îmi păsa. Prima oară când am mers pe stradă în uniformă, cu nasturii strălucitori, cu chipiul la unghi potrivit, bastonul în mână, am crezut că pot schimba ceva. Primul duș rece a venit cam după o lună de serviciu. Eram în patrula de noapte, cu un sergent mai în vârstă în față. Am primit un apel de la o casă și când am ajuns am găsit un soț beat încuiat pe dinafară.

Sergentul zisese:

— Dacă tre' să-l arestăm, stai în spatele lui.

Am crezut că se îndoia de curajul meu și, normal, după ce am încercat să vorbim cu el, bărbatul s-a pus să înjure și l-am avertizat. El ne-a zis să ne ducem în pizda mamei noastre, iar sergentul a zis să-l arestăm și mi-a făcut cu ochiul. Plin de tinerețe și bravadă, m-am pus față-n față cu individul, iar el m-a umplut de vomă din cap până-n picioare. Încă-l mai aud pe sergent cum râde. Următorii doi ani au fost buni până a început să-mi placă prea mult paharu' și-am devenit un motiv de îngrijorare pentru superiorii mei. Până la urmă m-au dat afară. Am păstrat paltonul, o amintire a singurei șanse de a-i da sens vieții mele.

Haina aia era singura legătură cu cariera mea. Dacă nu o valida, cel puțin o dovedea.

În timpul cazului precedent avusesem parte de cazare, o casă în Hidden Valley. Ca să folosesc o expresie londoneză, trăiam pe picior mare. S-a sfârșit dezastruos. M-am mutat înapoi la *Bailey's Hotel*.

Doamna Bailey avea impresia că-i cunoscuse pe semnatarii tratatului din 1916. Avea pielea aceea proaspătă și perfectă, aproape patentată de călugărițe. În ochi avea un amestec de înțelepciune și neastâmpăr. Există combinație mai bună? Odată îmi spusese:

— O să ai mereu o cameră aici.

S-ar putea să nu pară cine știe ce, dar e o bogăție de o noblete rară. Vechea mea cameră o luase un judecător ieșit la pensie. Și el era din vechiul Galway, iar asta era singura recomandare de care avea nevoie. Mie mi s-a dat podul. Îmi plăcea. Spiraiul îmi dădea impresia falsă de lumină. Toate necesitățile:

Duș
Ibric
Telefon
TV

N-a durat mult să despachetez. Din nou, doar esențialele:

Costum de la *Age Concern*
Jachetă de piele
Articolul 8234
Trei blugi
Bocanci Adidași

Și bineînțeles, cărțile mele.
De asemenea, muzică. Tot ce au scos

Johnny Duhan
The Cowboy Junkies
John Stewart
Van Morrison.

3.

*„Am clădit o casă și am descoperit – de ce m-am mirat? –
că
Thoreau avea dreptate. Dacă un om construiește un hambar,
hambarul devine o închisoare”.*

Gary Paulsen,
Pelerinaj pe o cursă de oțel

Într-o dimineață de luni, pe la sfârșitul lui ianuarie, am avut un acces alcoolic. Foarte grav. M-a băgat în spital cât ai zice pește. Un doctor a zis de deasupra mea:

— D-le Taylor, sunteți conștient de ce vi s-a întâmplat?

— Nu.

— Următorul atac v-ar putea ucide.

— O să am grijă.

Se uită pe fișa mea, dădu din cap și zise:

— Nu de grijă e nevoie. Nu mai aveți voie să beți.

Episodul mă teroriza. Când am ieșit din spital n-am băut. Dar am mai făcut asta de mii de ori. Mai devreme sau mai târziu îmi trecea frica sau ajungeam la „cui dracu’ îi pasă?” și beam.

M-am cufundat într-o depresie tot mai adâncă. Mi-era din ce în ce mai greu să mă dau jos din pat. În timpul nopții, anxietatea mă trezea din somn la ore fixe, în fiecare oră. Stors de puteri, mă târam pe jos din pat și mă forțam să ajung la duș. Mâncarea nu-mi trezea interes, dar încercam. Mă întrebam „la ce bun?” Îmi râdeam barba și mă cutremuram de cât de supt îmi era chipul. Dar, la dracu’, aveam niște dinți grozavi.

În timpul ultimului meu caz veniseră după mine doi frați. Dacă ar fi locuit în America, ar fi fost două gunoaie care stau în rulotă. Aici erau „burlaci”. De parcă era decizia lor. Pe lista lor de chestii pe care le urau se aflau și tinichigiii. Lucram pe atunci pentru niște țigani. Mă întorceam de la o înmormântare, aveam draci și mâncam cartofi prăjiți, Nirvana irlandeză sau, cum ar spune puriștii, „*Tír na nÓg*”.

Frații mă loviseră în gură cu un drog de fier. Săptămâni întregi petrecute la dentist au avut drept rezultat un zâmbet strălucitor.

Auzisem odată depresia descrisă ca atunci când ești într-o apă mîloasă, fetidă și nu reușești să ieși la suprafață.

Se potrivea.

Fiecare zi era mai mohorâtă decât precedenta. Punctul culminant era să mă culc ca să se termine odată. Dacă găseam

alinare în ceva, era în gândul la sinucidere. Ești în rahat pân' la gât dacă asta e singura luminiță. Cu câteva luni înainte băusem ceva într-o speluncă de pe Merchant's Road. M-a atras amenințarea care se simțea în aer. Un marinăr rus, care trăsesse pe uscat de 8 luni, mi-a vândut un Heckler & Koch de calibru .32. O armă dată dracului. Am fost uluit să pun mâna pe ea, mai ales atât de ieftin.

Multe nopți la rând am stat cu el în mână și m-am gândit „o singură mișcare în sus și apasă pe trăgaci”.

N-aș putea spune de ce n-am făcut-o. Am încercat să mă întorc la cărți. În viața mea fusese întotdeauna lectura. Indiferent ce se întâmpla, am putut mereu să citesc. Nu mai mergea. Toți autorii mei de nădejde,

Thomas Merton
Nelson Agren
Walter Machen
Francis Thompson.

Nup.

Nu mă ajutau.

M-am întors la un autor care îmi oferise întunecime. Derek Raymond, părintele *noir*-ului englezesc. Cunoscut și ca Robert Cook. Avusese dintotdeauna o afinitate cu criminalul, cu bolnavul. A studiat la „focarul” ăla de poponăreală”, Eton, despre care a zis că e „o excelentă pregătire împotriva viciilor de orice fel”. Împins de o plictiseală în stadiu aproape terminal, a evadat, mai întâi la Paris, la legendarul Beat Hotel, apoi în Lower East Side în New York. Prima dintre cele cinci căsnicii s-a dus pe apa sâmbetei după doar 60 de zile.

Propria mea căsnicie a mers destul de asemănător. N-aveam de gând să încerc alte patru.

Zisese

„Am știut că lucrurile mergeau prost când am ajuns acasă, am pus cumpărăturile în bucătărie și masa a scârțâit cumplit”.

Nu-i de mirare că mi-a plăcut așa mult.

A scris un val de cărți care au atras venerație. Adică recenzii bune și niciun ban. Nu-l prea deranja. Spunea:

„Am privit cum autori precum Kingsley Amis se chinuie să ajungă pe scara rulantă care urcă în timp ce eu o am pe cea care coboară numai pentru mine”.

Aici îmi place cel mai mult.

Pe la aproape cincizeci de ani, a început să scrie romanele cu Fabrica. Thrillere permanent întunecate, cu un protagonist bântuit de tragedii personale și obsedat de morți de care nimănui altcuiva nu-i pasă, care zugrăvesc o Londră disperată. Măcinate de „o vreme respingătoare și psihedelică”. Cărțile au culminat cu uimitoarea „Eu am fost Dora Suarez”. Despre romanul lui, „În doliu”, a scris:

„Dacă n-aș fi avut vreo vină pe care s-o curăț, n-aș fi știut care e drumul spre iad... ea a fost mântuirea mea pentru cincizeci de ani de indiferență la mizeria lumii, o călătorie cumplită prin propria-mi vină și a altora”.

Cancerul la ficat și băutura l-au scos din joc la șaizeci și trei de ani. Îi aliniasem cărțile la perete, ca un șir de gloanțe pe care trebuia doar să le încarc. Și-a trăit ultimii ani într-o garsonieră spartană în Willesden.

Dacă nu știusem să-l jelesc atunci, acum recuperam timpul pierdut.

Îi simțeam degetul pe trăgaciul pistolului.

În cazul precedent îi cerusem ajutorul unui dur pe nume Bill Cassell. L-am rugat să apere o fetiță și asta a făcut. Apoi m-am îndatorat mai mult, rugându-l să elimine un criminal. Nu e ieftin să ceri ajutor de genul ăsta. I-am dat o căruță de bani, dar cel mai tare mă îngrijora favoarea pe care avea să mi-o ceară într-o bună zi. Când rămâi dator la cineva ca el, tre’ să-ți plătești datoria, iar groaza e să aștepti să vezi ce-ți cere. La momentul respectiv te avertizează, dar eu am făcut târgul. El e un individ extrem de dur, până-ntr-atât că și polițiștii îl lasă-n pace. N-are restricții, ar trece orice limită și poți doar să speri că nu pe tine vrea să te vadă dincolo de limita aia. M-a sunat într-o noapte de duminică. A început cu:

— Greu dă omu’ de tine.

— Dar ai reușit.

A chicotit.

— Mda.

— Cum te mai simți, Bill?

Avea cancer la ficat, cum putea să se simtă? Dar am simțit că trebuia măcar să mă străduiesc. A zis:

— Ca pula.

— Îmi pare rău, Bill.

— Știi de ce te-am sunat, Jack.

— Tre’ să plătesc nota.

— Corect.

— Ce vrei?
— Nu la telefon. La *Sweeney's* la două, mâine.
— M-am lăsat de băutură.
— Am auzit. Nu pentru mult.
— Presupun că asta a fost de îmbărbătare.
— Îmbărbătează-te din ce poți.
— O să-ncerc.
— Doișpe, Jack, să nu întârzi.
Click.

Depresia mă strivea ca o placă de ciment. Știam că Bill avea să sune la un moment dat, dar acum nici măcar nu reușeam să mă ridic la nivelul de anxietate. Toate colaborările cu Bill implicau o doză mare de neliniște. M-am forțat să-mi pun haina și să ies la o plimbare. Voiam să mă cuibăresc într-un colț și să plâng. Când am trecut de recepție, doamna Bailey zise:

— Domnu' Taylor!
— Jack, vă rog.

Știam că n-o să-mi zică vreodată pe nume. Părea îngrijorată.

M-a întrebat:

— Sunteți bine?
— M-a luat puțin gripa.
Liniște câteva momente. Apoi zise:
— V-ar face bine un întăritor.
— Aha.

Voia să mai adauge o droaie de chestii, dar renunță și zise:

— Dacă pot să vă ajut cu ceva...
— Mulțumesc.

Am mers până la Eyre Square.

Grupuri de tineri pierzând vremea, toți cu doze de bere sau sticle de cidru în mână.

Băutură
Băutură
Băutură

M-am dus la *Nestor's*. La bar era Jeff. Era întruchiparea sănătății. El și iubita lui, Cathy, făcuseră de curând un copil, un copil cu sindromul Down. Mi-a zise:

— Doamne, Jack, pe unde-ai fost?
— M-am dat la fund.
— Ești în regulă? Arăți, nu știu, cam hăituit.

Am jonglat puțin cu expresia și i-am răspuns.

— Hăituit, asta da expresie. M-am lăsat de pipat, de coca și de băutură. De ce n-aș fi bine?

Rămase cu gura căscată și zise:

— Și de pipat... Și de coca... Iisuse, Jack, sunt impresionat.

Santinela, aflată într-o semi-încrămenire de la Crăciun, își ridică privirea și zise:

— Bine de tine.

Apoi se prăbuși la loc pe tejghea.

Pe vremea când beam la *Grogan's*, se găseau mereu doi indivizi care se proțăpeau în fața tejghelei, îmbrăcați în jachete de lână identice, căciuli de postav, pantaloni Terylene. I-am poreclit santinelele. În fața lor era întotdeauna o halbă pe jumătate goală. Indiferent de ora la care dădeai peste ei, nivelul nu varia niciodată. Când *Grogan's* și-a schimbat patronul, unul dintre ei a făcut atac de cord, iar celălalt s-a mutat la *Nestor's*. Jeff a zis:

— Te căuta un tinerel.

— Cât de tinerel?

— Douășcinci poate.

— Tinerel. Ce voia?

— Ceva de lucru.

— A lăsat un nume?

Scormoni într-un maldăr de hârtii, îl găsi și citi:

— Terry Boyle.

— Cum ți s-a părut?

— Hmm... Políticos. A, da, avea un costum bun.

— Și asta ne spune ce?

— Nu știu. Dacă mai vine vrei să-l întreb ceva?

— Da, întreabă-l de unde are costumul.

M-am întors la hotel mormăind:

— Vezi, a fost așa greu? Ai fost într-un pub, n-ai băut, bravo ție.

Cum stăteam în pat, m-am întrebat:

— Te-a făcut să te simți mai bine?

Vezi să nu.

4.

*„Am citit de multe ori că voi sunteți Garda civilă,
responsabili cu păstrarea ordinii, a liniștii publice
și a siguranței... o Gardă dezarmată.
Dezarmată, dar în sensul că nu purtați arme materiale,
ci sunteți înarmați cu arme mult mai valoroase,
vigilență, diligență și curaj”.*

Papa Pius XI

Citisem studiul lui Alvarez despre sinucidere, „Dumnezeul sălbatic”. Am dat la capitolul în care își discuta propria tentativă eșuată. Orice-ar fi fost, nu voiam s-o fac de oaie. Am citit părerile medicilor experți. Spuneau:

„Cei mai mulți sinucigași își comunică intențiile, verbal sau nonverbal”.

M-am întors după o țigară, dar mi-am dat seama că nu mai fumam.

Mai departe.

În America intervin folosind metoda QPR: întrebare, convingere, îndrumare. Citisem despre chestia asta în ziar.

Funcționa așa: ascultai, apoi îl convingeai pe PS, potențialul sinucigaș, să caute ajutor profesionist, repede. Etapa critică a crizei durează trei săptămâni. Potențialii sinucigași fac previziuni de genul „o să mor până la Crăciun” sau „nu mai apuc vara”.

Apoi m-am lăsat târât printr-o varză de termeni medicali până am ajuns la „portarii sunt primii oameni care își dau seama că potențialul sinucigaș vorbește serios. Ei sunt primii *descoperitori*. E datoria și responsabilitatea lor să-l îndrume pe potențialul sinucigaș să caute ajutor”.

M-am oprit din citit. Deci în sfârșit puteam să fiu ceva. Un „PS”, ca o adăugire la o scrisoare.

Portari! Păcat că n-aveam pe nimeni să îndeplinească funcția asta.

Sweeney's e un pub dur. Oricine intră aiurea acolo e scos afară repejor.

În crâșma aia nu ești niciodată binevenit. Bill Cassell își făcea veacul pe-acolo de când lumea. Când am intrat, în local s-a făcut liniște. Apoi, după ce au înregistrat cine eram, au reluat conversațiile. Măcar le eram cunoscut. Bill stătea la masa lui obișnuită. Arăta mai rău ca înainte. Ochii, însă, erau strălucitori și necruțători ca întotdeauna.

— Am comandat cafea, zise el.

— E bine.

M-am așezat pe scaunul din fața lui. Barmanul a adus cafeaua. Nimeni nu vorbea. După ce s-a îndepărtat, Bill a zis:

— Nu arăți prea bine, Jack.

— Viața sănătoasă mă ucide.

— Îmi ești dator de două ori, Jack.

— Aha.

— Ei bine, o să te las să-ți cureți dosarul cu o singură misiune.

— OK.

Se lăsă pe spate, mă fixă cu privirea și zise:

— Ce știi de spălătoria Magdalen?

— Magdalenele?

Ochii îi sclipiră furioși și izbucni:

— Nu le spune așa.

Așa li se spunea fetelor de la Magdalen. În anii '50, mamele fără soți erau trimise acolo de către familii sau biserică. Condițiile erau oribile, iar fetele supuse la abuzuri înfiorătoare. Toată povestea fusese scoasă la suprafață de curând.

— Ți-o amintești pe mama? întrebă el.

— Nu...

— A fost acolo. O perioadă cumplită. Au ras-o-n cap și au înfășurat-o în cearșafuri ude. Dar a fugit, l-a cunoscut pe tata și m-au făcut pe mine. Mare parte mi-a povestit tata, după moartea ei. Era acolo o femeie, Rita Monroe. Ea a ajutat-o pe mama să scape.

S-a oprit. Povestea părea să-l fi secătuit. Am așteptat să-și revină puțin și l-am întrebat:

— Ce vrei să fac?

— S-o găsești pe Rita Monroe.

— Nu poți și singur?

— Am încercat.

— După atâta vreme trebuie să fi murit deja.

— Așa să fie. Dar dacă e în viață, aș vrea să-i mulțumesc personal.

— Iisuse, Bill, e foarte vag. Era călugăriță?

— Nu, făcea parte din personalul laic pe care-l mai angajau uneori. Ai un mare fler la găsit soluții. Într-un fel sau altu', du treaba la bun sfârșit.

— O să-ncerc.

— Să faci mai mult de-atât, Jack. S-ar putea sau nu să știi că am un ajutor nou, pe lângă băiatu' obișnuit. Ăsta-i ăla mare, în trening alb. El e cel pe care-l vezi, dar băiatu' meu cel nou, pe el nu vrei să-l vezi, niciodată. E din Dublin și îl folosesc ca să... să zicem... închei socotelile. Crede-mă, nu vrei să-l vezi niciodată. Mai întâi o să-l miroși, pentru că nebunu' dracu'

mestecă mereu *Juicy Fruit*, guma, știi? Îți vine pe la spate și zici că te-a atacat un odorizant. Îți spun io... Nev, e-un tonic.

N-am răspuns. Privirea mi-a fugit la bar. Sticlele de tărie mă chemau la ele.

— Și stai treaz, mai zise Bill.

Am considerat că terminasem și m-am ridicat să plec.

— Fără îndoială ai auzit poveștile despre mine.

Povești erau cu miile. Implicau în general răzbunări feroce. Eu am dat din cap, iar el a continuat:

— Cu fast-foodu' ăla, pe-aia au greșit-o.

Una dintre cele mai repetate. Patronul îi datora bani lui Bill și nu mai plătea. Se zicea că Bill îl băgase cu fața-n friteuză.

— Nu l-am băgat cu fața-n uleiul încins.

— Oricum n-am crezut asta niciodată.

S-a uitat fix la mine.

— I-am băgat boășele.

•

Plecând de la Bill, m-am simțit ușurat. Nu cine știe ce, dar suficient cât să-i răspund cuiva la salut. Era prima geană de lumină de multă vreme. Nu mă așteptam s-o găsesc pe Rita Monroe, dar puteam cel puțin să mă străduiesc.

Când am ajuns înapoi la hotel, am început. Am întrebat-o pe doamna Bailey:

— Ați auzit vreodată de o Rita Monroe?

— Din Galway?

— Nu știu... Rita Monroe.

Se gândi profund, apoi zise:

— Nu, e un nume neobișnuit așa că mi l-aș aminti. Întrebați-o pe Janet. Ea știe pe toată lumea.

Janet nu știa nici ea. Apoi, în cartea de telefoane, am găsit zece Monroe. Am sunat la toți. Nicio Rita pe nicăieri și nici n-aveau vreo rudă. M-am dus la arhivele parohiei și nici acolo nimic. Bineînțeles, putea să se fi căsătorit. Aveam nevoie de cineva care să cunoască spălătoria. Am mers până pe Forster Street, unde fusese cândva.

Acum era demolată și pe locul ei se ridicase un bloc cu apartamente de lux. Mă întrebam dacă noii locatari aveau habar ce fusese acolo. Un domn în vârstă cobora dealul, măsurându-și cu grijă pașii. Mi-a prins privirea și a zis:

— *Howyah*.²¹

M-am gândit că era puțin probabil, dar am zis:

— *Howyah* și dumneavoastră. Sunteți din Galway aș zice.

— Născut și crescut. Până-n măduva oaselor.

A răspuns cu o doză de mândrie. Am întrebat:

— Vă mai amintiți de Magdalen?

Îmi aruncă o privire iritată, de parcă îi puneam la îndoială inteligența. Aproape strigă:

— Și de ce nu mi-aș aminti?

— Nu, n-am vrut să vă supăr. Atâta că nu se vorbește mult despre ea.

Scuipă.

— Mai bine să fie uitată. Era ca un lagăr de concentrare. Erau mai răi ca naziștii.

— Cine?

— Toți ăia care-o conduceau. Arză-i-ar focu’.

A trecut pe lângă mine. Terminase ce avea de zis. M-am dus la *Nestor’s*. Santinela era la locul ei cu obișnuita jumătate de halbă. Jeff deretica. Îmi zise:

— Jack, arăți mai bine.

— Mă și simt mai bine.

— Ce-ți aduc, o cafea?

— Sigur. Pot să schimb o vorbă cu Cathy?

— Da.

Strigă după ea, apoi se întoarce la mine și zise:

— Lucrezi la ceva?

— Poate.

— Ai sclipirea aia-n ochi. Nu că ai asculta, dar crezi că e o idee bună? Ultimele cazuri erau să te omoare.

— Ăsta-i altceva.

— Sper, din suflet sper.

Cathy a venit jos și, înainte de orice, m-a îmbrățișat. A zis:

— Ți-ai ras barba.

— Ce pot să zic? O schimbare, dacă nu o îmbunătățire.

M-a cercetat cu privirea.

— Ți-ar prinde bine niște hrană.

Îi ascultam vocea cu uimire. Când o cunoscusem, Cathy era o punkistă dură din Londra. Avea urme de la acul seringii pe brațe și o gură spurcată ca vremea. Apoi îl cunoscuse pe Jeff și se naturalizase. Mai avea încă urme londoneze în expresii, dar se împuținau. Mi-era dor de versiunea ei veche. Mi-a zis:

— Ai ochii și pielea limpezi.

— Și?

— Și deci te-ai lăsat.

— Încerc.

— Ai unde să găsești ajutor, AA, NA^[3].

Am dat din cap.

— E aproape imposibil să reușești de unu’ singur.

— Putem să trecem la altceva? Am nevoie de ajutorul tău.

În trecut, Cathy se dovedise plină de resurse. Avea fler nu numai în a găsi informațiile necesare ci și în a le găsi repede. M-a întrebat:

- De ce ai nevoie?
- Ai auzit vreodată de Magdalen?
- Nu.
- OK, încerc să dau de urmele unei femei pe nume Rita Monroe.
- Nicio problemă, mă apuc imediat.
- N-a mai întrebat nimic, așa că am zis:
- Te plătesc, bineînțeles.
- Ar fi prima oară.

5.

Brendan Flood era un fost polițist care descoperise religia. La prima întâlnire cu el aproape mă omorâse, îmi rupsesse degetele și mă lăsase jumate mort. Printr-o serie de circumstanțe stranii ajunsesem aliați. M-a ajutat să rezolv un caz. Ultima oară când îi cerusem ajutorul i-am ignorat sfaturile și un om nevinovat a fost ucis. De atunci nu-l mai văzusem.

L-am sunat și, ezitant, a acceptat să ne întâlnim. Ca de obicei, la *Supermacs*. Acolo, urma să privească tânjind la tăvile mari, pline de cartofi prăjiți cu curry. Eu urma să mă ofer să-i fac cinste, dar el ar fi refuzat, în semn de pocăință. Am ajuns înaintea lui și am luat un cheeseburger dublu și un milkshake. Mă luptam cu ele când a ajuns. Purta o jachetă cu petice de piele pe mâneci. La gât era deschisă cât să arate o cruce grea de argint, atârnată de un lanț și mai greu. Am zis:

— Mulțumesc că ai venit.

— A fost voia Domnului.

Am dat mâncarea la o parte.

— E un păcat să arunci ce-a rămas.

— Le vrei tu?

— Mă abțin.

— Normal.

Se așază, își împreună mâinile ca un pocăit sau ca un idiot și zise:

— Cred că ai început un capitol nou...

— Ce crezi?

— Că ți-ai abandonat viciile.

— Mai mult invers.

Zâmbi ușor. Din colțurile gurii i se scurgea pietate.

— Rugăciunile ne-au fost ascultate.

— Ce?

— Grupul de joi seara. Ne-am rugat pentru tine.

— Mulțam.

Se aplecă înainte și îmi puse o mână pe braț.

— Acum că ai început pe drumul ăsta, ar trebui să vii să vezi. Oamenii vorbesc în limbi.

— Mda, vreuna civilizată?

Își retrase mâna ca ars.

— Ai grijă să nu hulești, Jack Taylor.

Începea să mă doară capu'.

— Poți să cauți pe cineva pentru mine?

Clătină din cap.

— Ai tendința să aduci cu tine numai necazuri.

— Uite ce e, asta-i pe bune. E vorba de-o femeie, Rita Monroe, o persoană bună.

Se gândi puțin.

— Vrei s-o găsești pe femeia asta?

— Exact.

— O să meditez și o să cer îndrumarea Domnului.

6.

„Dacă ți-ai petrece toată viața pe autostradă,
se gândi, nu ți-ai mai aduce aminte nimic”.

Rupert Thompson,
Soft

Înviorat de toate chestiile pe care le făceam, am luat un curry la pachet și m-am așezat în fața televizorului. M-am uitat câteva ore fără să înregistrez mare lucru. Apoi a început *Buffy*. Fără să vreau, am început să fiu atent. Invitat de onoare era contele Dracula. Buffy l-a întrebat de ce venise. El a șuiert:

— Pentru soare?

Zâmbeam fără să vreau. A urmat *Angel*. Ăsta-i un vampir bun. În episodul la care mă uitam era obligat să cânte într-un bar de karaoke al unor demoni, în ciuda protestelor lui.

— *Sunt 3 lucruri pe care nu le fac: nu mă bronz, nu ies cu fete și nu cânt în public.*

A torturat „Mandy” al lui Barry Manilow. Dar gazda, verde și cu ochi roșii, înconjurați de solzi, era impresionată.

— Niciun *distrugător de lumi nu se poate pune cu Manilow.*

A sunat telefonul. Am răspuns.

— Dl. Taylor?

— Da?

— Aici Terry Boyle.

— Ar trebui să însemne ceva?

— Am vorbit cu amicul dumneavoastră Jeff de la *Nestor's* despre o treabă.

— A, da, tipu' cu costumu'.

— Sper că nu vă rețin.

— Ba da. De la un episod din *Angel*.

— Serios?

— Dap. Tocmai am terminat *Buffy*.

— OK.

— Deci, ce vrei?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Lucrez deja la ceva.

— Aș putea măcar să vă fac curios?

— De ce nu?

— Poate fac cinste cu un prânz. La *Brasserie* la ora unu mâine vă convine?

— OK.

— Mulțumesc, domnule Taylor, n-o să regretați.

— Mă îndoiesc.

Click.

La *Angel* începuse genericul. M-am gândit să mă uit la *Sky News*, dar am simțit că oboseala își spune cuvântul. În pat, pentru prima oară de mult timp, am simțit un licăr de speranță. Dacă mă țineam de senzația asta fragilă poate reușeam să dorm. Deloc surprinzător, am visat vampiri. Chestia era că toți aveau fața lu' Bill Cassell. Gorila lui obișnuită era acolo, bineînțeles, uriașul, dar și un al treilea pe care nu-l vedeam. Când am rememorat visul m-am gândit la unul din versurile din „*Tara pustie*” al lui Eliot, „*al treilea care merge mereu lângă tine*”.

Când m-am trezit, mi s-a părut că miros ceva ciudat. A durat ceva până să-mi dau seama ce era.

Juicy Fruit.

•

Purtam costumul de pensionar. Cu siguranță fusese o haină bună cândva. L-am ales din două motive: era ieftin și închis la culoare. M-am uitat în oglindă. Arătam ca un cadavru pe care cioclu uitase să-l ajute. Purtam cămașă albă și cravată de lână. Puneau în evidență cât de varză era costumul. Când am intrat în *Brasserie*, o fată superbă s-a apropiat și-a întrebat:

— Masă pentru o persoană?

— Nu știu, ar trebui să mă întâlnesc cu un domn Boyle.

Chipul i se luminează:

— A, Terence.

M-am bosumflat. Ea a zis:

— E la masa lui obișnuită, aici.

M-a condus în centru.

— *Voilà.*

Terry Boyle s-a ridicat și a zâmbit.

— Jack Taylor?

— Mda.

Speram să se simtă acreala. A întins mâna și a zis:

— Mă bucur că ați putut ajunge!

— Mda.

Era bine făcut, pe la unu nouăzeci, păr blond și ten proaspăt. Nu era chipeș ci, cum se spune, prezentabil. Costum gri închis, ostentativ de scump, care gema a bani. Avea cam treizeci de ani. Prima generație de irlandezi care a crescut fără spectrul șomajului și al emigrării. Le dăduse ușurătate, încredere în sine și siguranță naturală.

Opusul a tot ceea ce am avut eu când am crescut. Ei înfruntau lumea de la același nivel. Noi ne-am strecurat prin viață cu urme de frică, nepotrivire, resentimente și, da... invidie.

Răspunsul meu a fost băutura. Generația lui se luptă cu boschetarii.

— Luați loc.

Am luat, hotărându-mă să-mi ard costumul cu prima ocazie.

M-a întrebat:

— Ceva de băut?

— Niște apă, poate.

A dat aprobator din cap. Am întrebat:

— Ce?

— Am auzit că aveți o... Știți... problemă.

Hristoase, mai era cineva care să nu fi auzit încă? L-am întrebat:

— Unde-ai auzit?

— Inspectorul-șef Clancy. E prieten de familie.

Chelnerița s-a apropiat și a ciripit:

— Comandați, băieți?

— Jack, ce-ai vrea?

— Pari să știi locul, iau ce iei și tu.

— Spaghetetele sunt beton... e bine? Vrei un apetitiv?

Am clătinat din cap. Aperitivu' de care aveam nevoie era un scotch triplu. A turnat apă în pahare și a zis:

— Haleala-i grozavă.

— De-abia aștept.

Mi-a aruncat o privire iscoditoare, s-a uitat peste umăr, apoi s-a întors la mine:

— Sunt *gay*.

M-am întors și am strigat după chelneriță:

— Un pahar de vin.

Terence era șocat și a bolborosit:

— Nu, vă rog, nu voiam să vă deranjez.

Am râs.

— Să mă deranjezi! Ce expresie pompoasă. Te știu numa' de două minute și tu chiar crezi că mă poți deranja.

Iisuse, începusem să strig. Chelnerița a venit cu băutura. A așezat-o în mijlocul mesei, teren neutru. Vin alb într-un pahar cu picior lung, cu picături de umezeală pe-afară, ca la o aspirație făcută-n grabă. Terence a încercat din nou.

— N-am vrut să-mi trâmbițez orientarea sexuală. Dar am descoperit că e cel mai bine s-o fac cunoscută de la început.

M-am aplecat înainte, aproape de fața lui și l-am întrebat:

— Ce te face să crezi că orientarea ta sexuală interesează pe cineva?

S-a rușinat. Măcar mă oprisem din strigat. Eram cu toții recunoscători. Am zis:

— Ia tu vinul.

L-a înșfăcat, a dat gât jumătate într-o clipă și a zis:

— Mulțumesc... adică, putem începe din nou? Cred că am pornit cu stângul.

— Sigur.

A sosit și mâncarea. Sunt sigur că era delicioasă, dar nu puteam decât să mă joc cu ea. Nici Terence n-o ducea mai bine. Am întrebat:

— Spune-mi ce-a zis Clancy despre mine.

A împins mâncarea la o parte și a început:

— Era pe vremea sinuciderilor adolescenților, mai știi?

De parcă aş putea uita vreodată. Am dat din cap și el a continuat:

— Inspectorul-șef mergea la golf cu tata. Tot orașul vorbea despre sinucideri. Zicea că tu rezolvaseși cazul, deși erai alcoolic aproape cronic. Zicea că ai fi fost cineva dacă nu te-ar fi distrus alcoolul.

M-am uitat la el și am întrebat:

— Și ce, asta ți s-a părut un soi de recomandare?

— Am fost la o agenție și n-au vrut să se atingă de caz.

— Care caz?

— Tatăl meu a fost ucis.

— Oh.

— Știu cine a făcut-o.

— Cine?

— Soția lui.

— Ce?

— Mama mea vitregă.

— E, haide...

— Vorbesc serios. Vă rog, mergeți s-o vedeți, măcar ca o investigație preliminară. Plătesc bine.

7.

„Cărțile ar trebui folosite cu grijă”.

Alain de Botton,
Consolările filosofiei

Acum stăteam pe treptele din fața bisericii augustine. Pe cer era o geană de lumină și am simți că trebuia s-o bag în seamă. O româncă târând doi copii după ea mă întrebă:

— Biserica asta e catolică?

— Este.

Au intrat fără să se uite înapoi. Pe peretele de lângă mine era o vitrină uriașă din sticlă. Pe vremuri, înăuntru era Maica Domnului cu Pruncul. Cineva o furase.

Terence îmi dăduse un plic gros plin cu bani. Pe mama lui vitregă o chema Kristen și locuia în casa familiei, în Taylor's Hill. Tatăl fusese găsit în pat, mort din cauza unui atac de cord. Am zis:

— Nimic suspect în asta.

Terence oftase.

— *Speed*, *Speed*-ul trebuie că i l-a grăbit. Avea demult probleme cu inima.

— *Speed*?⁴¹

— Drogul preferat al lui Kristen.

— Autopsia n-ar fi arătat asta?

— Nu s-a făcut nicio autopsie.

— De ce n-ai cerut să se facă?

— Eram la New York. Când m-am întors, fusese incinerat deja.

M-am gândit puțin, apoi am zis:

— Ciudat.

— Stai s-o vezi pe Kristen. Habar n-ai ce-nseamnă ciudat.

— Și cum ar trebui s-o văd?... Sun la ușă și întreb „ți-ai omorât soțul?”

Terence era vizibil iritat.

— Tu ești detectivul. Se presupune că ești bun la așa ceva.

— Iisuse, cine e atât de bun?

Îmi arată plicul și zise:

— Pentru asta ești plătit.

Nu am răspuns imediat, am lăsat ecoul vocii lui să atârne o vreme între noi, apoi am spus:

— Terence, o să-ți spun asta o singură dată.

— Ce?

Acum era foarte iritat.

— Scapă de atitudinea asta. Să nu mai vorbești vreodată cu mine de parcă aş fi gorila ta nenorocită. Dacă se repetă, îţi rup dinţii din faţă.

Când am ieşit din restaurant mi-a dat cartea lui de vizită. Avea pe ea numele lui şi trei numere de telefon. Am întrebat:

— Cu ce te ocupi?

— Software.

— Ăsta-i un răspuns?

— Pentru generaţia mea, singurul.

I-am cedat punctul ăsta.

— OK, dar cred că îţi pierzi timpul şi banii.

Îmi zâmbi reţinut şi zise:

— Întâlneşte-te cu Kristen, apoi vorbim.

— Mă rog, banii tăi.

— Să nu uiţi asta.

Dispăruse înainte să-i pot răspunde.

8.

Mergeam spre Shop Street când am simțit că mă trage cineva de braț. M-am întors spre mama. Ea e martira fundamentală și e binecuvântată să mă aibă pe mine drept fiul ei bețivan. Cu cât mă afund mai tare în rahat, cu atât mai strălucitoare pare ea. Tata a fost un om bun, iar ea s-a purtat cu el ca și cu o cârpă. Când el a murit, ea s-a afișat zguduită.

A aruncat pe ea țoale de doliu și și-a petrecut tot timpul liber la biserică sau la cimitir, arătându-le tuturor cât de tare o afectase pierderea. Cele ca ea au de obicei în lesă un preot docil. Părintele Malachy, un dobitoc de preț, fusese însoțitorul ei în anii trecuți. Nu l-aș fi plăcut nici în condiții mai favorabile, dar ca ostatic al ei îl detestam pur și simplu. La ultima noastră întâlnire strigase:

— O s-o bagi în groapă pe mama ta!

Așteptasem o clipă, apoi:

— Poți să-mi dai asta-n scris?

Se învinețise și îngăimase:

— Da, băiete, da. Iadul n-o să ardă destul de tare până n-ajungi tu acolo.

Cine zice că ar fi trecut epoca de aur a preoțimii?

Mama a zis:

— Te-am văzut la augustină. Ai fost la slujbă?

— Nici pe departe.

Ochii ei aveau tenta obișnuită de granit. Odată ce te găseai sub privirea lor știai că mila iese din discuție. Uneori, însă, mai putea să se pună pe bocit. Ca acum.

— Nu te văd deloc, fiule.

— Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Mă rog zilnic pentru tine, dau de pomană la slujbă.

— Nu te chinui.

S-a străduit să pară rănită, nu a reușit și a izbucnit:

— Ești sânge din sângele meu.

Rândul meu să oftez. Cu siguranță era contagios.

— Mai e ceva, mamă?

— Ai o inimă de piatră, Jack. Nu putem să bem câte-o ceașcă de ceai și să vorbim ca oamenii civilizați?

M-am uitat la ceas și am zis:

— Am întârziat la o întâlnire. Mai bine plec.

— Am fost bolnavă în ultima vreme.

— Te cred.

— Chiar crezi, fiule?

— O da, ai fost bolnavă toată viața ta nenorocită.

Apoi m-am îndepărtat. Fără îndoială că mai încolo avea să-i facă capu' calendar părintelui Malachy. Inima îmi duduia și simțeam că îmi tremură mâinile. A trebuit să mă opresc și să îmi trag răsuflarea în față la *Imperial Hotel*.

Un tip pe care-l cunoșteam tocmai intra. S-a oprit și a întrebat:

— Bei o bere, Jack?

Nu voiam nimic mai mult, dar am răspuns:

— Nu, mulțumesc, altă dată.

— Sigur?

— Cre' că da.

A doua zi am scăpat de costum. M-am dus la magazinul *St. Vincent de Paul* și mi-am luat un sacou, niște pantaloni gri și câteva cămăși albe. Ajuns înapoi la hotel, le-am probat. Deloc rele și cu siguranță un pas înainte. În hol, doamna Bailey a zis:

— Măi să fie! Ce eleganți suntem.

— Credeți?

— Bineînțeles. O femeie?

— Oarecum.

— Stați o clipă.

A dispărut, apoi s-a întors cu o cravată tricotată, închisă la culoare.

— A fost a soțului meu.

— Nu pot.

— Sigur că puteți, stați locului.

O înnodă.

— Așa, sunteți foarte arătos.

— Vă mulțumesc.

Am prins un autobuz la piață. S-a defectat înainte de Dominic Street, așa că mi-am zis ce dracu', o să-mi facă bine mereu pe jos.

La Nile Lodge am verificat adresa pe care mi-o dăduse Terry Boyle și am început urcușul pe Taylor's Hill. Fără îndoială, aici se afla potul cel mare. Am trecut de *Ardialun Hotel* și am ajuns la porțile irlandeze. O plăcuță de metal anunța „St. Anselm”.

Le-am deschis și am mers de-a lungul unei alei lungi înconjurată de copaci. Liniștea m-a uimit. Parcă eram la țară. Apoi casa, un conac cu trei etaje și cu iederă întinsă la ferestre. Am ajuns la ușa din față și am apăsat pe sonerie.

Câteva minute mai târziu, ușa s-a deschis. O femeie a întrebat:

— Da?

Accent englezesc cu un substrat irlandez. Era la vârsta aia nedefinită dintre treizeci și patruzeci de ani. Păr negru până la umeri și o față care ar fi trebuit să fie frumoasă, dar nu reușea

să fie. Poate din cauza ochilor, căprui și cu o privire fixă care-ți dădea fiori. Nas ca un nasture și gura plină. Avea înfățișarea cuiva care slăbise mult în ultima vreme. Nu era scofâlcită, dar cu siguranță trasă la față.

— Doamna Boyle?

M-a privit lung și insistent, apoi a zis:

— Da.

— Sunt un prieten al soțului dumneavoastră.

— Ați fost.

— Pardon?

— Ați greșit timpul, a murit.

— Ah... Îmi pare rău.

— Doriți să intrați?

— Da, vă mulțumesc.

Am urmat-o, observând cum îi sălta fundu'. Am simțit un dram de interes. Casa gema de tablouri. Nu știu dacă erau bune, dar sclipeau a bogăție.

M-a condus într-o cameră de zi, toată din lemn închis la culoare. Un bovindou dădea spre o grădină mare. Ea zise:

— Luați loc.

M-am așezat într-un fotoliu uzat și am încercat să-mi pornesc mintea. Mă întrebă:

— Ceva de băut?

— Niște apă, poate?

Ajunsesse la un bar complet. Își ridică un șold și zise:

— V-aș fi luat drept un amator de băutură.

A reușit să spună „luat” cu o tentă sexuală. Mi-am desfăcut cravata și am zis:

— Am fost.

Ea a zis:

— Ah... O să iau o șurubelniță.

— O... ce?

— Votcă și suc de portocale. La ora asta, sparge gheața.

— Vă cred.

Și-a frecat brațele de câteva ori. Știam că e de la arsura de la Speed. M-am uitat cum își prepara băutura. Mișcări rapide, de băutor experimentat. A ridicat sticla și a zis:

— Stoli.

— O să vă cred pe cuvânt.

— Vă uitați la filme?

— Sigur.

— Tipe ca Julia Roberts, când comandă o băutură, o să ceară mereu Stoli cu gheață.

— O să țin minte.

A zâmbit ușor, fără legătură cu poanta. A aruncat niște gheață în pahar, apoi a turnat din belșug votcă. Unul dintre

sunetele mele preferate a fost mereu clinchetul gheții într-o băutură. Dar pentru un alcoolic pe uscat e echivalent cu chinurile iadului, un semnal de disperare. M-a întrebat:

— Cum l-ați cunoscut pe Frank?

Eram așa distras că nu înțelesesem ce mă întrebase până când n-a adăugat:

— Soțul meu... „prietenul” pe care ați venit să-l vedeți.

— A, da... noi, ăă... ne știm de mult timp.

Dădu din cap și lăsă marginea paharului îi atingă dinții. Un sunet strident. A zis:

— A, trebuie să fi fost cu el la Clongowes.

Am apucat colacul de salvare și am încuviințat:

— Da, exact.

S-a mișcat spre canapea, s-a așezat, a lăsat fusta să i se urce pe coapsă și a zis:

— Răspuns greșit, amice.

— Poftim?

— Frank n-a fost la Clongowes.

Nu părea prea îngrijorată. S-a dus la bar și a mai turnat votcă. Am tras aer adânc în piept.

— M-ai prins.

A zâmbit ușor și a întrebat:

— Dar pe cine am prins?

— Jack Taylor.

— De parcă ar trebui să însemne ceva.

— Sunt plătit să te anchetez.

A ridicat puțin din sprâncene.

— Pentru?

— Să văd dacă ți-ai ucis soțul.

— Cre’ că glumești, ce dracu’!

Înjurătura îi ieșise ușor din gură, apoi i-a picat fisa și a zis:

— Terry, poponaut nenorocit...

Am aprobat din cap și ea a zis:

— Iisuse, da știu că nu pui mare preț pe confidențialitatea clientului.

M-am ridicat.

— Deci, l-ai ucis?

— Scutește-mă.

— Deci nu.

M-am apropiat de ușă. Ea a zis:

— Ai ceva tupeu să apari și să mă-ntrebi dacă mi-am ucis soțul.

— E mai direct.

A râs.

— Ai vreun număr de telefon în caz că vreau să mărturisesc?

— *Bailey's Hotel*.
— Acolo locuiești?
— Mda.
— Ei bine, Jack Taylor, n-oi fi tu grozav la ceea ce faci, dar ai un oarecare stil.
Ajunsesem la ușă când ea a adăugat:
— Dacă te hotărăști să te apuci de băut, să mă suni.
I-am aruncat cea mai seacă privire pe care o puteam face, ca și cum n-aș fi avut habar ce voia să zică.
A zâmbit răutăcios.
— Cunosc semnele și, crede-mă, o să te-ntorci mai repede decât crezi. Problema nu e dacă mai bei, ci când.
— Să ți-o trag, cucoană.
— Ai vrea tu.
Mi-a trântit ușa-n nas. Nu-mi plăcea deloc că avea dreptate în ambele privințe.

9.

„Îmi iubeam prietenii atât de mult încât mă îndrăgostisem de ei și voiam ca și ei să fie îndrăgostiți de mine. Dar cum viața nu merge așa, asta mi-a distrus complet orice șansă la o relație semnificativă mai multă vreme decât vreau să mă gândesc”.

John Ramster,
Afemeiatul

Lunea următoare, un student în anul II lua un cappuccino de la fast-food. Era o dimineată din aia răcoroasă și limpede, fără niciun nor pe cer. Aproape că se putea simți speranța în aer. Oamenii erau bine dispuși și se schimbau saluturi sau zâmbete între străini.

Genu' ăla de zi.

Studentul stătea pe o bancă în piață și sorbea din cafea. Câte-un boschetar rătăcit se mai apropia cerșind „de-o cană de ceai, domnu’”, dar nu autentic, mai mult din obișnuință decât din nevoie. Niciun fel de rușine. Doi non-europeni întrebau unde e sediul Asistenței sociale. La amiază, clopotele au bătut pentru Angelus¹. Jos, lângă Great Southern, doi muncitori s-au oprit din lucru și și-au făcut cruce. O privesc rară. Nu că s-au oprit din lucru, ci că au băgat de seamă slujba.

Pe la 12:15, un bărbat se apropie de student și rămase o clipă în spatele lui. Apoi scoase un pistol, i-l puse în ceafă studentului și apăsă pe trăgaci. Se întoarse pe călcâie, merse spre capătul cel mai îndepărtat al pieței și dispăru.

În timp ce mergea, aruncă pe jos ambalajul de la *Juicy Fruit*.

Polițiștii nu cereau martori. Aveau mult prea mulți.

Toți cu mărturii contradictorii.

Descrierile variau între înalt, scund, gras, slab.

Avea, pe rând, păr lung, brunet, chelie.

Purta costum, jachetă de piele, impermeabil, haină de ploaie, geacă de fâș.

Dar sigur era bătrân, tânăr, de vârstă mijlocie.

Portretul robot emis se potrivea cu jumătate dintre bărbați și nu se deosebea foarte mult de câteva femei.

Inspectorul-șef Clancy a declamat:

— Este o crimă cumplită, odioasă. *Garda* nu se va odihni până ce făptașul nu va fi prins.

Mai bătu câmpii despre fărâdelegi, o criză a societății, droguri și alte câteva subiecte vag înrudite, încheie cu:

— *Garda* urmează o pistă sigură.

Cu alte cuvinte, n-aveau nici pe dracu'.

Eu mă dădusem la fund cu o carte.

Iată titlul lung:

Războiul filmelor: Cum conspiră Hollywood-ul și media ca să controleze ce filme vedem.

De Jonathan Rosenbaum.

Mă cufundasem bine de tot în ea, aproape uitasem cu ce disperare aveam nevoie de băutură. A sunat telefonul. Am răspuns:

— Mda.

— Jack, sunt Bill.

— Salut, Bill.

— Am sunat pentru raport.

— Oh.

— Deci, cum merge?

— Cercetările sunt în desfășurare.

Râse amar.

— Parcă ai fi din *Gardă*.

— Vechile obiceiuri, nu?

— Atâta că nu vreau să aud rahaturile astea.

— Durează, Bill.

— Și cine ți-a zis să-l implici și pe dobitocu' ăla religios de Flood?

— Nu mi-a zis nimeni. Da' dacă vrei să găsești pe cineva, el e cel mai bun.

— Îți zic, ține-l dracului afară din treburile mele.

Începeam să mă satur și am zis:

— Ce-o să faci, mă concediezi?

L-am auzit cum inspiră.

— Nu face pe deșteptu' cu mine, Jack. Te asigur că nu vrei să faci asta.

— Nu înghit amenințările, Bill.

— E momentu' s-o faci.

Click.

Am încercat să mă-ntorc la carte, dar farmecul dispăruse. Tot ce voiam să fac era să mă duc la *Sweeney's* și să-l nenorocesc în bătaie pe Bill. Mi-am înșfăcat jacheta și am scos ușa din țâțâni trântind-o. Imatur dar satisfăcător.

Pe St. Anthony's Lane e o cafenea. Invizibilă pentru majoritatea pietonilor, e condusă de un basc. Intenționasem să-l întreb cum eșuase fix în Galway, dar nu-mi găsisem niciodată energia necesară. În plus, precauția îmi spunea că bascii nu reacționează bine la interogatorii. Ca de obicei, locul era animat. Funcționari de la tribunal, învățători de la școala Mercy, un grup de studenți oarecare și doi pescari spanioli. Patronul mă strigă:

— Jacques!

N-am un răspuns spontan la așa ceva, și nici nu-mi aminteam cum îl cheamă, așa că am zis:

— Ce mai faci?

Jalnic, nu?

Nu l-am tulburat. A zis:

— *Café con leche, grande.*

— Imensă.

A mai zăbovit puțin.

— Mi-e dor de *Glenroe*^{/gl/}.

Un basc care tânjea la Wesley Burrowes. Lumea chiar se ducea de răpă. Mai fusesem în locul ăsta cu câteva săptămâni în urmă și văzusem cum un grup de studenți transformase niște CD-uri în scrumiere. Unul dintre ei a zis:

— Stai liniștit, e Garth Brooks.

Avea un autocolant tocit cu Marilyn Manson lipit pe caiet. Știam că era o legătură între cele două, dar n-am reușit să găsesc energia să-mi dau seama care. A venit și cafeaua, iar patronul m-a întrebat:

— Mâncare?

— Nu, e suficient.

Am amestecat lichidul, anticipând gustul amar. În clipe din astea aș fi ucis pentru o țigară, apoi un scotch.

Apoi o linie.

Apoi uitare.

M-am scuturat, încercând să alung harpiile. Cânta Loreenna McKennitt și m-am lăsat purtat de muzică. Am ridicat privirea și am văzut-o pe mama în trecere. Cei din vechiul Galway foloseau mereu aleea ca să ajungă la abație.

Îl ținea de braț pe părintele Malachy. El, bineînțeles, era învăluit în fum de țigară. În „*Copilul Iuda*” al lui Carol O’Connell dădusem peste

„Copilul ei avea nevoie de o sursă secretă, de ajutorul unui invadator murdar, viclean, un distrugător profesionist al intimității, care să înțeleagă bine faptele dezgustătoare ale celor mai josnici oameni.

Deci asta înseamnă să fii mamă”.

Am murmurat:

— Amin!

10.

*„Viața m-a învățat cu mult timp în urmă
să nu mă ating de nimic care are
mai mulți dinți ca mine”.*

Daniel Buckman,
Nume de râuri

Eram la *Nestor's*, față-n față cu al doilea pahar de apă minerală *Galway*. E uluitor că a venit ziua în care un irlandez să plătească pentru apă, și încă scump. Jeff zise:

— O duci bine.

— Cu ce?

— Știi tu, cu băutura... țigările... cealaltă chestie.

Am dat din cap.

— Înot împotriva curentului.

S-a oprit din lustruit un pahar, s-a uitat în sus și a întrebat:

— Adică?

— Mușc un glonț și m-am săturat de gustul de metal din gură.

A lăsat jos paharul și s-a sprijinit de tejghea.

— Foarte poetic, dar de rău augur.

— Cine-a zis că viața curată te ajută să trăiești mai mult avea dreptate. A neglijat să menționeze că fiecare clipă e plictisitoare.

— O să fie mai ușor, Jack.

— Aș vrea să te pot crede.

Jeff fusese treaz timp de douăzeci de ani. Apoi, în depresia de după nașterea copilului, făcuse un chef monstru. Eu fusesem cel care-l ațâțase. Invocase asta în apărarea lui și de atunci revenise la calea cea dreaptă. L-am întrebat:

— Ai simțit vreodată nevoia să mai tragi la măsea?

— Normal.

— Asta-i tot... normal?

— N-are rost să mă gândesc, Jack. Nu pot să beau și basta.

Într-un fel, l-am urât în clipa aia. Nu o ură feroce, ci durerea surdă pe care boala o simte în fața sănătății. Am împins apa la o parte și m-am ridicat să plec. Jeff a zis:

— Cathy s-a tot uitat pe net, încearcă să dea de informația pe care-o vrei. Încă n-a avut noroc.

— OK, nu-i grabă.

Eram pe picior de plecare când santinela mi-a vorbit. Era să pic de uimire pentru că insul nu vorbește mai deloc.

— Faci cercetări despre Magdalen? Ei, să știi că mi-amintesc bine de locul ăla. Când eram mici treceam pe-acolo și le vedeam lucrând în grădină. Să mă ierte Dumnezeu, dar le făceam în toate felurile și ne băteam joc de ele. Călugărițele stăteau aplecate peste bițele nenorocite ca paznicii la închisoare. Țin minte că aveau bice de piele și noi ne distram gândindu-ne cum le snopesc pe fete. Știi că atunci când oamenii au aflat, în cele din urmă, ce se întâmpla, scandalul a fost atât de mare încât au dezgropat în puterea nopții trupurile magdalenelor moarte și le-au strecurat în cimitir să le îngroape? Există o groapă comună cu toate fetele alea fără nume.

A tras aer adânc în piept și m-am oferit să-i iau o bere. A acceptat, dar mi-a zis să nu mă mai aștept la vorbărie. Își făcuse porția săptămânală. Am plecat, gândindu-mă la fetele moarte de care nu s-a interesat nimeni niciodată.

O pornisem spre hotel când lângă mine a oprit un BMW. Din el a coborât un bărbat care a zis:

— Jack Taylor?

Era, cu siguranță, cel mai mare om pe care-l văzusem. La antrenamentele gărzii în Templemore îi văzusem pe unii dintre cei mai mari indivizi pe care-i produce țara asta. Zonele centrale, în mod special, ofereau bărbați care dădeau o nouă definiție cuvântului „masiv”. Destul de ciudat, însă, nu era mare lucru de capul lor ca polițiști. Individu’ ăsta se-nălța mult peste mine. Capul îi era chel, ceea ce-l făcea și mai amenințător. Era îmbrăcat într-un trening alb. Mă privea batjocoritor. Ce puteam să răspund în afară de:

— Cine-ntreabă?

Și-a întins mâna și m-a azvârlit pur și simplu în mașină, apoi s-a înghesuit lângă mine.

— Bill vrea să-ți zică ceva.

La volumul lui, era prea puțin spațiu. Eram lipit de el. I-am zis:

— Sper c-ai făcut duș.

— Ține-ți gura.

Mi-am ținut-o.

M-au dus la *Sweeney’s*. Semn de rău augur – niciun client. Uriașul m-a împins înainte și a zis:

— Bill e-n pivniță.

Bill purta o uniformă de muncitor.

— Nu vreau să-mi murdăresc hainele.

Un singur scaun tare în mijloc, înconjurat de butoaie. Mirosul de drojdie era copleșitor. Trebuie să mă fi strâmbat pentru că Bill a zis:

— Am crezut că asta ai supt de la maică-ta.

— Ai crezut greșit.

A zâmbit forțat.

— Totdeauna cu gura mare, Jack. Poate reușim să facem ceva în legătură cu asta. Stai jos.

— Nu, mulțam.

Uriașul m-a înșfăcat de umeri, m-a trântit pe scaun și m-a legat la mâini și la ochi. Bill a zis:

— Casey nu te place, Jack.

— Vai... îngrijorător.

Mi-am încasat o scatoalcă în urechea stângă. Durea ca dracu'.

— Iartă dramatismul, dar nu vrei să-l vezi pe Nev. E destul de timid. Îi place la nebunie *Vânătorul de cerbi* și îi place să se joace, așa că o să-ți explic cum stă treaba.

Simțeam Juicy Fruit, iar mirosul era puternic de-mi venea să vărs. Am auzit cum e tras în spate un cocoș de pistol. Bill a zis:

— Îmi ești dator de două ori, Jack.

— Credeam că ne ocupăm să rezolvăm asta.

— Dar tre' să te concentrezi, Jack. Nu ești atent. Nev are-n mână un revolver vechi pen' că-i un tip de modă veche, a băgat în el două gloanțe și... da, sunetul pe care-l auzi acum e de la încărcătorul care se învârte. OK, stimabililor, începe. Hai să ne jucăm.

Sunetul perculatorului care a lovit o camera goală m-a speriat de moarte și am crezut că o să leșin. Bill a zis:

— Vai, norocosul!

Sudoarea îmi intra în ochi. Mi-am dat seama că îmi mușcasem buza, simțeam gust de sânge în gură. Pistolul a fost retras și Bill a zis:

— Mai ai juma de drum, dar oare spre iad sau spre mântuire? Cum te simți Jack?

Nu mă simțeam prea bine.

Am zis:

— Du-te dracu' Bill.

— Vrei să-nvârt sau apăș direct?

Din nou țeava lipită de cap. Uriașul a chicotit. Jur că rânjea. Nev a tras din nou cocoșul cu degetul mare și a apăsat pe trăgaci.

Click pe gol.

Un fior mi-a scuturat tot corpul. Nu-mi golisem mâțele dar eram pe-aproape. Îmi clănțăneau dinții. Bill a zis:

— Bă da' ce noroc ai.

Nu-mi găseam glasul așa că a adăugat:

— Cred că te-am făcut să te concentrezi. Vino repede cu rezultate, Jack.

L-am auzit cum se îndepărta. Nev vorbea încet cu el. Urișul a înclinat scaunul și m-am dus în bot pe podeaua de piatră. Apă, bere și Dumnezeu mai știe ce băltise pe-acolo. Apoi s-a îndreptat și el spre scări.

M-am ridicat și m-a fulgerat alt spasm. M-am sprijinit de un butoi, încercând să-mi potolesc bubuitul inimii. În cele din urmă am reușit să mă mișc și am urcat încet scările. Barul era arhiplin, aproape tot spațiul era ocupat. Nici urmă de Bill, Nev sau uriaș. În fața ochilor îmi dansau pete negre. Mi-am făcut loc în față și am strigat:

— Un Jameson mare.

Niciun răspuns. Am înaintat și l-am împins pe un docher care s-a uitat strâmb la mine. Orice o fi văzut pe fața mea, a decis să mă lase să trec. Barmanul m-a ignorat în continuare. Am strigat:

— Dă-mi un nenorocit de Jameson.

S-a oprit, a rânjit și a zis:

— Ai tot tras pân-acum. Acum nu mai ai voie.

Hohote din partea mulțimii. M-am strecurat afară cu sufletul sfâșiat. Și, ce să vezi, vremea se-ndreptase, un soare aproape strălucitor era sus pe cer. Un tip a trecut pe lângă mine și a zis:

— Nu-i grozav să trăiești?

N-aveam niciun răspuns. Cel puțin niciunul care să nu implice croșeuri.

Furia pură poate opera la două niveluri. Există furia fierbinte, arzătoare, atotcuprinzătoare care se descătușează pe loc. Caută anihilare instantanee. Al doilea tip vine dintr-un loc mai rece. Fermentată în gheață, se retrage în ea însăși, hrănindu-se cu ferocitate mocnită în așteptarea ocaziei prielnice. Asta e cea mai periculoasă.

Mare parte din viața mea chinuită fusesem contaminat de cea de-a doua, cu consecințe grave. M-am cufundat în ea în timp ce priveam soarele cum sare din apă. Simțeam, mai periculoase ca oricând, ghearele răbdării care mi se adânceau în sinele meu.

În astfel de momente, ca să nu dea ceaunul în clocot, mintea mea se agață de o mantră care să-mi țină îngrădită nebunia. Un front minat care să mă ajute să funcționez în timp ce focurile cresc înăuntru. Incantația nu are niciodată rimă sau sens. Subconștientul îmi vomită o barieră fără legătură cu subiectul ca să-mi păstreze mobilitatea. Când fusesem disponibilizat din Gardă, avusesem o întâlnire cu un psihiatru și conturasem cele de mai sus. El zisese:

— Ești la limita psihozei patologice.

Mă uitasem la el cinci minute întregi, apoi răspunsesem:

— Asta și speram.

Îmi oferise un ghiveci de tranchilizante, la care eu îi zâmbisem ca poliștii. Zâmbetul care spune „păzește-ți spatele”.

Mantra a început când mă întorceam de la docuri și mergeam spre Merchant's Road.

Cuvintele lui Hannibal Lecter pentru Clarice Starling în temnița criminalilor nebuni:

Ești o țărăncuță ambițioasă și tenace. Ochii îți strălucesc ca pantofii ieftini dar ai ceva gust, puțin gust.

Cuvintele îmi răsunau în minte iar și iar și am ajuns la hotel înainte să-mi dau seama. Un om al străzii s-a apropiat, iar eu i-am întins mecanic niște bani. N-a fost mulțumit și a întrebat:

— Asta-i tot ce ai?

M-am întors la el, l-am atins pe umăr și am zis:

— Am ceva gust, puțin gust.

A tulit-o de-acolo mai repede ca liliacul din iadul lui Meatloaf.

•

Ajuns în cameră m-am întins pe pat îmbrăcat complet și am închis ochii. Nu somn, nici măcar ceva asemănător, ci o stare ca de transă care m-a purtat într-o zonă de non-conștiență. La limită cu catatonie, am rămas așa până la lăsarea întinericului.

Când mi-am revenit în simțiri, frica dispăruse. Am simțit un cub tare ca de granit fixat lângă inimă și mi-am zis:

— Mergem mai departe.

11.

*„Olivia se aplecă înainte, la rândul ei,
și îl atinse afectuos pe coapsă.
— Știi ce avem noi în comun, dragule?
Suntem amândoi nonentități. Nonentități
într-o nesocotită căutare de nonentitate”.*

A. Alvarez,
Vânătoare

Stăteam pe pat și încercam să citesc. Nu mă puteam concentra așa că am renunțat.

M-am îndreptat spre *Nestor*’s. Santinela era la post. S-a uitat la mine și a zis:

— Ai grijă.

A făcut un lucru nemaiauzit. Chiar s-a mișcat pe alt scaun, departe de mine. Puteam doar să ghicesc cât de negativă era energia pe care o degajam. Jeff a zis:

— Cum merge, Jack?

Fața lui spunea „nu sunt sigur că vreau un răspuns”.

Am zâmbit ușor.

— Cât se poate de bine. Pot să comand?

— Sigur... e OK cafea?

— Nu... nu e... Vreau un Jameson mare.

S-a uitat în jur de parcă putea primi ajutor. N-avea de unde. M-a întrebat:

— Ești sigur că e o idee bună?

— Îmi scapă ceva, Jeff? Aș fi jurat că ți-am cerut ceva de băut, nu părerea.

S-a șters la gură cu mâna și a zis:

— Jack, nu pot.

M-am uitat fix în ochii lui, am așteptat puțin și am zis:

— Refuzi să mă servești?

— Hai, Jack, sunt prietenu’ tău. Nu vrei să faci asta.

— De unde naiba știi tu ce vreau să fac? Dacă-mi amintesc, atunci când te-ai făcut criță n-am făcut pe lupu’ moralist cu tine.

M-am întors să plec. A strigat după mine:

— Jack, stai, Cathy are vești pentru tine.

Am strigat peste umăr:

— Am și eu vești pentru Cathy: mă doare-n pulă.

Afară am respirat adânc, încercând să-mi potolesc adrenalina. Am mormăit:

— Minunat, tocmai ți-ai rănit cei mai buni prieteni. Cât de bou să fii?

Magazinul era plin de băutori minori. Cidru', votca și Red Bull erau de departe drogurile preferate. Individu' de la tejghea avea vreo patruzeci de ani. Nu știu ce-i rămăsese în gât, dar încă-l deranja. Fără să se uite la mine a grohăit:

— Ce vrei?

— Puțină politețe pentru început.

Și-a ridicat privirea și a întrebat:

— Ce vrei?

— O sticlă de Jameson.

Voiam să adaug „repede”, dar am lăsat-o moartă.

În timp ce împacheta m-a întrebat:

— Crezi c-ar trebui să cer actele de identitate?

Știam că se referă la coada de adolescenți, dar înainte să răspund a zis:

— Dacă nu le dau, mă trezesc cu geamurile sparte.

I-am dat banii și am zis:

— Garda poa' să-ți închidă locu'.

— Îi doare-n bască.

•

Mergeam în josul Eyre Square. De sub un felinar, o femeie înfășurată în șal a întrebat:

— Domnu', niște mărunți?

Era o țigancă de-aia mediteraneeană care pândește fast-food-urile. Gura ei era o orgie de dinți de aur. Lumina îi arunca o umbră malefică pe trup. M-am gândit „de ce naiba să nu?” și am băgat mâna-n buzunar. N-aveam Nicio monedă. Am zis:

— Scuze, s-au terminat.

— Dă-mi ceva.

— Ți-am zis, sunt lefter.

S-a uitat la punga maro și a arătat spre ea. I-am zis:

— S-o crezi tu.

Am trecut mai departe, iar ea a șuierat. M-am întors. Stătea, la propriu, pe umbra mea. Și-a dat capul pe spate, a adunat salivă din toată ființa ei și a scuipat pe forma întunecată zicând:

— O să rupi pâinea mereu singur.

Voiam să-i rup gâtul, dar s-a îndepărtat rapid. Sunt la fel de superstițios ca un irlandez de rând cu muștrări de conștiință. Folosindu-mă de pantof, am încercat să șterg pata pe care scuipatul ei o lăsase pe trotuar. Aproape am scăpat sticla. Am mormăit:

— Ei, ăla da blestem.

Luc Sante a scris în „*Viața amărăților*”:

„Noaptea e coridorul istoriei, nu al istoriei oamenilor celebri sau al marilor evenimente, ci al istoriei marginalizaților, ignoraților, oprimaților, neafirmaților. Al istoriei viciilor, fricii, confuziei, greșelii, dorinței, al istoriei intoxicării, trufiei, amăgirii, disipării, delirului. Dă jos spoiala progresului și modernității și civilizației și dezvăluie sălbăticia”.

Amin.

În fața hotelului am observat o mașină foarte impresionantă. Un bătrân se holba la ea. A zis:

— Ăsta-i un Jaguar *S type*.

— Al tău?

— N-am așa noroc.

Ochii îi sclipeau în timp ce sorbea cu privirea caroseria neagră și suplă. A zis:

— Ideea e că, având la dispoziție puterea și luxul unui motor V6 de 3 litri, până și drumurile de serviciu sunt garantat o plăcere.

Parcă era o reclamă. Am zis:

— Parcă ești o reclamă.

A zâmbit timid și a zis:

— Scumpetea asta n-are nevoie de reclamă.

Mă pregăteam să trec mai departe când a zis:

— Știi cât costă una din astea?

— Mult, îmi închipui.

Aproape că-i vedeam case de marcat în ochi.

— Ai nevoie de jumate dintr-un pot decent la loto.

Am fluierat ușor și am zis:

— Tre' să fie o sumă zdravănă.

Mi-a aruncat o privire vecină cu disprețul și a zis:

— Nu, e o mașină zdravănă!

Am intrat în hotel, mișcându-mă repede ca să evit recepția. Dar nu suficient de repede. Doamna Bailey a strigat:

— Domnu' Taylor.

— Da.

— Aveți un musafir.

— Oh!

Am intrat în hol. Kristen stătea într-un fotoliu lângă foc. Îmbrăcată în blugi negri, un pulover negru și o haină lungă, neagră, arăta a neazuri. M-a văzut și a zis:

— Surpriză!

Flăcările care i se reflectau pe obraji îi dădeau o roșeață ca și cum ar fi fost excitată. Poate că era. A zărit sticla din mână

mea și a zis:

— Petreci singur?

— Mda.

S-a ridicat. Nu-mi dădusem seama cât de înaltă era. A zâmbit și a zis:

— Nu-i o idee bună să bei singur.

— De unde știi?

— Crede-mă, știu.

Chestia deșteaptă ar fi fost să-i zic:

— Șterge-o.

Dar când am făcut eu vreodată „chestia deșteaptă”? Am zis:

— Camera nu-i mare lucru.

A zâmbit din nou.

— Ce te face să crezi că mă așteptam la mare lucru?

Lifturile de la Bailey's au viață proprie. Singurul lucru pe care te poți baza este faptul că nu te poți baza pe ele. Am apăsât pe buton și am zis:

— S-ar putea să dureze ceva.

— Nu te mai lăuda.

Doamna Bailey ne-a zâmbit de la birou. Eu am dat din cap. Kristen a zis:

— Mă place.

M-am întors la ea și am zis:

— Nu fi așa sigură.

— Oh, ba sunt sigură. Am lucrat la asta.

— Cu asta te ocupi, faci lumea să te placă.

— Numai pe unii.

N-am rezistat și am întrebat:

— Dar pe mine?

— Nu-i nevoie să mă obosesc. Mă placi deja.

— Nu te baza pe asta.

— M-am bazat deja.

Liftul a sosit cu un scrâșnet metalic. Am deschis și am întrebat:

— Vrei să riști?

— Insist chiar.

Evident că spațiul era foarte mic și stăteam lipiți unul de celălalt. Îi simțeam parfumul. Am întrebat:

— E paciuli?

— Da.

— Hippioții nu-și schimbă năravul.

S-a uitat în ochii mei și a zis:

— Cred că aia de pe mine e sticla, altfel aș zice că ești mai fericit să mă vezi decât pari.

Probabil că există o replică la așa ceva. Eu n-o aveam.

12.

*„Că un vâl acoperă faptele zilei de mâine
nu e o hotărâre dumnezeiască arbitrară,
ci în firea omului. Pentru că sufletul nu ne
permite să înțelegem vreun alt cod în afară
de cel al cauzei și al efectului”.*

Ralph Waldo Emerson,
Eseuri, „Eroism”.

Am dat drumul la televizor, unul dintre momentele alea dacă nu date de Dumnezeu, cel puțin inspirate de El. Henry, în minutul 82, a înscris un gol magnific cu capul împotriva lui Spartak. A băgat mingea-n poartă aproape în aceeași clipă în care am deschis aparatul. Uluit, am zis:

— Să mi-o bag.

Ea stătea pe pat. A zis:

— Adică ești mulțumit?

— O, da.

A tăcut o clipă, s-a uitat la ecran, apoi a zis:

— Păcat de Leeds.

— Au pierdut?

— Da.

— Te interesează fotbalul?

— Mă interesează bărbații.

A zâmbit misterios. S-a uitat prin cameră și a zis:

— Destul de rustic.

— Sunt un tip simplu.

— Nu, Jack, orice altceva, numai simplu nu. Bețivii nu sunt niciodată simpli.

Mai aveam încă în mână sticla. Remarca ei m-a durut, cu atât mai mult cu cât spusese amarul adevăr. S-a prins și a întrebat:

— A, am atins un subiect sensibil?

Am adus două pahare din baie, le-am clătit, i-am oferit unul dintre ele și am întrebat:

— Ce vrei?

— Toarnă.

Am turnat.

A bătut ușor cu mâna pe pat și a zis:

— Nu fi timid.

M-am așezat pe un scaun din partea opusă a camerei, mi-am ridicat paharul și am zis:

— *Slăinte.*¹²¹

— Mă rog.

Fără îndoială, era o femeie al naibii de atrăgătoare.

Am sorbit din whiskey. Ah, a fost ca și cum nu l-aș fi părăsit niciodată. Kristen a întrebat:

— A trecut ceva timp, nu?

— Da.

Am dat peste cap restul. Voiam ca fierbințele acea să-mi lovească stomacul. Ea a băgat mâna-n geantă, a scos o punguță de celofan și a zis:

— Ți-am adus un cadou, în caz că nu voiai să bei sau chiar dacă voiai.

A aruncat spre mine cocaina. N-am făcut nicio încercare s-o prind, am lăsat-o să cadă pe podea. N-a părut să-i pese și a zis:

— Spune-mi despre cocaină.

Puteam să fac asta.

— Charlie și fabrica de ciocolată, numa' că pâ'n' la urmă îți ia muzica. Cred că-mi place remarca lui George Clooney cel mai mult. „Te îmbracă pentru o petrecere și nu te duce niciodată acolo”.

A digerat ce-i spusese, apoi:

— Tre' să știi despre sevrăj.

Nu eram sigur că o auzisem bine. După o perioadă pe uscat, primu' pahar lovește tare.

— Sevrăj... nu, nu știu.

— Începi să faci ceva apoi te întorci la început și tot repeți asta. Și cocaina îl provoacă.

Am expirat și am zis:

— Poftim, povestea vieții mele. Oi fi considerat un sevrat?

A râs cu poftă. Un sunet minunat. Când o femeie face asta, fără inhibiții, fără să-i pese de cum arată, e de-a dreptul adorabilă. A zis:

— Mai spune-mi.

— La-nceput, coca te face să te iubești pe tine însuși. Pentru mine asta a fost cu totul altă belire de creieri. În plus, îți dă și un val uriaș de energie. Scade debitul de sânge în ochi și ți-i face să strălucească. L-am văzut odată pe Mick Houghton într-un interviu.

M-am ridicat. Puteam să simt deja băutura în picioare. Am luat sticla, am mai turnat un pahar, i l-am oferit lui Kristen. Ea a zis:

— Nu, e de-ajuns. Cine-i Mick Houghton?

— PR la Echo and the Bunnymen, Julian Cope, Elastica^[8].

Mi-a aruncat o privire profund neîncrezătoare.

— Cum de știi chestiile astea?

— Da, și pe mine mă sperie.

— Ar trebui.

— În orice caz, a zis „cocaina e mai rea ca heroina. Heroina te omoară, în schimb cocaina te distruge. Lumea poa' să bage heroină până-i omoară, da măcar carierele le rămân intacte. Nu poți să zici asta și despre cocaină”.

S-a ridicat de pe pat și a mers să ia celofanul de pe jos.

— Atunci n-o să ai nevoie de asta?

— Nu.

A sunat telefonul. Am răspuns:

— Da?

— Jack, sunt Cathy.

Remușcărilor pentru cum mă comportasem cu Jeff m-au năpădit instantaneu. Am zis:

— Cathy.

— Am găsit informația pe care o voiai.

— E grozav... O să te plătesc, bineînțeles.

— Nu prea cred.

Tonul vocii era plat, rece. Am zis:

— Am cam sărit calu' mai devreme.

— Și ce mai e nou, Jack?

— O să trec mâine.

— Nu te deranja. Am lăsat plicul la doamna Bailey.

Click.

Kristen a zis:

— Probleme în dragoste?

— Nu tocmai.

S-a dus la ușă.

— Nu-mi place să beau și să fug, dar...

— Te duci?

— Ce te așteptai? Băutură și-un futai rapid?

Cuvântul a răsunat dur în cameră. Am încercat să mă adun și am întrebat:

— Pentru ce-ai venit?

A mimat o uluire uriașă.

— Să stăm la o vorbă, să văd cum îți merge ancheta.

Am căutat o replică sarcastică, ceva cu care s-o plesnesc. Nu mi-a venit nimic. Ea a zis:

— De ce nu mă-ntrebi direct?

— Ce să te-ntreb?

— Dacă mi-am ucis soțul.

Mi-am terminat băutura. O simțeam cum se mișcă în spatele ochilor. Am întrebat:

— Ți-ai ucis soțul?

A râs încântată.

— Ah... asta ar însemna să ciripesc. Ține-ți-o-n pantaloni, Jack.

Și a plecat.

Am rămas în mijlocul camerei și am strigat:

— Asta ce-a fost?

Sticla, plină pe trei sferturi, stătea pe scrin. Dramul de luciditate pe care-l aveam zicea:

— Deci, OK... Ai băut două pahare, nu-s stricăciuni mari. Nu vorbim de stricăciuni majore. Bagă-te-n pat. Măine, ia-o de la capăt.

M-am gândit serios la asta un minut întreg, apoi am zis:

— Dă-o dracu’.

Mă gândeam la Raymond Chandler și la ce a zis el odată:

„Cum îi spui cuiva să plece folosind limbaj dur? Valea, dispari, decolează, roiu’, cale bătută și așa mai departe. Toate bune. Dar dați-mi oricând expresia clasică folosită chiar de către Spike O’Donnell (unul dintre frații O’Donnell din Chicago, singura bandă mică în stare să-i spună lui Capone să se ducă dracului și să supraviețuiască). El spunea: „Fă-te lipsit”.

Tot ce pot să spun despre restul nopții este că... am scris o poezie.

Să mă ierte Dumnezeu.

Whiskey-ul m-a purtat pe-atâtea drumuri întunecate, m-a expus la situații îngrozitoare și mi-a produs niște mahmureli feroce. Dar la poezie nu mai recursesem niciodată în lunga și pestriță noastră relație.

Îmi aminteam cum o scrisesem?

Normal că nu.

Scrisul era pe niște foi de hârtie decolorate. Din fericire, o parte nu se putea citi, pur și simplu o mângăleală ilizibilă. Dar scheletul era acolo. Îmi aminteam că stătusem pe pat și îmi rememorasem nunta din Londra. Ne cuplasem la un oficiu din Waterloo. Se potrivea.

Noaptea nunții se terminase cu o ceartă cruntă. Îmi revenisem a doua zi de dimineață, mângă și singur într-un hotel ieftin lângă – Arches.

Iată poezia.

În toată gloria-i fără rost.

Praf în Waterloo

*Și fin ca mătasea
Cea mai ieftină, tot dichisit
Dar puțin mulțumit
Sorbisem băuturi timpurii*

*Până ce mai târziu,
Târându-mă-n pat,
Am băut încet
Doze de bere
Și sub șosetele împrăștiate
Costumul mototolit,
Am urmărit o aspirină
Printre
Dărmături, îți găsisse
Cuvintele confuze, lepădat
Am căzut din
Pat
La seară
Acest... acest greu Waterloo
După ora de deschidere, poate,
Cu un gin sau patru-n spate
Voi îndrăzni din nou
Puțină briză
Dansează printre jurămintele de nuntă.*

M-am întrebat „ce naiba-i asta?”

Dar n-am aruncat-o la coș. Am împăturit-o cu grijă și am pus-o-n introducerea de la „*Căinele din Rai*” al lui Francis Thompson.

Unde altundeva îi era locul?

Abia după mi-am observat falangele. Jupuite și sângerânde. Nu plecasem din cameră. Hristoase, cel puțin mă rog să nu fi ieșit. Stomacul îmi era agitat de parcă băusem acid de baterie. O durere de cap cumplită, transpirație care-mi curgea în ochi plus atotputernica sete. M-am dus la baie după apă și am rezolvat un mister. Oglinda era crăpată, și era evident că fusese crăpată cu o forță considerabilă.

Am auzit gemete intermitente și mi-am dat seama că eu le scoteam. Bineînțeles, mi se rupsese filmu' îmbrăcat. Doamne cum duhneau hainele. Le-am smuls de pe mine și am pășit delicat în duș. L-am dat pe fierbinte și am răcnit ca un pocăit. Am rămas sub el cât am suportat. Minte mea nu gândea „gata cu băutura”. Vizualiza deja o halbă de bere rece cu broboane de umezeală pe ea. Am auzit cum se deschide ușa și pe cineva intrând. Inima mi-a intrat în supraturăție. Am înfășurat un prosop pe mine și m-am uitat afară. Janet, camerista, arăta mai bătrână decât doamna Bailey, dar refuza să iasă la pensie. Acum stătea printre ruine dând din cap.

Am zis:

— Janet, e OK... o să fac ordine.

— Dar, domnu' Taylor, ce s-a-ntâmplat? De obicei sunteți foarte ordonat.

Voiam să strig „ieși dracului afară din cameră, da? Vrei o explicație. Hristoase... ești camerista... Mai scutește-mă”.

Îmi puteam permite să calc în picioare sentimentele încă unei persoane, mai ales când aveam de-a face cu un suflet blând? Îmi dăduse odată un șirag de mătânii. Acum voiam s-o strangulez cu el. Am zis:

— Am sărbătorit puțin, Arsenal i-a bătut pe Spartak.

S-a uitat fix la mine și a zis:

— Ah, domnu' Taylor, iar v-ați apucat de bere?

Clocoteam de furie dar am încercat:

— Doar câțiva prieteni, nimic prea extravagant.

— Ziceți dumneavoastră! Uite cum arată locul ăsta!

Nu-i era în fire să facă asta. În mod normal n-ar fi comentat nici în fața unui cutremur. Când mori de mahmur ce ești, tuturor li se scoală strâmb. Am zis:

— JANET... LAS-O!

— Nu-i nevoie să ridicați tonul, domnu' Taylor, nu sunt surdă.

A început să se retragă, dar se opri și zise:

— O să mă rog la Matt Talbot pentru 'mneata.

Am reușit să beau juma de cană de cafea și să vomit o singură dată. Mi-am pus blugi curați și o cămașă albă proaspătă. Ce am rezolvat a fost să arăt mahmur în țoale noi. La recepție, doamna Bailey a zis:

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnu' Taylor.

Am întins mâna stângă ca să nu-mi vadă falangele jupuite. Am zis:

— E de la Cathy.

— Asta da fată drăguță.

— Este.

Doamna Bailey s-a oprit o clipă, evident comparând-o cu Kristen din seara dinainte, apoi zise:

— Am impresia, domnu' Taylor, că e puțin supărată pe dumneavoastră.

Ce puteam să zic... să stea la coadă?

Am aprobat din cap, încercând să parcă mă căiesc. Nu e dificil când ești oricum mort pe jumătate. Afară am îndesat scrisoarea în buzunar pentru că sistemul meu amenința să deverseze din nou.

13.

MAGDALEN

Fetele stăteau strânse unele în altele sub cearșafuri, încercând să păstreze căldura și să-și ofere puțină alinare. Auziră sunet de tocuri, apoi cearșafurile fură date brutal la o parte. Femeia supranumită Lucifer țipă:

— Ce lucruri spurcate înfăptuiți, târfelor?

O apucă de păr pe prima fată și o lovi cu pumnul în gură. Apoi o prinse pe a doua, o trase la toalete, îi băgă o bucată de săpun în gură și zise:

— Mestecă, mestecă dacă nu vrei să-ți iei cea mai cruntă bătaie din viața ta!

Fata, orbită de lacrimi și groază, începu să mestece.

14.

Am început să merg spre *Great Southern*. Îl știam pe ospătar. Când am intrat pe ușile turnante a zis:

— Noapte grea, Jack?

— Mda.

— Nici unu dintre noi nu-ntinerește.

I-am strecurat câteva bancnote în palmă și am zis:

— Adu-ne o bere și un whiskey.

Southern, bineînțeles, nu se deschide devreme. Dumnezeu, nu, ferească sfântu'! Dar are un hol uriaș și separeuri. Dacă ai nevoie de un leac pe care să-l iei în liniște, retras, nu găsești un loc mai bun.

De-abia mă strecurasem într-un fotoliu imens când a apărut un bărbat. Am crezut că erau băuturile. Nu... Brendan Flood.

A zis:

— Te-am văzut când ai intrat.

— Nu acum... OK?

— Am informația care-ți trebuie.

Eram gata să ating plicul și să zic „și eu”.

Dar s-a așezat.

Cel mai tare nu voiam să vadă că beau și încă de la prima oră. Totu' se ducea pe apa sâmbetei. Ospătarul a venit și a părut surprins că aveam companie. Toți ochii noștri s-au fixat asupra tăvii cu băuturi. Înainte să mă lansez într-o poveste jalnică și trasă de păr, Brendan a zis:

— La fel pentru mine.

Ospătarul ne-a aruncat o privire confuză și a întrebat:

— Sărbătoriți ceva?

Brendan a sărit:

— Adu băuturile, bine?

Ospătarul s-a îndepărtat. L-am întrebat pe Brendan:

— Sigur?

A dat din cap. Am încercat:

— Bei din nou?

M-a privit fix și a zis:

— Nu cred că ești în măsură să acuzi pe cineva.

— Nu sunt... Sunt... surprins.

Ospătarul s-a întors, iar Brendan a pus o grămadă de bancnote pe tavă și a zis:

— Păstrează restul.

Dacă era recunoscător, a ascuns-o bine. Brendan a înșfăcat *shot*-ul, l-a golit, apoi a continuat cu mare parte din bere. S-a lăsat pe spate, a închis ochii și a zis:

— Asta e partea cea mai bună.

Cine eram eu să-l contrazic? Făceam la fel cu băuturile mele, dar mă opream înainte de faza cu ochii închiși. Îmi place s-o văd când vine. Am simțit o nevoie copleșitoare de nicotină. Deschizi ușa unei dependențe și tot alaiu' intră după ea. Brendan a băgat mâna în jachetă, a scos un pachet de *Major*: Veritabile cuie de sicriu. Popularizate de Robbie Coltrane în *Cracker*.

A deșepenit o țigară, a scos o cutie de chibrituri de bucătărie și a aprins-o. Am întrebat:

— Pot?

Învăluit de fum, a făcut semn cu mâna. Da. Simțeam ciudat țigara în gură, iar primele câteva fumuri au fost groaznice. Am stins-o. A rânjit răutăcios și a zis:

— Cum mă așteptam. Prima-i un rahat, da' te-ntorci imediat la pufăit.

Nu l-am contrazis. Propria-mi existență mizerabilă era o dovadă a teoriei lui. Am așteptat o clipă și am zis:

— Ce s-a-ntâmplat, Brendan?

A trase aer adânc în piept și a zis:

— Magdalen s-a-ntâmplat.

I-am acordat tot timpul de care avea nevoie, nu am insistat și, în cele din urmă, și-a trecut degetele prin păr și a început:

— Am găsit o femeie la Claddagh, pe la șaptezeci și ceva de ani, care a fost prizonieră acolo. La început n-a vrut să vorbească despre asta, dar apoi a auzit că mă duc la întâlniri pentru rugăciuni și a fost de acord să-mi povestească. Primul lucru pe care ar trebui să-l știi este că femeia era absolut terifiată. Spălătoria s-a închis de ani întregi, dar pe ea tot o mai urmărește. Acolo era o femeie căreia fetele îi spuneau Lucifer, o laică pe care călugărițele o angajaseră să le ajute. Diavolul în carne și oase, le bătea pe fete, le rădea în cap, le curăța de păduchi.

S-a oprit, a aprins o țigară și am văzut că mâna îi tremura. M-a întrebat:

— Ai idee cum scapi de păduchi?

— Nu, nu știu.

— Nici eu, dar acum n-o să uit. Scufunzi persoana respectivă în apă clocotită după care torni acid carbolic. Trebuie să ai grijă, altfel biata ființă își pierde toată pielea. Cred că ustură ca dracu'. Lucifer era expertă la cantități și îi plăcea. Le anunța pe fete cu câteva zile înainte ca să fie gata speriate. Nu toate fetele erau mame necăsătorite. Unele fuseseră duse acolo pentru că nu-și ascultau părinții. Într-o perioadă de sărăcie lucie, erau niște guri mai puțin de hrănit. Martora mea își amintește că două fete erau prietene. Una dintre ele era acolo pentru sarcină nedorită, dar cealaltă fusese

doar acuzată de furt. Lucifer avea o plăcere deosebită să le tortureze pe ele două, le spunea că Dumnezeu le abandonase, iar singurul lucru pe care-l aveau fetele astea era credința lor simplă. Diavolița a surpat-o treptat. A folosit o foarfecă boantă ca să-i taie cosițele uneia dintre ele și pe cealaltă a refuzat s-o lase să se spele așa că putea până la Dumnezeu, iartă-mi asocierea. Fetele alea nu se aveau decât una pe alta, și dacă le separa, erau terminate. Lucifer a mers mai departe și i-a spus uneia că cealaltă o trădase. Fata s-a spânzurat câteva zile mai târziu. Suferind ocările fără oprire din partea femeii, a doua a băut înălbitor din care foloseau la spălătorie. Dacă ai văzut pe cineva care a băut înălbitor, poate pe vremea când erai în Gardă, știi că te chinui cumplit zile-ntregi până mori. Cinci zile s-a chinuit fata asta să moară în cele mai odioase condiții și cu Lucifer lângă ea care să-i spună că focurile iadului, care îi luaseră deja prietena, se ațâțau pentru sosirea ei.

Transpirația îi curgea pe frunte. S-a întors, m-a privit fix și a întrebat:

— Știi ce au fost nevinovatele alea?

— Nu.

— Martire, martire pe bune, care au murit în agonie, pentru dragoste. Martirele de la Magdalen. Și, dacă aș mai crede dracului în ceva, m-aș ruga pentru sufletele lor sărmane. Îți jur că le visez în fiecare noapte. Da' știi de ce călugărițele alea le urau pe fete așa de tare? E doar teoria mea, dar merge. Pentru că fetele alea avuseseră parte de singura chestie pe care ele n-aveau s-o cunoască vreodată, de sex... sau, dacă vrei să forțezi, de iubire.

Brendan a continuat:

— Îmi mai trebuie băutură da' nu cred că-l mai înghit pe chelneru' ăla.

Apoi s-a ridicat și a plecat. Nu știam dacă avea să se mai întoarcă.

S-a întors, ducând o tavă plină de băutură. Destul cât să pună-n cap o echipă mică de rugby. Am zis:

— A costat ceva.

S-a așezat greoi și a zis:

— Sunt doar bani, cui pana mea-i pasă?

Nu-l mai auzisem niciodată să înjure. ăsta era omul care se ducea la întâlniri de rugăciune unde se vorbea în limbi. Omul care mă mustra chiar și numai dacă ziceam „la naiba”. A mai dat pe gât niște alcool, a râgâit și a zis:

— Sunt terminat.

Am așteptat. A mai aprins un *Major* și a zis:

— M-a părăsit soția.

— Oh.

Era să zic „hei, și pe mine m-a părăsit”, dar am simțit că nu căuta să se identifice, așa că am așteptat. A zis:

— A fost în Anglia și apoi s-a ntors. E în casă da’ nu vrea să vorbească deloc cu mine.

Am încercat să găsesc o platitudine, n-am găsit niciuna. A continuat:

— După ce am plecat din Gardă, eram pierdut. Știi cum e Jack... Da.

Am dat din cap.

— Ca și tine, Jack, aș fi putut deveni un bețiv, dar am fost salvat. Dumnezeu mi-a vorbit. Golul dinăuntru a fost umplut.

Apoi s-a oprit și a mai băut. Am întrebat:

— Ai fost fericit?

— Fericit. Eram în culmea extazului. Parcă eram drogat tot timpul.

Încă niște băutură, apoi:

— Dar în ultima vreme, toate lucrurile pe care le văd, urâtenia vieții, truda mizerabilă și sordidă din viața celor mai mulți oameni – credința a început să mi se risipească. Am fost găsit, iar acum sunt pierdut. Cum poți să crezi într-un Dumnezeu care le lasă pe fetele alea să moară?

Am luat o țigară și, da, a doua nu era deloc rea. Am zis:

— Poate e doar o perioadă... Știi tu, credința o să ți se întoarcă.

A scuturat violent din cap, aproape a scuipat:

— Na, am terminat cu asta. Grupu’ unde mergeam, o adunătură de ipocriți.

Mânia ieșea în valuri. A zis:

— Apoi cu Magdalen, când am început să cercetez pentru tine. Câte li s-au făcut sărmanelor femei, tratate ca niște sclave, și toate astea în numele religiei. Sfatul meu e să renunți. O să te întineze și pe tine.

Am scos plicul de la Cathy, l-am deschis și înăuntru am găsit:

Rita Monroe
Newcastle Road 17

Niciun număr de telefon, nicio rudă.

Înainte să-i spun și lui, a apărut un bărbat la costum care a zis:

— Domnilor, mă tem că va trebui să vă rog să vă mutați în alt local.

Brendan s-a uitat în sus. Beat și belicos, a zis:

— Tu cine pana mea ești? Și de unde dracu’ ai luat costumu’?

— Vă rog, trebuie să vă cer să coborâți tonul. Musafirii nu sunt obișnuiți cu o astfel de... impetuoasă matinală.

Brendan s-a ridicat și a strigat:

— Cândva eram... *Garda*.

L-am prins de braț și am zis:

— Haide, știu eu un loc.

A încercat să-l pocnească pe manager, care s-a ferit, iar eu am reușit să-l târăsc pe Brendan în stradă. Aerul curat l-a lovit ca o revelație și, clătinându-se, a zis:

— Poate niște cafea.

— Bună idee.

L-am dus la *Bailey's*. Am reușit să-l așez într-un fotoliu. Doamna Bailey a venit la noi și a întrebat:

— Ce-a pățit?

— Vești proaste.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Ea nu vedea decât un bețiv distrus. Am zis:

— Dacă-mi puteți aduce niște cafea... Și pe urmă probabil un taxi.

Ne-a mai aruncat o privire, apoi s-a îndepărtat. Brendan a întrebat:

— Suntem în Dublin?

— Ce?

— Glumesc. Nu m-am dus în halu' ăsta.

— Ai încercat să-l lași lat pe manageru' de la *Southern*.

— Aia n-a fost de la băutură. A fost de nevoie.

Chiar părea mai bine. Nu era. Nici urmă de cafea. Am întrebat:

— O să fii OK?

— Ce crezi, Jack?

Un gând oribil mi-a trecut prin minte și am zis:

— Brendan, nu te-ai, știi tu... N-ai face vreo prostie?

S-a întors ca să mă privească fix și a zis:

— Adică să-mi fac felu'?

Am dat din cap și el a zis:

— Al doilea nivel din iadul lui Dante e rezervat sinucigașilor.

— Asta-i un răspuns?

M-a atins pe umăr și a zis:

— Jack.

— S-ar putea să am nevoie de cuvântul tău de onoare.

N-a răspuns. Doamna Bailey a intrat și a zis:

— Am chemat un taxi.

Brendan s-a ridicat și a zis:

— Bănuiesc că asta înseamnă că întâlnirea noastră s-a încheiat.

— Vin cu tine dacă vrei, îți țin de urât.

— Nu, o să fiu bine.

Și a dispărut.

Doamna Bailey, în picioare în spatele meu, a zis:

— N-am uitat de cafea, dar nu obțineam decât un bețiv treaz.

N-aveam niciun răspuns. Nu vreunul civilizat în orice caz. Am urcat în cameră și m-am trântit pe pat. Am adormit în câteva secunde.

Am avut un vis în care mergeam la Zhivago Records. Declan, bineînțeles, era acolo și mi-a vândut integrala REM. Coșmar adevărat. În spatele tejghelei era o fată al cărei păr fusese ciopârțit și care m-a întrebat de unde putea să cumpere înălbitor. Pe măsură ce visul se topea, jur că l-am auzit, limpede ca lumina zilei, pe Stipe cântând „*Losing My Religion*”.

15.

„Diferența dintre un alcoolic și unul care bea de stinge este aceea că alcoolicul crede că defectele lui sunt sincere, virtuțile false. Celălalt își ține calitățile pentru el și îi debilitează pe ceilalți cu defectele lui”.

Phyl Kennedy,
Unde sunt acum când am nevoie de mine?

Următoarele câteva zile au fost iadul întruchipat. Mahmureala de pe lume. Le-am petrecut în mare parte pe, sub și de-a curmezișul patului. Băutura mă chema tot timpul:

— Vino, hai să te reparăm.

Mda.

La un moment dat m-am trezit cu cearșafurile înfășurate ca un ștreang în jurul gâtului. N-am vrut să analizez situația. Pe birou era o fotografie mică. Halucinam? Am clipit de două ori dar a rămas acolo. M-am apropiat încet. Era un chip. În josul ei am citit „Matt Talbot”.

M-am strecurat înapoi în pat după ce am întors fotografia cu fața-n jos. Următoarea dată când m-am trezit, dispăruse. Nu puteam s-o întreb pe Janet despre ea. Puteam doar să sper că ea era vinovată... NU?

A treia, a patra zi, slab ca un pisoai, am făcut duș, mi-am pus haine curate. Mă simțeam mai firav ca o șoaptă. Mintea îmi era fixată pe whiskey. M-am îndreptat spre o cafenea de pe Prospect Hill. Am comandat ouă bătute, pâine prăjită și ceai. Masa se bălăngănea în fața mea și transpirația îmi curgea pe tot corpul. Dacă reușeam să mă hrănesc...

Cu câteva luni înainte, în timpul cazului precedent, fusesem rău de tot pe cocaină. Am rămas fără și m-am panicat. Cathy, în zilele ei punkiste, îi știa pe toți traficanții de droguri. Mă bazasem din greu pe prietenia noastră și obținusem numele unui traficant. Ne afectase relația, dar coca nu ține cont de devotament.

Mă dusesem să mă întâlnesc cu „Stewart” și nimerisem. Era departe de stereotipul traficantului. Locuia într-o casă drăguță lângă colegiu și, dacă semăna cu cineva, semăna cu un bancher. Ce îl ținuse până atunci prosper, neprins și necunoscut era faptul că nu ieșea în evidență.

Am dat micul dejun la o parte, nu puteam să mănânc. Chelnerița a întrebat:

— Totul în regulă?

Niciodată nu era, dar n-avea legătură cu mâncarea. Am lăsat deoparte pâna și ceaiul și am zis:

— Nu... nu mă simt bine.

Mi-a zâmbit mămos și a zis:

— Tre' să fie de la virusul de la stomac, tot orașu' are așa ceva.

Am mers până la canal, când încălzindu-mă, când răcindu-mă, rugându-mă să fie Stewart acasă. Am bătut la ușă, am așteptat puțin, apoi a deschis.

— Da?

— Stewart, nu știu dacă mă mai ții minte?

Ochii iscoditori s-au făcut mari, apoi:

— Prietenul lui Cathy... nu-mi spune... John Taylor.

— Jack.

Trebuie să-ntrebi, doar nu te-aștepți ca un traficant de droguri să-ți țină minte numele?

— Intră.

Casa era curată lună, ca un studio TV. Stewart purta pantaloni de doc călcați, o cămașă albă și o cravată cu nod larg. Mi-a oferit un loc și m-a întrebat:

— Ceai, cafea, farmaceutice?

— N-ai o țigară, nu?

Vechea dorință ieșise brusc la suprafață. A râs cu măsură.

— Găsești la magazinul din colț. Nu las să se fumeze în casă.

Bineînțeles, pe perete era un semn cu „AICI NU SE FUMEAZĂ”.

Am zis:

— Glumești.

— Dezgustător obicei.

— Stewart, ești traficant de droguri... serios.

A ridicat un deget și a zis:

— Sunt un om de afaceri. Niciodată nu mă complac.

— Cam flexibilă morală ai, amice.

Și-a desfăcut palmele.

— Pentru mine-i bună. Dar nu cred c-ai trecut pe-aici pentru o dezbatere despre etică, nu?

— Nu, ai dreptate. Am nevoie de niște tranchilizante zdravene. Nu mi-e bine deloc.

Și-a înclinat capul pe-o parte, ca un doctor, și a întrebat:

— Până acum ce-ai folosit... sau abuzat? Niciodată nu sunt sigur de terminologie.

— Eu sunt. „Să abuzezi” e atunci când ești futut.

— Bine zis. O să țin minte distincția. Scuză-mă.

S-a dus la etaj. M-am uitat în jur. Dacă ar fi existat vreun bar, aș fi abuzat de el. Când s-a întors, ducea cu el o servietă.

— Cât ești dispus să cheltuiești?

— Cât e nevoie.

Zâmbet larg, provocat de bani, fără legătură cu poanta. A pus mai multe sticlute de plastic pe masă și a zis:

— Observă, te rog că sunt pastile roșii, albastre, galbene și negre.

— Cu accesorii?

Mi-a aruncat o privire iritată și a zis:

— Ai face bine să fii atent.

— O să-ncerc.

— Alea roșii sunt analgezice puternice, cele galbene sunt mega tranchilizante, cele albastre sunt metaqualone^[9], iar cele negre...

Oftă admirativ, apoi continuă:

— Sunt *black beauties*!^[10]

Am întrebat:

— Poți să-mi dai niște apă?

— Acum?

— Nu, poimărți... hai.

Când a plecat s-o aducă, am scos capacul de la cele roșii și am înghițit două. S-a întors cu apa. Am dat-o pe gât. Mâna îmi tremura ca un steag în vânt. A zis:

— Nu știi cât contează, dar te previn să ai mare grijă cu toate.

— Ca un avertisment de sănătate de la guvern.

A scos un calculator mic, a făcut niște calcule și mi-a arătat ecranul. Am zis:

— Iisuse, mi-ar trebui mega tranchilizantele.

Am scos o mică grămadă de bancnote, iar el a zis:

— Pentru clienții cu banii jos am și ceva special.

— Nu știi dacă glumești.

A scos o sticlută maro și m-a întrebat:

— Ce știi despre GHB?

— Vătămare corporală gravă?^[11]

— Nu în sensu' la care te referi tu. E cunoscut și ca „ecstasy lichid” și e un calmant. La douăzeci de minute după ce-l iei, mișcărilor, controlul, vederea și creierul îți slăbesc. Inhibițiile, hainele și autocontrolul dispar. N-are *rush* ca ecstasyu'. Vrei să știi cum le-a venit în cap s-o folosească, dacă-mi ierți formularea?

Avea o strălucire febrilă în ochi. Acum știam unde trăia... farmacologie. Am spus:

— Ia zi.

— La început a fost fabricat ca anestezic experimental și era folosit la nașteri. Relaxează mușchii. Din păcate, a fost interzis în America pentru că provoca atacuri cerebrale. Apoi a fost

alăturat rohipnolului, drogu' violului. Marele plus se simte dimineața următoare. Te lasă vesel și alert.

— Deja-mi place.

A ridicat flaconul și a zis:

— Acum dezavantaju'. Dacă te joci cu doza poți intra-n comă. Luat cum trebuie îți dă euforie și libido. Ascultă cu atenție... mă asculți?

Era imposibil ca pilulele alea două roșii să-și fi făcut deja efectul, dar cu siguranță mă simțeam mai bine. Am zis:

— Sunt fermecat.

— OK, uite care-s regulile. Nu-l amesteca niciodată cu alcool sau alte substanțe chimice. Ia mereu doza corectă. Așteaptă 40 de minute între doze. Spune-i cuiva ce faci. Sub nicio formă să nu conduci.

— Recepționat.

— Ești sigur?

— Da.

A pus flaconul lângă celelalte bunătăți. S-a lăsat pe spate, s-a uitat lung la mine.

— Ce?

— Știi, Jack... nu te superi dacă-ți spun Jack, nu?

— E numele meu, numa' să nu-l uzezi.

— Nu-mi spune... Robert de Niro îi zice asta lui Ed Harris în... Rahat, cum se chema filmu'?

Pastilele își făcuseră zdravăn efectul și aproape că eram pe cale să-i devin simpatic. Cum nici eu nu-mi aminteam filmul, am zâmbit enigmatic. A zis:

— OK, e-n regulă, o să-mi vină. Oricum, voiam să zic că, în ciuda melitei tale, și doamne ce gură mare ai... Am un oarecare respect pentru tine.

Acum eram complet spart, am zis:

— Mă bucur.

S-a ridicat și a zis:

— Uite ce-o să fac.

Am așteptat. Rahat, mă simțeam atât de bine, aș fi așteptat și-o săptămână.

— O să te vichez.

Nu știam dacă era ceva legat de sex sau doar auzisem greșit. A continuat:

— Vicodina e un calmant pe rețetă. Asta l-a ținut pe Matthew Perry la dezintoxicare.

— Cine?

— Nu știi *Friends*?

— Am văzut *Buffy*.

A dat din mână a lehamite.

— E drogul preferat al rapperilor, rockerilor și vedetelor. Eminem are un tatuaj ovoidal pe braț. A pus un desen de la vicodină și pe „*Slim Shady*”.

Eram pierdut, chiar dacă spre binele meu. El turuia mai departe.

— Un psiholog american l-a caracterizat pe consumatorul de vicodină ca având toate atributele celor care fac bani în ziua de azi... agilitate, capacitate de a rezolva problemele, aplicarea sistemelor. E greu ca naiba să pui mâna pe el, dar aștept un transport curând și te trec pe listă.

— Mulțam, Stewart.

S-a uitat fix la mine așa că m-am gândit că era momentu' să plec. M-am ridicat, vrând s-o șterg și am zis:

— A fost mișto.

— Ținem legătura, Jack, pentru „*vike vibe*”.

— S-a făcut.

Mi-a pus produsele într-o pungă de McDonald's și m-a condus afară. Doar de dragul noutății de a putea merge fără dureri m-am îndreptat spre River Inn. Nu e nici urmă de râu, iar canalul e la mai bine de două mile depărtare. Mai fusesem aici odată. M-am așezat pe un scaun la geam. O fată de douăzeci și ceva de ani s-a apropiat și a zis:

— *Howyah?*

— Minunat.

— Ce vă aduc?

— Cafea.

N-aveam nevoie de băutură. Nici măcar nu voiam băutură, ci doar să mă bucur de efectul drogurilor. Un bărbat stătea lângă mine, absorbit de o carte. S-a uitat în sus și a dat din cap. Cu nou-găsită mea bonomie am întrebat:

— Ce citiți?

— *Mantia asasinului*.

— Polițistă?

— Doamne, nu. O antologie de proză memorialistică. Citești o însemnare pe zi. Toți de la Pepys la Virginia Wolfe.

— Bună?

— Extraordinară. Am ratat câteva zile, așa că mă răsfăț cu o săptămână întreagă de însemnări de recuperat.

Atunci mi-am amintit de Rita Monroe. M-am scotocit prin buzunare și i-am găsit adresa. Eram practic în cartier. Afară am simțit că mă lovește un al doilea val de optimism. Am trecut agale pe lângă spital.

Am găsit fără probleme casa. Un franciscan în trecere s-a uitat urât la mine. Am dat vina pe punga de McDonald's. Ultimul franciscan cu care vorbisem fusese în afara abației.

Lângă *Café Con Leche*. Intrasem ca să aprind o lumânare. De mic învățasem că

„o lumânare e o rugăciune în acțiune”.

Mi-a mers o dată.

Oamenii pe care-i iubisem cel mai mult și-i tratasem cel mai urât au murit cu toții, îngropați în cimitirul Ragoon. Vizitarea mormintelor e o tradiție respectată și onorată în Irlanda. Ce, au „Duminica cimitirelor” la Londra?

Mi-am încheiat pledoaria.

Sunt uluitor când e vorba să-mi fac datoria până la capăt. Mă duc tot mai rar. Nu pot pretinde că voiam să fac mai mult pentru că nu voiam, nici atunci, nici acum. Deci compensez pe furis. De aici lumânările, ca niște scuze prefabricate. Unul dintre autorii mei preferați de romane polițiste, Lawrence Sanders, a scris paispe romane cu Matt Scudder. Protagonistul, un bețiv fără speranță în primele cărți, devine în romanele ulterioare un alcoolic în recuperare care citează din Sf. Augustin. Îmi plac cel mai mult primele. Matt, când face rost de bani, îi zeciuieste. Pentru orice biserică, deși cele catolice primesc partea regelui.

Pusesem niște bani în cutia milei și stăteam afară când apăruse călugărul. O zi rece ca gheața. I-am observat degetele roșii prin sandale. A zis:

— Face bine la circulație.

— O să te cred pe cuvânt.

Apoi se holbase la mine. Învățasem același lucru în Gardă. Nu e chiar intimidare, dar se înrudește. A zis:

— Nu ești din parohia asta.

— Nu, sunt de la St. Patrick.

S-a încruntat, cu siguranță reprezentam capătul de jos al pieței, și a întrebat:

— Și de ce suntem binecuvântați cu prezența ta azi?

Mi-a trecut prin minte să-i zic „du-te dracu”. Dar n-avea șosete, așa că am zis:

— Eram în trecere.

De-a lungul timpului îmi fusese interzis accesul în unele dintre cele mai bune puburi. Speram să nu se adauge la ele și biserici. Șmecheria în conversațiile cu preoții e simplă. Nu fi niciodată surprins. Ei nu respectă tiparele normale. Tipu’ ăsta nu făcea excepție. A zis:

— Știi care sunt cei doi oameni pe care-i admir cel mai mult?

O clipă am crezut că avea să se lanseze în cântecul lui Don McClean care începe cu „*Tatăl, Fiul și Sfântul Duh*”. Am încercat să par interesat și am întrebat:

— Cine?

— Charles Haughey și Eamonn Dunphy.

— Ciudată pereche. Aș fi crezut că Sf. Francisc merita o șansă.

O mașină a oprit lângă mine și el a zis:

— E taxiul meu.

Și a dispărut.

Toate astea mi-au trecut prin cap când am sunat la ușa Ritei Monroe. Casa era drăguță, îngrijită, respectabilă. Două etaje, cu perdele noi, albe. „Din zilele de la spălătorie”, mi-am zis. Ușa s-a deschis. O femeie înaltă, subțire, cu păr de culoarea oțelului prins într-un coc sever. Am bănuț că avea vreo șaptezeci de ani, dar se ținea bine. Un chip aproape fără riduri. Păstra trăsăturile unei frumuseți impresionante. Îmbrăcată complet în alb, ar fi putut fi o asistentă-șef. A întrebat:

— Da?

— Rita Monroe?

— Da.

— Sunt Jack Taylor. Eu...

— Sunteți din Gardă?

— Da.

— Intrați.

M-a condus într-o sufragerie rustică. Goală, cu excepția cărților, mii, aliniat cu grijă în toate locurile posibile. A zis:

— Îmi place să citesc.

— Și mie.

Mi-a aruncat o privire ciudată. Am zis:

— Polițiștii chiar citesc.

S-a uitat nedumerită la punga maro de hârtie și a întrebat:

— V-ați adus prânzul?

„Ce naiba, dau înainte cu minciuna asta”. Am zis:

— Punem ceva în gură pe unde apucăm.

Nu am cunoscut vreodată un sergent de marină, dar mă prind repede care-i mișcarea. Ea avea ochi de sergent de marină. A zis:

— Am crezut că trimit pe cineva în uniformă.

Trebuia să fiu atent. Credea că sunt în civil. M-am hotărât să mă bazez la greu pe intuiție și am zis:

— Doamnă Monroe.

— Domnișoară.

— Poftim?

— Formula corectă când te adresezi unei femei a cărei stare civilă n-o cunoști este „domnișoară”.

Când a zis asta a părut complet nebună și era să strig „fată bătrână”.

Cu fața mea cea mai interesată, ba nu, îngrijorată, am întrebat:

— D-ră Monroe, mi-ați putea spune... cu cuvintele dumneavoastră... De ce ne-ați chemat?

A oftat adânc. Cealaltă femeie de pe fața pământului care putea să facă rahat' ăsta la fel de convingător era mama. Sincer să fiu, mi-era greu s-o văd pe femeia asta ca pe „îngerul de la Magdalen”. Totuși, Bill fusese de neclintit în privința felului milos în care se purtase atunci. A zis:

— E a treia oară când îmi e spartă casa.

S-a oprit.

— N-ar trebui să scrii pe ceva?

Chiar că.

Mi-am atins fruntea și am zis:

— Totu' intră aici.

Nu înghițea povestea sub Nicio formă așa că am întrebat:

— De trei ori?

— Da, o dată în plină zi.

A făcut o grimasă scârbită și a zis:

— Ultima oară... s-au ușurat pe covoare.

Simțind că efectul pastilelor trece, era să zică „mâncați căcat”, dar am optat pentru:

— Foarte îngrijorător. Aveți idee cine ar putea fi vinovații?

A clănțănit din dinți. Un sunet deconcertant, aproape asemănător unui îndemn pentru cai. A zis:

— Proprietarii, cu siguranță.

— D-ră Monroe, sunt foarte mulți proprietari, ați putea fi mai exactă?

Nerăbdarea se vedea pe ea și a izbucnit:

— Serios! De parcă ar putea fi altul.

— Înțeleg.

Dacă nu voia să-i zică pe nume, nici eu n-aveam s-o fac. M-am străduit să par gânditor. Ca și cum aș fi cântărit ce spusese.

Nu cântăream.

Am spus:

— O să dau un raport complet.

Și-a puse mâinile-n șold și a zâmbit cu superioritate.

— Cu alte cuvinte, n-o să faci nimic.

M-am ridicat, zicându-mi în sinea mea „ar fi ajutat dacă ai fi propus niște ceai”.

Și-a puse mâna pe frunte și a zis:

— Oh.

Părea că avea să leșine. Am condus-o până la un scaun. Am ajutat-o să se așeze. Mirosea a săpun carbolic, dezinfectant dur. Am întrebat:

— Să vă aduc ceva?

— Puțin *sherry*. E în bucătărie, în dulăpiorul de deasupra ibricului.

M-am dus. Și bucătăria era imaculată. Diabolic de antiseptică. Am găsit *sherry*-ul, am luat un pahar pentru apă, am turnat sănătos, am luat o dușcă și mi-am zis „Iisuse, chiar e dulce”.

Am mai luat una. Da, parcă era melasă.

I-am adus paharul. L-a luat cu ambele mâini, a sorbit delicat și a zis:

— Îmi cer scuze. Recent am avut o pierdere grea.

Dacă...

Dacă aș fi fost atent, dacă n-aș fi înotat în droguri, dacă aș fi fost mai polițist, dacă n-aș fi avut capu-ntre buci...

Aș fi întrebat-o despre pierdere. Poate aș fi auzit și numele și, Doamne, câtă suferință ar fi fost evitată. În loc de asta am întrebat:

— Sunteți în regulă?

Se colora din nou la față. A zis:

— Ai fost foarte amabil.

Tonul îi era străin. Recunoștința nu-i venea ușor și, cu siguranță, nu-i stătea în fire.

— O să fiți bine? Să chem pe cineva?

— Nu, nu, n-ai pe cine să suni.

Când auzi așa ceva, în general compătimești persoana care-o spune. Dar nu reușeam să simt asta pentru ea. Mai mult, îmi provoca repulsie. Tot ce voiam era să plec dracului de lângă ea. Am dat vina pe *sherry*-ul curs peste droguri, iar asta e un punct în plus pe lista mea de judecăți tâmpite. Am zis:

— Atunci plec.

De parcă aș fi fost varianta irlandeză a lui „*Dixon din Dock Green*”^[12]. Nu a zis nimic când am plecat. Fusesem puțin tentat să șterpelesc câteva cărți, dar nu voiam să ating nimic din ce-i aparținea. Trecând pe lângă universitate, mi-am imaginat-o, cocoșată pe scaun, cu *sherry*-u’ lângă ea și niciun zgomot în casă. Un sentiment de triumf, sau măcar de eliberare că scăpasem în sfârșit de Bill Cassell, ar fi trebuit să apară.

Nu apărea.

Cel mai tare mă concentram la halba de Guinness pe care urma să mi-o iau în următoarele cinci minute.

16.

*„Să-l sun pe Peter Poștașu”? Nu cred.
De când a scăpat de alcoolism a căpătat o nouă nevroză.
Se holbează adânc în ochii tăi și până și cea mai trivială
formulă de începere a unei conversații îi provoacă o
orgie de aprobări din cap. Eu atribui asta terapiei de grup”.*

Nigel Williams,
Patruzeci și ceva

A doua zi, ușor anesteziat, m-am strecurat în *Nestor*'s. Jeff vorbea la telefon, mi-a făcut cu mâna. Era... izgonire?... interdicere?... Ce? Santinela și-a agitat paharul pe jumătate gol și a zis:

— Al doilea caz de proastă dispoziție din Nord.

— Aha...

Nu voiam să intru în detalii așa că n-am adăugat nimic. Jeff a terminat de vorbit și a zis:

— Jack, ce pot să-ți aduc?

Foarte îngrijorător.

Când i-ai tras-o cuiva și ăla e amabil cu tine, caută o armă.
Am zis:

— O cafea ar fi bună.

— Vine imediat.

A venit.

A zis:

— Stai jos, ți-o aduc la masă.

De rău augur.

M-am așezat, am scos un pachet virgin de Marlboro roșii și m-am pus pe fumat de parcă nu m-aș fi oprit vreodată. Jeff a venit și el, a așezat cafeaua pe masă. Ca de obicei, purta blugi negri, bocanci și o vestă neagră peste o cămașă lungă, fără guler. A întrebat:

— Ai auzit de studentu' ăla tânăr?

— Care?

— Care-a dat în primire la Eyre Square.

— Ce-i cu el?

— Înfirmarea-i azi.

— Oh!

— Motivul pentru care-ți pomenesc e că o să avem surplus de lume și știu că nu prea te pasionează aglomerația.

— Asta așa e.

După cum am mai spus, aveam capu-ntre buci. Dacă aș fi mers la înfirmare, aș fi aflat toate răspunsurile.

M-am ridicat.

Boxele începuseră să se facă auzite și am remarcat vag o voce de femeie cântând blues. Nu atât cântând, cât trăind. Am întrebat:

— Cine e?

— Eva Cassidy, albumul „*The Fields of Gold*”.

— Meștere, dacă vine vreodată la Roisín, sunt acolo.

— Nu prea cred.

— Nu?

— A murit de cancer. Avea 38 de ani.

— Draci.

Am terminat cafeaua și am pornit.

Soarele era pe cer și primăvara bătea la poarta raiului. Un grup de băutori de lângă toalete a strigat în cor:

— Dobitocule.

Eu?

Lângă statuia lui Pádraic O’Conaire, trei adolescente stăteau la fântână. Ca de obicei, vreun glumeț aruncase culori în apă, iar deasupra capetelor lor se ridica un caleidoscop tehnic. Cântau „*You make me whole again*”.

O melodie grozavă de la Atomic Kitten, în vârful clasamentelor britanice.

Apoi s-a terminat. Am aplaudat alături de mulțime. O tânără m-a tras de mânecă și m-a întrebat cu speranță în privire:

— Ești Louis Walsh?

— Eu? Nu... Scuze.

Părea devastată. Am întrebat:

— De ce crezi că aș fi?

— Pari bătrân.

•

Aș fi putut pur și simplu să-l sun pe Bill, să-i zic „Am găsit-o. E la adresa asta”.

Dar am făcut-o? Vezi să nu.

Dacă aș fi făcut-o, poate întreaga poveste s-ar fi încheiat acolo și atunci.

Sau... s-ar fi dezvoltat.

Dar aveam ceva de împărțit cu Bill. Trecuse ceva timp de când nu mai fusesem încărcat cu vreun fel de emoție. Ațâțam ura amintindu-mi de pistolul lipit de frunte. Atunci pumnii mi se încheștau până când unghiile îmi intrau în carne. Dinții mă dureau la cât de tare îi încheștam.

Vai ce bine se simțea.

Iubire sau ură, mergi până la capăt cu oricare și ajungi ca băgat în priză. Dacă te încarci puțin mai mult decât trebuie, ai creieru’ luminat de scânteii. Normal, știu că scurtcircuitarea e mai spectaculoasă cu cât lumina e mai puternică. Nimic nu

luminează cerul cum o fac stelele căzătoare. Stăteam în cameră și îmi lustruiam *Heckler & Koch*-ul. E adevărat: o armă e marele egalizator. Când nu e?

În minte aveam psalmul 137. Boney M avea un hit uriaș cu o parte din el, pe vremea când Garda era scopul existenței mele. În psalm, poetul imploră să-i fie dată fericire dacă-i ucide pe copiii dușmanilor lui. O muzică gemând a răzbunare sângeroasă.

Desigur, dacă încă mai știi de Boney M ești mult prea dus pentru orice fel de tratament serios.

A fost caraghios de simplu s-o găsesc pe gorila lui Bill, tipu' care mă dusese la el și răsese de gradul de degradare în care mă aflasem. Am stat în față la *Sweeney's* și doar i-am cronometrat intervalele la care intra și ieșea. Avea o rutină. Nu mai trebuia decât să hotărâsc când să-i fac felu'. Pe Nev urma să-l prelucrez în altă zi. Pentru el îmi trebuia timp.

Pentru a sărbători simplitatea planului, m-am îndreptat spre un pub nou, nou pentru mine în orice caz, *McSwiggan's* în Wood Quay. Chiar și suna a local decent.

În Brooklyn crește un copac.

Și la *McSwiggan's*.

Nu glumesc. Fix în barul din spate – un copac încântător și puternic. Numai în Irlanda. Nu se taie bradu' da' se face pubu'. Deja îmi place. Local uriaș. M-am așezat lângă copac.

Cine nu s-ar fi așezat acolo?

Sorbisem de două ori din Guinness când s-a apropiat o femeie. Mi-am zis „ce pub...”

Apoi am zărit cerceii mici cu perle. Garda.

Nu tre' să fii *ban garda*⁽¹³⁾ ca să-i porți, dar *ban garda* au un anume stil când îi folosesc, de parc-ar zice „OK, sunt din Gardă, dar, hei, sunt și feminină”.

Vârsta ei era în zona aceea neclară de treizeci și ceva de ani pe care machiajul o poate ascunde. Un chip drăguț, păr foarte negru și linia maxilarului dură. A zis:

— Jack Taylor.

Nu o întrebare, o afirmație. Am zis:

— Pledez vinovat.

— Pot să stau jos?

— Dacă te porți frumos.

A zâmbit ușor. A zis:

— Am auzit despre gura ta.

Vorbea engleză cum vorbesc cei crescuți la Gaeltacht. E limba a doua. N-ajunge niciodată să fie fluentă. Am zis:

— Connemara?

— Furbo.

— Și ai auzit despre gura mea... de la... Stai să vedem...
Inspectorul-șef Clancy?

S-a încruntat, apoi a clătinat din cap:

— Nu... de la alții... Dar nu de la el.

Purta haine bune dar nu grozave. Pulover bleumarin cu guler alb, blugi albastru-închis și adidași albi noi. Niciun produs de firmă, mai curând Penny's decât Gucci. Fuseseră îndelung folosite dar bine întreținute. La fel ca existența ei, am presupus. Nu se ridicase vreodată peste statutul de vedetă de mâna a treia. A întrebat:

— De unde ai știut că sunt *ban garda*?

— Am fost și eu în Gardă.

Acum mi-a oferit un zâmbet strălucitor care i-a transformat chipul. Un amestec foarte frumos de ștregărie și încântare. A zis:

— Știu.

Bea ceva portocaliu dintr-un pahar cu multă gheață. Puteam să pun pariu că era *Britvic*⁽¹⁴⁾ simplu. Aveam de-a face cu o fată grijulie. Se bea numai în weekend și niciodată ceva letal. Am întrebat:

— Ce vrei?

— Să vorbim.

A fost rându' meu să zâmbesc, fără ștregărie sau chiar căldură, cum te învață la Templemore. Am întrebat:

— Despre?

S-a uitat peste umăr și atunci m-am gândit.

— Ce? *Coca, pastile, băutură*?

— Magdalen.

M-a luat pe nepregătite. Am zis:

— Oh!

— Ești depășit. Pot să te ajut.

Am luat o gură mare din bere. Am simțit cum îmi masează stomacul. Am întrebat:

— Și de ce ai vrea să faci asta?

O clipă, pe chip i-au jucat umbre, apoi a zis:

— Pentru că e corect.

Mi-am golit paharul și am întrebat:

— Îți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Cum te cheamă?

— Bríd... Bríd Nic an lomaine.

A trebuit să procesez puțin, să caut în amintiri de familie veche pentru o traducere și am zis:

— Ridge... am dreptate?

Mi-a aruncat o privire dezgustată și a zis:

— Nu folosim forma englezească.

— Oare de ce nu mă miră?
M-am ridicat spunându-i:
— Nu-mi place să beau și să fug.
— Pleci?
— Nu-i de mirare că ești polițistă.
— Nu știai că mătușa inspectorului-șef Clancy a fost
călugăriță la spălătorie?
Am încercat să nu-mi arăt mirarea. Ea a zis:
— Vezi, ai nevoie de Gardă.
— Scumpo, demult nu mai am nevoie de Gardă.
— Greșești.
— Crede-mă, asta fac cel mai bine.

17.

„După modul ei de a gândi, astfel de nenorociri erau în legătură directă cu inteligența persoanei care le suferea. Violența o sufereau oamenii care, spre deosebire de ea, n-aveau bunul simț s-o evite”.

Louise Doughty,
Honey Dew

Două zile mai târziu, n-aveam alcool în mine, dar eram ținut de droguri. Doza dublă de pastile mă amețise dincolo de cuvinte. Primăvara își anunța din greu sosirea și, în ciuda vântului mușcător, lumea era în mâneci scurte. Purtam un tricou cu model. Nu era vreun design, ci era rezultatul modului oribil în care fusese spălat. De-a lungul anilor, femeile îmi explicaseră răbdătoare care dintre culori nu se amestecă. Conștiincios, mi-am notat instrucțiunile. Apoi am spălat lista.

Prin urmare, un tricou cândva de un alb splendid se luase la trântă cu unul bleumarin și... să mă ierte doamnele... unul roz.

Ca și în viață, albul a pierdut.

N-a fost un dezastru complet pentru că textul de pe tricou nu fusese șters de tot. Cândva se putea citi:

I WAS A GUARD
NOW I'M A BLACKGUARD.

Stăteam așezat pe marginea fântânii. În dreapta mea era statuia lui Pádric O'Conaire. Îi revenise capul. Da, fusese decapitat și piatra dispăruse în Irlanda de Nord. Până la urmă inovații fuseseră prinși și piatra returnată.

Dacă nu cel mai bun moment al Gărzii, rămâne printre cele mai populare.

Un grup de băutori cânta din toți răunchii lângă toaletele publice. Suna ca „*She Mowed through the Fair*” pe melodia de la „Vrei să fii miliardar”. Nu o sarcină imposibilă, doar ciudată. În Eyre Square, de când a tras Tigrul Celtic un răget, „ciudat” era pur și simplu banal.

Adaugi la asta amestecătura de italieni, spanioli, irlandezi, americani și, jur, sârbo-croați, și nebunia e gata să înceapă.

O femeie s-a desprins de haită, s-a apropiat de mine și a zis:

— Ziua bună, domnule.

— *Howyah?*

A fost încurajată de răspunsul meu și s-a apropiat mai mult. După chipul ruinat și ochii lipsiți de expresie, putea să aibă

oriunde între 25 și 60 de ani. Graseia ca în Glasgow, care nu mai figura pe harta ei. A întrebat:

— 'mi dați de-o ceașcă de ceai, domnu'?

— Sigur.

Am luat-o pe nepregătite. Când ieși pe nepregătite un boschetar, înseamnă că încă mai știi ceva. Am băgat mâna-n buzunar, am scos mărunțișu', i l-am dat. L-a luat rapid. Am întrebat:

— Ai auzit vreodată de Pádraic?

Mă refeream la răposatul boschetar-șef.

Ea se uită la Pádraic 'Conaire și întreabă:

— Cine mai e și ăsta?

— A scris „*M'Asal Bheag Dubh*”.

— Ce?

— Las-o baltă.

— Ai un fum?

— Sigur.

Am scos un pachet de Marlboro roșu și l-am scuturat. A înșfăcat două și a rupt filtrele. Un chibrit a apărut de nicăieri, iar ea a fost învăluită de fum. A zis:

— Ești asistent social?

— Nu-i căzu'.

— Din Gardă?

— Nu mai.

— Te fac o tură?

Am râs în hohote. Dați vina pe droguri.

•

M-am gândit la Casey, gorila lui Bill Cassell. Uriașul care s-a delectat umilindu-mă. Sicilienii au o vorbă, dacă te pregătești de răzbunare, sapă două gropi. Una pentru tine.

Cum cânta Melanie în anii promițători: „yada, yada”.

Sau se mai spune că răzbunarea e o mâncare cel mai bine de mâncat rece. Mie mi-era cu siguranță frig.

O călugăriță a trecut pe lângă mine, lăsând în urmă smerenie. Dacă aș fi întrebat-o pe ea, ar fi mers pe politica companiei și mi-ar fi descântat „căci prin iertare suntem iertați”.

I-aș fi răspuns:

— Prostii.

M-am ridicat, m-am întins, aproape că m-am simțit ușor. Urma să despachetez pistolul, să lustruiesc mânerul. Îi știam pe de rost rutina lui Casey. Mai rămânea de făcut doar ultimul pas.

Să-l împușc.

18.

*„Doar o fisură mică... Dar fisurile duc la prăbușirea
peșterilor”.*

Alexandr Soljenițin

Nimic nu caracterizează lunile alea de amorțeală, lunile alea aproape de comă, la fel de bine ca egoismul meu total. Dispoziția proastă venea și pleca și abia dacă îmi dădeam seama. Acu mă uit în trecut și zic „ce dracu’ era-n capu’ tău?” În Anglia urmau să aibă loc alegeri pe 7 iunie și zâmbetul dințos al lui Tony Blair era peste tot. Radarul meu nu înregistra nimic. Fusesse o vreme în care-i știam pe toți parlamentarii și chiar urmăream dezbaterile din Camera Comunelor.

Acum, abia de știu Parlamentul Irlandei. Am remarcat, însă, că Des O’Malley fusese canonizat într-un serial TV. Haughey fusese spulberat, da’ ce era nou în asta? Îl văzusem o clipă, zguduit și firav, în timp ce cobora dintr-o mașină și mulțimea arunca în el cu monede.

Făcea bani frumoși?

Nu mai făcea.

Louis Walsh prezentase încă o trupă cu succes mondial. De data asta fete. Știam, pentru că două dintre ele erau din Galway. Cât de parohial devenisem? Treptat mă transformam în tata. Mama își continua rolul de fantomă neagră. Îi bântuia și pe alții în afară de mine pe stradă.

Casete video.

Cu nou descoperita-mi liniște chimică am putut să mă uit la o grămadă de filme. Fără o ordine anume

Am iubit

Am urât

Am râs

Am plâns

La

The Thirt Blue Line

The Company of Strangers (Tovărășia străinilor)

Audition (Audiție)

Jennifer 8

Smiley’s People (Oamenii lui Smiley)

Sunset Boulevard

Am ascultat-o pe Gabrielle. Am ascultat-o mult. „*Sunshine*”
părea să-mi vorbească, dar nu-s sigur ce voia să-mi spună.

Cărți:

Robbers (Hoții), Christopher Cook
Noise abatement (Curmarea zgomotului), Carol
Ann Davis
1980, David Peace

Iei toate astea, te duci la un psihiatru, i le împrăștii pe masă
și întrebi:

— Ce?

El se întinde după thorazină.

O analiză fulger ți-o poate face orice boschetar:

— Ești futut grav.

Ce să-i mai zici?

Ca notă de subsol la cele de mai sus, cotrobăiam prin niște
fotografii vechi când am găsit o pungă de piele uzată, de genu'
celor în care se țin mătânii. Am deschis-o și mi-am
descoperit... verigheta.

S-a întors din Tamisa?

Problema nu e că am supraviețuit etapei ăleia. E mai mult de
genul biografiei celor de la Doors:

Nimeni de aici nu iese viu.

Simțeam că nu mă doare, în timp ce țesutul cicatrizat mi se
încolăcea pe suflet, așteptând să strângă.

•

Ziua sinuciderii a început încet și ușor. M-am trezit abătut,
dar o stare deloc neplăcută. Mai mult în zona melancoliei
ușoare decât a supradozei de pastile.

Puteam s-o repar.

Am făcut niște abdomene și apoi un duș rece. Cui îi trebuie
băutură?

Nu mie.

Bun-venit în lumea dependenței de pastile. Când a venit
returul, cum știam că o să vină, m-am gândit să-mi trag un
glonț în cap. Gata cu spitalele și dezalcoolizarea. Călăream
zmeu' pân' la capăt.

Am preparat niște cafea și chiar am putut să-i simt gustul.
Avea gust bun. Tânjeam la ceva, dar nu știam la ce.

Dumnezeu? El și-a strâns cortu' și-a plecat în est. Cât de
mult mi-aș fi dat seama?

În holul hotelului, doamna Bailey exclamă:

— Vai, domnule Taylor, ce relaxat păreți.

Normal.

I-am acceptat și invitația la micul dejun. Dracu' și-a băgat unghia-n gât.

Camerista, gospodina și femeia de serviciu, Janet, era și chelneriță, chiar dacă înceată. Aveam bănuieli mari că ea era și bucătăreasă. Salonul pentru micul dejun era luminos și prietenos. La intrare era un teanc de ziare gratis.

— O, da, ca la marile hoteluri. Poți să iei *Independent* sau... *Independent!*

Și a zâmbit ștregărește. O bucurie s-o privești. Îi plăcea să scoată ochii cu politica ei. Ne-am așezat și ea a zis:

— Janet le calcă.

— Ce?

— În fiecare dimineață, fiecare ziar. Ca să nu se murdărească musafirii pe mâini de cerneală.

Îl văzusem pe Anthony Hopkins făcând asta în „*Rămășițele zilei*”, dar o pusesem pe seama unui capriciu englezesc. Am comandat ceai, pâine prăjită și ouă bătute. Doamna Bailey a zis:

— Fumați dacă trebuie.

Nu trebuia.

Mă simțeam relaxat spre moleșit. Îl mai știți pe Donovan? Dacă el a fost răspunsul englezilor la Bob Dylan, tremuri când te gândești care era întrebarea. Purta o șapcă de blugi, avea față de zână și mai țineam minte „*Atlantis*”.

Doamne ferește.

Acum locuia în North Cork și, la fel ca și celelalte vedere rock expatriate, cânta în pub-ul de lângă el. Fata lui era Iona Sky. Și, înainte să vină ouăle, m-am întrebat „de unde știu rahaturile astea?”

Și, mai rău, de ce?

Doamna Bailey m-a atins pe braț. I-am observat mulțimea de pete de bătrânețe de pe mână. M-a întrebat:

— Unde erai?

— În anii '60.

O urmă de tristețe în ochi. A zis:

— Trăiești mult acolo.

— În anii '60?

— În trecut.

Am dat din cap, acceptând adevărul. Am zis:

— Nu c-ar fi mai sigur ci... nu știu, mai cunoscut.

A sosit un ibric imens cu ceai. Ea a deschis capacul și a amestecat energic. A zis:

— N-am reușit să mă obișnuiesc cu pliculețele de ceai.

Un bărbat s-a oprit și a zis:

— Ați auzit?

În Irlanda asta poa' să-nsemne că a murit papa sau că nu mai plouă. Am replicat:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cupa FAI... Bohs i-au bătut pe Longford Town.

Aș fi fost mai sfâșiat dacă aș fi știut că Longford măcar joacă. Doamna Bailey, care se uita la tot ce însemna sport, a zis:

— Nebunu' ăla de Michael Owen a avut două goluri incredibile sâmbătă, i-a terminat pe Arsenal.

O femeie de peste optzeci de ani, din vestul Irlandei, știa asta, iar eu nu eram sigur nici măcar ce zi a săptămânii era. Bărbatul, zdrobit, s-a lamentat:

— S-a sfârșit visul pentru Longford.

Și s-a îndepărtat aplecat din spate, cu înfrângerea întipărită pe chip. Am zis:

— Longfordez.

— Fugi de-aici, e din Tuam.

•

Mă gândeam la Brendan Flood. Era momentu' pentru înc-o întâlnire. Acum că-și pierduse religia și o dăduse pe băutură am simțit că ar trebui să văd ce face. Nu eram prieteni, dar eram legați. Informațiile lui îmi rezolvaseră două cazuri. I-am găsit numărul și am sunat.

Spre surprinderea mea a răspuns o femeie. Am zis:

— Pot să vorbesc cu Brendan vă rog?

Nu ieșeam în evidență și eram politicos.

— Cine e?

— Jack Taylor... un prieten de-al lui Brendan.

Pauză lungă, apoi:

— Ați fost împreună în Gardă.

Am așteptat o clipă, m-am gândit, apoi:

— Da, cu mult timp în urmă.

— Nu și pentru Brendan. El a fost mereu polițist.

— Ăă, pot să vorbesc cu el?

— Nu.

Ca o palmă peste gură. M-am adunat și am încercat:

— Poftim?

— S-a spânzurat.

19.

*„Pe această scenă urcă Eddie și Roy Bob,
străini de la frontiera rurală, de la mama dracu',
de la periferia nevăzută și uitată a peisajului media urban.
Mergeau gură-cască prin oraș, vedeau ce și cum, nu erau
foarte impresionați. Doar niște oameni care călăreau bani”.*

Christopher Cook,
Hoții

Brendan Flood lăsase un plic adresat lui „Jack Taylor”.

M-am oferit să trec pe-acolo. Ea a zis:

— Nu te vreau în casa mea.

Mi se pare corect.

Oricine crede că sinuciderea e o alegere ușoară ar fi bine să se mai gândească o dată, mai ales dacă opțiunea e funia. Brendan pusese lațul în jurul unei grinzi solide apoi, îmbrăcat în uniforma de polițist, s-a urcat pe un scaun de bucătărie. Le lucra de mână un tip din Bohermore. Făcute să reziste. Funia aproape îl decapitase. Își golise mâtele și murdărise pantalonii. Toate detaliile mi-au fost date de un tânăr polițist care trebuise să-l dea jos.

Am întrebat-o pe doamna Flood:

— Când e înmormântarea?

— La șase mâine, de la Flaherty's... la St. Patrick's. O să fie îngropat în cimitirul nou.

— Pot să fac ceva?

— Să mă lași în pace.

Click.

Nu-mi venea să cred că murise. Că îl dezamăgisem era evident. Mi-am amintit toate rahaturile pe care le citisem despre „portari”, cum ziceau: „ei sunt primii descoperitori. E datoria și responsabilitatea lor să-l îndrume pe potențialul sinucigaș să caute ajutor”.

O, Doamne... descoperitor! Toată cariera mi se bazase pe faima de descoperitor. Și portar! Exista vreun exemplu mai prost ca mine? Dădusem nenorocita de poartă de pereți, ca și cum zisesem „du-te și spânzură-te”.

Moștenirea pură a sinuciderii e sentimentul de vină al supraviețuitorilor. Un baraj de întrebări la care nu se poate răspunde:

*Aș fi putut să ajut?
De ce n-am făcut nimic?*

Cât de orb am fost?

Toate-s inutile acum. Voiam să mă târăsc într-un nor de whiskey și să nu mai ies niciodată. Să fiu întruchiparea „*Norului necunoașterii*”^[15].

Vina îmi clocotea în corp și ieșea sub forma unui urlet de tortură. Hristoase, încă un mormânt pe lungă listă a celor pe care le-am neglijat.

Am înghițit pe uscat niște *metaqualone* în speranța că-mi voi găsi măcar o liniște artificială. Trebuiau să fie zdravene. Stăteam întins în pat și suspinam intermitent. Pe măsură ce pastilele își făceau efectul, ochii au început să mi se închidă. Ultimul gând: „sper să mă omoare dracului”.

Nu m-au omorât.

Dar m-au scos din circuit. Mi-am revenit pe întuneric. M-am uitat la ceas, 8:30 PM. Iisuse. Și am știut ce urma să fac.

M-am îmbrăcat în negru, nu în ultimul rând pentru Brendan. Blugi, tricou, fes.

Mi-am potrivit pistolul la talia blugilor. M-am uitat în oglindă. Chipul reflectat era o bucată de granit uzată. Când proprii ochi îți par duri și ție, ai luat-o pe-arătură.

Mi-am făcut o băutură plină de cofeină, am luat câteva *black beauties*. Am respirat adânc și am zis:

— Păzea că vin.

•

Docurile erau tăcute. La mai puțin de un turist depărtare era Eyre Square cu nebunia aferentă. Ca să vezi, în aer se auzea „*This Year's Love*” a lui David Gray.

Mă termină. Pot să cânt fiecare cuvântul și, mai rău, să-l simt. Îmi sfâșie nenorocita de inimă.

Am urlat la cer:

— Doamne, de ce mă chinui așa?

Normal că n-a răspuns. Cel puțin nu în vreun fel pe care să-l descifrez. Nici chiar Thomas Morton nu mă putea ajuta acolo.

Pe măsură ce mă apropiam de *Sweeney's*, simțeam patul pistolului rece pe piele. Mintea mi se strângea pe toate fronturile. Poate era de la droguri... sau de la durere. N-am înțeles niciodată conexiunile pe care le face în astfel de momente intense. La dezintoxicare, într-unul dintre numeroasele mele prizonierate, un psihiatru mi-a zis:

— Procesele tale mentale sugerează o psihoză latentă. E semnificativ faptul că, în perioade de stres, te fixezi pe pasaje din cărțile pe care le-ai citit.

A continuat să dea din gură într-o pseudo-americană, folosind mult cuvântul „empatie”.

Când fac asta, grijă la portofel. O să coste.

Acum a ieșit la suprafață un fragment din „De ce contează Sinatra” a lui Pete Hamill:

„Italienii suferiseră în America lor adoptivă. În New Orleans, un tribunal achitase opt italieni acuzați de omucidere, iar altele trei nu au ajuns la vreun verdict. Cetățenii au luat-o razna, au susținut că era un aranjament al mafiei. O mulțime de câteva mii de oameni a luat cu asalt închisoarea. Doi italieni au fost spânzurați de felinare. Alții au fost împușcați cu sute de gloanțe. Șapte au fost executați în fața plutonului. Alți doi, care se târăseră într-un coteț pentru câini, au fost găsiți și masacrați”.

Pe la șaizeci de ani, Frank Sinatra a zis:

„Când eram tânăr, lumea mă întreba de ce trimit bani la NAACP.”¹⁶¹ Răspundeam: pentru că am trecut și noi prin asta. Nu numai negri au atârnat de nenorocitele alea de frânghii”.

Amin.

La câteva uși mai sus de Sweeney's e o alee. Chiar și pe zi e întunecoasă. Pentru o scurtă vreme, o gașcă de băutori se aciuiase acolo până i-a gonit întunericul. Boschetarii, mai mult ca alți oameni, caută lumina. Am ajuns acolo, m-am uitat la ceas... 10:30 PM. Dacă era într-adevăr așa de înfîpt în rutină cum observasem, Casey urma să treacă pe-acolo într-o oră. Lipit de zid, aproape mă făcusem comod. Un șobolan a țâșnit de lângă perete, mi-a trecut peste picioare și a dispărut. Am rămas stană de piatră. Nu vrei niciodată să le atragi atenția. Un fior mi-a străbătut picioarele de unde mă atinsese. Când ai apă ai și șobolani, nu tre' să te văicărești, dar eu m-am văicărit.

Cine n-ar fi făcut-o?

Am scos arma și am pipăit-o.

Știam detaliile din reflex:

Pistol Heckler & Koch, H-K-4, cu dublă acțiune,
calibrul .32, încărcător cu 8 gloanțe,
Butoiaș: 3/50
Greutate: 448 g
Pat: plastic negru
Cătare: lamă fixă
Caracteristici: pistolul are toate componentele pregătite.

Ce altceva ai mai putea avea nevoie să știi?

Unul dintre cele mai bune pistoale de pe piață.

Dacă vrei să plictisești de moarte vreo femeie, recită-i cele de mai sus.

Dacă nu-ți impresionezi amicii cu fotbalul pe care-l știi, recită-le cele de mai sus.

Vive la difference.

Am auzit sunete care anunțau închiderea barului. Oameni pe stradă, strigăte și râsete. Un tip a intrat pe alee. M-am ghemuit mai tare. S-a desfăcut la pantaloni și a dat drumul jetului. Mi-am zis „porcule, nu puteai să mergi la baie din pub?”

Era să-l împușc.

A oftat ușurat, s-a încheiat și a plecat. Voiam să urlu „Spală-te pe mâini!”

Lucrurile s-au liniștit. Docurile n-au fost niciodată un loc în care să poposești. Te miști repede. Toată înnobilarea, toată prosperitatea n-ar schimba nimic. Zăbovești prea mult aici și ești terminat. M-am mișcat spre capătul aleii, ținând HK-ul lipit de piciorul drept. Am inspirat adânc de câteva ori. Am auzit un:

— Noapte bună.

Puternic.

Apoi ușa pub-ului s-a închis.

Iată-l pe vajnicul Casey. Greoi, în treningul alb. Am ridicat pistolul și am tras de două ori în spatele genunchiului drept. Specialitatea Belfastului. Am ieșit de pe alee, am făcut stânga și am mers repede spre Victoria Hotel. Două minute.

După trei minute mă aflu în mulțimea care se înghesuia spre cluburile de noapte. Mi-am smuls fesul și mi-am deschis jacheta.

Patru, trecusem de ușile de la *Great Southern* și-l salutăm din cap pe ospătar. A zis:

— Jack.

— Ce mai faci?

Șase, am prins ultima comandă de la un barman tânăr.

— Un Jameson mare și un Guinness.

Și m-am cufundat în canapelele primitive de la capătul foaierului. Un bust al lui James Joyce pe un raft de deasupra. Am ridicat berea, i-am coborât nivelul, apoi whiskey-ul, o gură. Am ridicat paharul și am zis:

— Asta-i pentru tine, Jimmy.

Acum, mi-am zis, nu mai tre' să-l găsesc decât pe Nev, cel care jucase ruleta rusească, și să-l fac arșice.

În 1985 am avut vara statuilor umblătoare. În toată țara statuile se puseseră-n mișcare. Eram staționat la Mount Mellary în Waterford și, timp de nouă nopți, Fecioara apăruse în fața a trei copii. Eu trebuia să mă ocup de controlarea mulțimii și eram prea ofticat să controlez și un chibrit. Până și aerul era plin de speranța oamenilor care se adunau în fiecare noapte s-o vadă pe Fecioară. Până atunci, cinismul meu atinsese apogeul și l-am întrebat pe sergent:

— Deci, dacă mulțimea devine prea animată, tre' să folosesc bastonul?

S-a uitat strâmb la mine, a oftat și a zis:

— Într-o țară în care statuile umblă și copiii vorbesc direct cu Sfânta Fecioară, chiar crezi că un baston o să conteze câtuși de puțin?

Tot ce învățasem în următorii ani a fost că, dacă voiai să te faci auzit, un pistol înclina cu siguranță balanța. Statuile încetaseră demult să se miște, dar țara se dusesse dracului. Mesajul vizionarilor a fost că Irlanda va fi salvată! Tigrul Celtic arăta contrariul. Am luat o carte. Firul gândurilor îmi trezise o amintire și am găsit pasajul care suna așa:

„— Da' tot aș băga mâna-n foc că nici unu' din vecinii tăi acneici și verii de gradu' doi de pe lista ta n-au urcat cu o semiautomată calibru 25. Ți se pare amuzant?

— Nu, spune ea, cu o armă regulatu' nu mai e amuzant'.

Din *Hollowpoint*
de Bob Reluând.

•

A doua zi de dimineață, m-am pastilat înaintea mahnirei. Am oprit-o la trecătoare. Înfirmarea lui Brendan. Trebuia să arăt măcar pe jumătate decent. Am mers la abație și am cerut un acatist. Individu' de-acolo arăta de 100 de ani. Și, dacă era să mă iau după maniere, niciunul dintre ei ușor. A lătrat:

— Numele decedatului?

— Brendan Flood.

— Simplu sau serie?

— Ce?

— O slujbă sau mai multe?

Am încercat să par că mă gândesc serios, apoi:

— Simplu, bănuiesc.

Era să adaug „cu sare și oțet”.

Dar m-am abținut.

Expresia lui zicea „chitră nenorocită”.

Am întrebat:

— Cât înseamnă în euro?

Era mult. Am fost tentat să zic „n-aș putea închiria o slujbă?”

Apoi să comand o coroană. Am fost la aceeași florărie, la aceeași fată la care fusesem de atâtea ori. Mi-a zâmbit larg și a zis:

— Ești tu însuși!

Tre’ să fii irlandez să guști pe deplin expresia. Apoi:

— Nuntă sau înmormântare?

Am lăsat-o să se uite la fața mea și să-și dea seama. Și-a dat.

— Ah, îmi pare rău.

— Și mie.

— Ceva simplu sau decorativ?

— Ceva scump.

Mi-a zâmbit cu mare amărăciune. Știam amândoi. De fațadă cu surle și trâmbițe, de fapt plin de vinovăție. I-am dat detaliile și m-a întrebat:

— Un mesaj?

— Da. „Pentru Ultimul Polițist”.

Ca fată din Galway, a avut decența să nu întrebe ce-nsemna. Nu sunt foarte sigur că i-aș fi putut explica oricum. Când să ies, mi-a zis:

— Ești un om bun.

— Aș vrea io.

•

Am văzut mulțimea când m-am apropiat de capelă. A trebuit să mă lupt ca să văd trupul. Rudele erau aliniat în prag. Am pus acatistul în coș și m-am alăturat cozii care trecea pe lângă Brendan. Sicriu deschis.

Futu-i.

Arăta ca o efigie de ceară. Gâtul, bineînțeles, îi era acoperit cu un guler înalt. În ciuda eforturilor, cei de la pompe funebre nu reușiseră să-i mascheze grimasa. Dacă aproape ai fost decapitat, nu prea zâmbești. Ce m-a înfiorat cel mai tare a fost o vânătaie pe puntea nasului. Adâncă și... umflată, Dumnezeuule.

Măinile îi erau îndoite pe piept, cu mătănii împletite printre degete. Ca niște cătușe. Voiam să-l ating pe mână, dar răceala m-ar fi speriat. Aș fi luat-o razna de tot. Am murmurat:

— La revedere, amice.

Jalnic... Și știi prea bine.

Am dat mâna cu un cârd de rude. Am zis:

— Îmi pare foarte rău.

Ei au rostit:

— Vă mulțumesc pentru deranj.

Crimă.

Ne-am închinat scurt și am spus a zecea parte din Rozariu înainte ca popa să ne trimită-acasă. Afară, bărbații scosese pachetele de

Carroll's

Major

Și

Silk Cut Ultras.

Sprijinit de perete, în civil, stătea inspectorul-șef Clancy, cu degetul ridicat. Mă chema. Slăbise câteva kilograme. Chiar avea nevoie. Ochisem doi paznici corpolenți la câțiva yarzi. Protecție serioasă.

M-am îndreptat agale spre el. l-am zis:

— Șefu'.

— Jack, îmi pare bine să te văd.

Bonomia era îngrijorătoare. Cândva fusesem prieteni. Cu multă vreme-n urmă. Am zis:

— Ați fost la *Weight Watchers*, ei?

— Stresu', flăcău... Asta și golfu'.

— Sunteți amabil că ați venit pentru Brendan.

Pe jumătate vorbeam serios.

Clancy s-a uitat în jur, de parcă se temea să nu fie auzit, și a zis:

— Ar fi putut fi mare, avea mare fler la anchete, da' i-a trebuit religia.

O făcea să pară o boală. A făcut o pauză, apoi:

— Ca și tine, Jack, numa' că pe tine te-a găbjit băutura.

Nu l-aș fi luat în seamă dacă n-ar fi zis de Brendan. A fost nevoie de ceva efort. Am zis:

— Ei, na, oricare dintre noi ar fi urcat pe scară și s-ar fi ales cu... ce?... Golf... Și să ne-ngrășăm?

Îi făcu un semn unuia dintre paznici, își îndepărtă o scamă de pe reverul hainei și spuse:

— Un tip a fost împușcat aseară.

— Serios?

— Un traficant de-al vechiului tău prieten, capodopera aia de Bill Cassell.

— Sunt ferm convins că vei conduce o anchetă amănunțită.

M-a privit direct în ochi, spunându-mi:

— N-o să ridic un nenorocit de deget.

Rânji, se-ntoarse către paznic și se răsti la el:

— Ce stai acolo? Adu naibii mașina.

Rându' meu să zâmbesc. Am zis:

— Porți autoritatea ca pe o haină lălâie.

M-am îndepărtat cu pași apăsați.

Am zărit-o pe Bríd Nic an lomaine printre cei îndoliați. Trebuie să fi fost de serviciu și ajunsese târziu. Părea devastată. Am presupus că pentru ea era prima moarte a unui polițist. Chiar dacă el era un fost polițist, de fapt, din sistem nu ieși niciodată pe bune.

M-am gândit să mă duc la ea, dar se îndepărtase.

20.

*„Apreciez că ce-aș putea citi a fost aproape...
atât de aproape să rămână necitit resturile unei minți
stâlcite”.*

K.B.

Părintele Malachy, ca de obicei preotul care oficiază slujbele, își aprindea un Major din mucusul altei țigări. Am zis:

— Drăguță slujbă.

— Ah, sunt puține de zis despre un sinucigaș, puține de bine în orice caz.

M-a privit aspru și a zis printr-un nor de fum:

— Bine c-au scăpat de el.

— Wow, dai pe-afară de compasiune.

Apoi figura i s-a schimbat, în ochi i-a apărut o strălucire șireată. Puține chestii sunt mai înfiorătoare ca un popă viclean. E vorba că au tot bagaju' ăla teologic în spate. A zis:

— Când am auzit că un fost polițist și-a făcut felul, am crezut că era vorba de tine. Aș fi făcut pariu.

— Și să-i frângi inima bieteii mele mame?

Mi-a făcut semn să plec, dar nu terminasem. Am întrebat:

— Mai primești „contribuții” de la ea, să-nțeleg?

S-a făcut palid, a trebuit să se țină-n frâu și a zis:

— Ia vezi e vorbești băi Bulă!

— Ăla-i un „B”, nu? Dacă nu, schimbăm foaia.

Înainte să facă apoplexie, s-a apropiat o femeie care a zis:

— Jack Taylor?

M-am întors... Doamna Flood, în echipament negru de doliu, ca o stâncuță uscată. Am zis:

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Nu-i nicio pierdere. Ține.

Mi-a vârât sub nas un plic. Scrisoarea lui Brendan. Nu știam ce să zic. Ea a zis:

— A, stai liniștit. Nu l-am deschis.

— N-am crezut că l-ați fi deschis.

— Ba da. Poate că nu mai porți uniformă da' tot polițai ești. Trăsnite-ar Domnu'!

Nu mă scuipase, dar m-am șters pe față de parcă ar fi făcut-o. Am murmurat:

— E suficient.

Am mers spre Forster Street. Am mers repede.

21.

MAGDALEN

Spălătoria făcea treabă foarte bună, atât de bună că localnicii au început să-și lase acolo hainele. Nici urmă de compasiune din partea lor. Fetele căpătaseră culoarea cretei și, cum părăseau rar clădirea, semănau cu cearșafurile scrobite pe care le curățau. Lipsa de lumină solară și condițiile sufocante contribuiau la aspectul complet disperat al fetelor. Cunoscute ca penitente, se așteptau de la ele să zică rozariul în timp ce lucrau. Vizitatorii din partea clerului le aminteau cât de mult aveau de urcat dacă era să atingă vreodată mântuirea.

Lucifer intra în spălătorie de fiecare dată cu o aură de putere aproape amețitoare. Ochii i se obișnuiseră cu emanațiile de săpun, înălbitor, abur și ale apei mereu clocotite. Mirosul de transpirație și duhoarea trupurilor nespălate nu făceau decât să-i alimenteze furia mocnindă. Le ura pe fetele astea din motive pe care nici ea nu le înțelegea.

22.

A doua zi, înainte de înmormântare, l-am sunat pe Bill Cassell. A lătrat:

— Ce vrei, Taylor?

— Mă Bill mă, ce s-a-ntâmpat cu „Jack”?

— Nu mă fute azi la cap, amice.

— Am găsit-o pe femeie.

A tras aer în piept, apoi:

— Unde?

— Newcastle.

— Zi.

I-am zis.

A rămas tăcut cât timp a digerat informațiile. Am zis:

— Deci, suntem chit... nu?

— Ce?

— Ai zis că-mi curăț dosaru’ dacă o găsesc.

— Da, da, ești curat.

Aș fi putut să mă abțin, dar voiam să-l înțep pe dobitoc și am zis:

— Nu pari prea bine, Bill.

— Casey a fost împușcat.

Am întins coarda și mai mult și am întrebat:

— Cine-i Casey?

A chicotit răutăcios.

— Mă mir că l-ai uitat. Tipu’ mare în trening alb, te-a ținut în timpul ultimei noastre discuții. Bineînțeles, nu l-ai văzut pe Nev și, dacă ai noroc, nici n-o să-l vezi vreodată.

— Oh.

— Mda, un căcătoi laș i-a zburat genunchiu’.

— Cre’ că doare.

— Parcă-ți pasă.

— Ai vreo idee cine-a făcut-o?

— Păi, pe tine pot să te scot lejer de pe listă.

— De ce?

— Două motive. Unu, în general ești prea frustrat să țințești și cu ce ai în pantaloni și doi, n-ai boase.

Click.

Greu de zis dacă înscrișesem în duelu’ ăsta. Purtam iar costumul închis la culoare, conștient că azi Brendan Flood urma să fie sub pământ. Scrisoarea lui era lângă pat. Nu fusesem în stare s-o deschid. Am băgat două ’qualone și am făcut cafea. Am pornit radiou’. Bob Dylan împlinise șaizeci de ani.

În sfârșit primise Oscarul pentru cântecul din „Wonderboys”.

L-au pus la radio. „*Things have changed*”.^[17]

Și-ncă cum.

Cum zic englezii, „irevocabil”.

Bun cuvânt, te face să te simți educat. A se folosi cu parcimonie.

Eu așa aș face.

M-am uitat la ceas. Mi-am dat seama că 'qualonele își făceau efectul' și uitasem să beau cafeaua.

Am aprins o țigară.

Am tras aer în piept, am deschis plicul. Mintea-mi făcea „și câștigătorul este...”

Începea:

Jack.

Ce pot să zic? Am rămas fără energie. Când am rămas fără credință, am fost sigur că așa o să fie. Poate mi-o găsești la-nmormântare. Treaba aia cu spălătoria a fost pur și simplu ultima picătură. Clancy și-ai lui vor s-o țină în trecut. De parcă răul poate fi aruncat vreodată la coș. Bill Cassell ăla nu vrea s-o găsească pe femeie din vreun motiv omenos. Ai grijă la el și ai grijă de tine. Soția mea o să primească banii și casa. Dar noi polițiștii ținem ceva și la păstrare. Du-te la AIB^[18], Lynch's Castle, contul de economii numărul 19426421 și o să găsești averea vieții tale. Aș fi rămas mai mult dacă mahmurelile ar fi fost mai puțin tolerabile. Nici nu mă refer la cele de la băutură. Ești cel mai aproape de a-mi fi prieten și nici nu sunt sigur că te-am plăcut. Deci, am murit de mai mult timp decât am crezut. Dacă aș mai crede în Dumnezeu aș zice „Domnul să te binecuvânteze”.

Mi-aș dori să fi fost polițistul care ai fi putut tu să ajungi.

Slán^[19].

Brendan Flood.

Am împăturit cu grijă scrisoarea și am pus-o în portofel. Lângă poza fetei cu codițe maronii împletite, o bucată din moaștele lui Padre Pio. Cuvântul irlandez pentru „tristețe” este *brónach*. Dar înseamnă mult mai mult de-atât. E echivalentul dezolării care-mi străpungea inima.

În hol, doamna Bailey a întrebat:

— Mic dejun?
— Nu, mulțumesc.
— Sunteți în regulă? Păreți zguduit.
— Tre' să merg la o înmormântare.
— Cineva apropiat?
— Cred că da.
— O să mă rog pentru el.
— Mulțumesc.

După slujbă am ales să merg în spatele dricului. Un obicei pe cale de dispariție. Eu am nevoie de el ca de spovedanie. Totuși, în ciuda consumarismului frenetic, unii trecători s-au oprit, și-au scos șepcile, și-au făcut cruce. Asta mă impresionează într-un fel în care religia n-a reușit niciodată. Mergeau, de asemenea, și câțiva polițiști. Nu în uniformă, dar prezenți. Ca de obicei, m-au salutat precauți din cap. Printre ei și Bríd Nic an lomaire. Sunt de-al lor... dar nu printre ei.

Am fost unul dintre cei care au ajutat să țină funiile care coboară coșciugul în groapă. Doamne, ce greu a fost. Ne-a scăpat puțin pe final, iar sicriul a lovit pământul cu un „AH”.

Ca o șoaptă foarte înceată.

Părintele Malachy a recitat:

— Omul, care are doar o viață scurtă de trăit, e plin de suferințe.

Detest bucata asta. De parcă nu era destul de rău oricum. După, a venit ață spre mine, dar n-aveam chef de dobitoc și am zis:

— Cară-te.

I-am văzut pe gropari că au zâmbit.

Fie și numai pentru asta și a meritat.

În tradiția celtică există ideea superbă de „*anam cara*”... „Anam” se zice în irlandeză la „suflet” și „cara” la prieten. În *anam cara*, prietenie, ești unit cu prietenul sufletului tău într-o legătură antică. Așa a scris John O'Donaghue în cartea lui „*Ecouri eterne*”.

Îi neglijasem pe Jeff și pe Cathy prea mult timp. Mi-am zis „Dacă au un copil, lasă-le spațiu”.

Uneori, aproape credeam rahat la asta. Vechea zicală „dacă ești nevoit să cunoști vreun rol, atunci măcar să fie al tău”.

Ups.

Purtam un tricou pe care scria

667

(VECINUL FIAREI)

Și blugii 501 decolorați.

Apoi mi-am amintit de AIB. Am scos numărul de cont, l-am verificat și l-am memorat. Doamna Bailey citea „*Irish Independent*”. A zis:

— Știți cine-a murit?

Mai irlandez de-atât nu se poate.

Am zis:

— Știu deja cine-a murit, credeți-mă.

M-a privit în plin și a zis:

— Ce ținută degajată!

— Sunt un tip degajat.

A zâmbit politicos.

— Nu-i o descriere pe care eu v-aș fi făcut-o.

Mai întâi m-am dus la bancă. Un non-național era cocoțat pe covorașul de la intrare și cerșea:

— Euro, te rog.

— Lasă-mă un minut, bine?

— Un minut, încep să număr.

Tentația de a-i crăpa capu’ mi-a venit odată cu replica „*numără asta*”.

Ajungeam pe prima pagină a ziarelor locale cu

„FOST POLIȚIST ATACĂ UN REFUGIAT”.

Ar fi în stare.

Am intrat în bancă și i-am prezentat numărul de cont unei casierite. Avea chip de bogătană, dur, dur, dur.

Pe un ecuson cu nume scria „Siobhan”.

A tastat cifrele și a zis:

— Contul a fost deschis pentru Jack Taylor.

I-am oferit un zâmbet de refugiat și am zis:

— Eu sunt el.

Fără puncte-n plus pentru impresie artistică. Ea a zis pe un ton glacial:

— O să am nevoie de un buletin.

Mă așteptasem la asta, am trântit pe ghișeu următoarele: pașaport, carnet de conducere, card de bibliotecă.

Le-a studiat ca un inspector de taxe și s-a repezit:

— Carnetul a expirat.

— O metaforă pentru viața mea.

S-a uitat în sus, vizibil nemulțumită de aspectul meu. Am zis:

— Siobhan, mai veselă, nu suntem la tribunal.

— E o sumă considerabilă aici.

— Să mori tu?

Mi-a venit involuntar, dar cine poa’ să-mi reproșeze? S-a ridicat și a zis:

— Va trebui să mă consult cu managerul.
— Vai, surprinzător.
În cele din urmă s-a apropiat un tip în costum care a zis:
— Domnule Taylor, bine ați venit la AIB.
Mă întreb cât înseamnă o sumă considerabilă.
Exact asta am întrebat.
S-a uitat în jur și a zis:
— Vă pot da un extras de cont tipărit.
— Bine, dați-mi.
Când l-am primit nu m-am uitat, l-am vârât în buzunar și-am zis:
— Spuneți-i lui Siobhan că o iubesc.
Am ieșit ca să-i văd pe polițiști cum îl arestează pe refugiat.
Ca și călărețul, am trecut pe lângă ei.

23.

„Fii egoist, prost și sănătos
Dar dacă prostia lipsește, atunci totul e pierdut”.

Dictonul lui Flaubert despre cum să treci prin viață neatins.

În Garavan's am strigat după o bere și m-am făcut comod în separeu.

Chiar e comod.

Berea a venit, am luat o gură, am scos extrasul de cont și am strigat:

— Coniac, mare.

Și am lovit aerul cu pumnul. Nu erau bani de pensie, dar ceva timp de-acum încolo n-aveam să mai număr mărunțișul. Cel puțin nu cu precauție.

Când a sosit coniacul, individul m-a întrebat:

— Sărbătoriți?

— Da. Ce bei?

— Apă sfințită.

Nu-i poți impresiona vreodată în baru' ăla. Voiam să stau acolo toată ziua, dar conștiința mi se văicărea.

— Alo, cum rămâne cu Jeff și Cathy?

Prin urmare m-am dus la *Nestor's*. Santinela era la locul ei, cu juma de bere-n față. Jeff spăla pahare. Santinela a zis:

— N-ai băut aici într-o vreme?

Jeff a zâmbit.

M-am urcat pe un taburet și am zis:

— Scuze că n-am mai dat niciun semn.

— Mă bucur să te văd, Jack.

— Ce face Cathy?

— Bine.

— Și copilul?

Dați vina pe coniac, dar nu-mi aminteam numele copilului. Îngrozit, am cotrobăit după țigări, am ridicat privirea când Jeff a zis:

— Îi merge foarte bine.

Și conversația a murit. Nici măcar n-am mai trăncănit până să găsim vreo încheiere obosită și nici n-am rătăcit printre clișee. După îngrozitor de mult timp am zis:

— O bere, Jeff.

— Vine.

Am recepționat și m-am îndreptat spre ceea ce era cândva biroul meu. Un scaun tare și o masă, cu spatele la ușă. Mă gândeam „termină berea și fugi”.

Jeff a venit cu o cană de cafea în mână și a întrebat:

— Pot să...?

— Sigur.

S-a așezat.

Apoi a întrebat:

— Cum stai cu Bob Dylan?

— Cam în întuneric.

A clătinat din cap. Răspuns greșit.

Se lansează.

— Uită-te puțin înapoi la „*Don't look back*”, documentaru' cu vizita lui din '65 în Marea Britanie, pe când era tânăr și frumos. Tocmai împlinea 24 de ani, avea lumea celebrității și a luxului la picioare. Ființa cea mai la modă de pe întreg Pământul.

Jeff luă o pauză, captivat de minunăția imaginii. Scutură din cap și continuă:

— Închipuie-ți cum ai face tu față la așa ceva. Chiar și zece la sută ți-ar face capu' să se-nvârtă. Dar Dylan face față și-i spune tipului de la *Time Magazine*: „O să mori. O să fii mort. Poate peste douăzeci de ani, poate mâine, oricând. Și eu la fel. Adică, o să dispărem cu toții. Lumea o să meargă mai departe fără noi, fă-ți treaba cu perspectiva asta și cât de în serios te iei, tu decizi”. Asta e atitudinea Dylan. După treizeci și șase de ani e tot singur-singurel, complet neimpresionat de tevatura pe care a provocat-o și suportat-o tot timpul ăsta.

Jeff a sorbit din cafea. Avea broboane de transpirație pe frunte. Dl. Calm, Dl. Molatec, Dl. Relaxat își găsisse pasiunea. Înainte să-i spun asta mi-a zis:

— Nu e ciripitu' meu. E dintr-un text de Michael Gray, un cronicar al lui Dylan de demult.

— Și ce? Ai învățat-o pe de rost?

Mi-a simțit tonul și s-a apărât:

— Și dacă da, ce?

— Hai, Jeff, ai fost și tu muzician, aproape de era lui Dylan. Și tu ai supraviețuit.

A pornit radioul de la bar. A început „*Lola*” de Kinks. Am zâmbit amândoi. Poate era ultimul cuvânt. Ca și cum ar fi zis „te-ai prins?”

Am spus:

— Ai citit cartea lui Ray Davies?

— Ce, crezi că nu sunt destul de-ndurerat?

Terminasem berea și cochetam cu gându' alteia când Jeff a zis:

— Știi cum e să ai un copil cu sindromu' Down?

Habar n-aveam, am zis:

— Habar n-am.

— Ai vrea să știi?
Înainte să răspund, a băgat mâna-n blugi, a scos o hârtie împăturită și a zis:
— Asta o să te lămurească.
— Tu ai scris-o.
— Nu, eu o trăiesc.
Apoi s-a ridicat și a zis:
— Am o livrare de bere. O s-arunce butoaiele prin toată curtea dacă nu stau cu ochii pe ei.
Am desfăcut hârtia și am citit:

*Bun venit în Olanda
de Emily Pearl*

Era un text lung despre planificarea unei călătorii în Italia. Intră în multe detalii despre entuziasmul la gândul plecării. E cea pe care ai plănuțit-o toată viața. Ai învățat până și limba și ți-ai conturat obiectivele pe care vrei să le vezi. Dar când aterizează avionul, ești în Olanda. Și, uluit, întrebi cum s-a putut întâmpla una ca asta? Toate pregătirile sunt adaptate pentru Italia. După ce șocul inițial trece, începi ușor-ușor să vezi minunile Olandei, deși sunt diferite de tot ceea ce te așteptai. Trebuie să înveți noua limbă și să-ți schimbi toate așteptările ca să te adaptezi noului peisaj. Treptat, începi să te bucuri de beneficiile Olandei, deși e nevoie de o schimbare de perspectivă uriașă. Cu timpul chiar ajunge să-ți placă Olanda, ultimul lucru pe care l-ai fi crezut.

Am stat acolo cu inima franjuri. Nu mai voiam băutura aia. Într-un fel sau altul am simțit că și eu plânsesem după Italia toată viața.

Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. Am ieșit și am cumpărat un buchet de lalele pentru Cathy.

24.

„Setea de cunoaștere e ca un fund după care știi că n-ar trebui să umbli. Până la urmă tot îl urmărești”.

George P. Pelecanos,
Jos la râu unde merg morții

Vineri seara, un tânăr ieși de la cursul de FÁS.^[20] Se descurca bine. Avea câțiva bolivienești în buzunar și se întâlnea cu băieții în Cuba.

Clubul, nu țara.

O vibrație în aer, cu toată promisiunea falsă a weekendului. Rămase o clipă în spatele catedralei. Bineînțeles, aparținând strălucitoarei generații noi, nu-i trecu prin minte să-și facă cruce. De ce i-ar fi trecut? Obiceiul ăsta e din ce în ce mai rar. Cine are nevoie de Dumnezeu la șaptespe ani?

Într-o clipă a traversat la dig, apoi jos, pe trepte, unde sunt rațele. Rămase pe margine. Se simțea bine. Nu-l auzi pe bărbat. Lumea folosește cu regularitate poteca de la vechea moară la pod. E o clipă de liniște de la freneticul Newcastle Road.

Bărbatul se opri, trase două gloanțe în capul puștiului, se întoarse și merse înapoi spre moară. Chiar dacă zgomotul cadavrului căzând în apă a fost puternic, nu l-a făcut să se uite în urmă. Cu o mișcare bruscă, și-a aruncat ambalajul de la gumă în râu.

Martorii, din nou, au furnizat o mulțime de informații contradictorii. Am auzit de întâmplare la *Nestor* 's. Jeff a zis:

— Doamne sfinte, ce se-ntâmplă cu lumea asta?

Santinela a zis:

— Eu dau vina pe tribunale.

Înainte să pot comenta, ușa s-a deschis și Terry Boyle a năvălit înăuntru. Părul blond vraște, trupul lui înalt, rigid de furie. Purta un costum foarte bun. Se înălța deasupra mea. A zis:

— Pentru ce dracu' te plătesc?

Eram la masa mea obișnuită, cu o carte-n față. Cu arătătorul i-am indicat celălalt scaun. A zis:

— Nu-mi spune mie ce să fac.

— Stai jos sau te pun jos.

O clipă i-am văzut venele zvâcnindu-i la tâmpile. Cântărea șansele. Jeff se încordase. Terry a aruncat o privire-n jur, l-a cântărit din ochi, apoi s-a răstit:

— Barman, o votca-tonic și să fie repede.

S-a așezat.

Am observat leziuni pe buricele degetelor. Am încercat să-mi amintesc orice învățasem în timpul petrecut la Templemore. Zisese că lucra în software așa că am zis:

— De la claviatură.

Zâmbetul batjocoritor i-a deformat gura și aproape că a scuipat răspunsul:

— Iisuse, voi bătrânii. Nimeni nu mai scrie la claviatură. Se cheamă tastatură.

M-am înclinat spre el și am zis:

— Vino-ncoa'.

O privire uluită.

— Ce?

— Hai, trage-te mai aproape.

Nu s-a apropiat, așa că am zis:

— Dacă mai strigi vreodată la mine, o singură dată, îți bag boașele-n gât... Tastează asta.

S-a îndreptat de spate și a zis:

— Practic Kai-tai-wan.

Cel puțin cred că asta a zis. Înainte să pot răspunde, Jeff i-a trântit băutura pe masă și a zis:

— Puștiule, dacă mai dai buzna ca un dement în pubu' meu, o să ai nevoie de Kai-cevau' ăla.

Și a dispărut.

Terry a oftat și a început să se văicărească:

— Ce-aveți voi moșii? Sunteți al dracu' de sensibili.

Trecerea la americană nu l-a făcut mai simpatic, dar n-am ținut cont de asta, am scos țigările și mi-am aprins una. A zis:

— N-ai auzit de plasturii cu nicotină?

— Terry, ia o pauză, bea ce ai în față și o luăm de la capăt. Ce zici?

M-a ascultat.

Am zis:

— Ce limbric ai în fund?

— N-am primit nici măcar o informație despre cum merge ancheta. Cum îmi cheltuiești banii? Kristen îi cheltuiește ca un marinar beat. Banii tatălui meu.

Sincer să fiu, uitasem toată tărașenia. Am zis:

— Merg pe o pistă sigură.

M-am abținut să adaug „arestarea e iminentă”.

M-a privit cu mare neîncredere și a zis:

— Ai găsit ceva?

— Ba bine că nu.

A sorbit din votcă, s-a strâmbat și a zis:

— Și poți să bei gen... ce... în fiecare zi?

— E de datoria mea.

A ignorat remarca, și-a frecat mâinile și a zis:

— OK, e foarte promițător. Crezi că târfa o să cedeze?

Am dat solemn din cap.

A băgat mâna-n haină, în foarte scumpa lui haină, a scos carnetul de cecuri și a zis:

— Un onorariu pe încă două săptămâni e suficient ca să i-o tragi nenorocitei?

Aproape am icnit. Cuvintele mă trăsneră ca un duș rece. Am simțit că mi se încheștează pumnii dar am optat pentru pagubele economice și am zis:

— Ca să închei totul, să zicem o lună.

A scris cecul. Am observat stiloul, un obiect minunat. Am fost școlit pe stil vechi. Noi ne toceam coatele pe bănci de lemn ca să ne perfecționăm caligrafia. Și nu ne-am ales decât cu degete amorțite și un scris lizibil. Cam la fel de util ca o recomandare de la Fiona Fáil. M-a prins holbându-mă și a zis:

— E un Mont Blanc, ediția limitată Agatha Christie. Vrei să-l ții?

— Știu și eu? S-ar putea să nu mai vreau să-l dau înapoi.

Mi l-a oferit. Am simțit imediat greutatea. L-am studiat încet. Artă curată. M-a făcut să tânjesc la chestii care nu-mi trebuiau. L-a luat înapoi și a zis:

— Nu-i de nasu' tău, tataie.

— Terence, chiar va trebui să ai grijă cum vorbești.

Expresia feței lui era acum din Noua Irlandă, îngâmfată, lacomă, știutoare. A zis:

— Am un set întreg. M-a costat mai mult decât o să faci tu în toată viața ta mizerabilă.

Am decis că era prea prost pentru o palmă peste gură. Puteam s-aștept. Jeff s-a îndepărtat de bar și a început să măture podeaua. Nu-l mai văzusem vreodată să facă asta. Terry n-a observat. Garda de corp n-avea nicio importanță. A zis:

— Ești liber diseară?

— Ce? Îmi dai întâlnire?

A râs nervos. Aș vrea să pot spune că a râs. M-aș fi mulțumit și cu ruda lui, chicotitul... dar nu... a fost aspru. A zis:

— Eu și Geraldo dăm o recepție în spelunca mea.

— Speluncă! Și cine-i Geraldo?

A zâmbit veritabil pentru prima oară și a zis:

— Jumătatea mea. E aniversarea noastră.

Am aprins încă o țigară și am tras adânc. El a continuat:

— Suntem un cuplu de 12 luni.

— Și asta presupun că e numai pentru gay.

— Ah, Jack... Nu te superi dacă-ți zic așa?... Avem prieteni în toate profesiunile.

— Și vrei să vin... de ce? Puțin sex murdar?
— Nu fi așa dur cu tine, Jack. Ai o anume alură primitivă. Adresa mea e pe cartea de vizită pe care ți-am dat-o. O să fie-o chestie amuzantă.

Apoi s-a ridicat și a zis:

— De la 8:30 încolo. Să te-mbraci ca-n '70.

— Credeam că mă-mbrac deja.

La ușă s-a ciocnit de Jeff, care mătura. Niciunul nu și-a cerut scuze. S-a mișcat la dreapta lui Jeff și a dispărut. Câteva clipe mai târziu, Jeff a pornit din nou spre teighea și a lăsat ceva pe masă. *Mont Blanc*-ul.

Am zis:

— Iisuse, Jeff.

— Poate-nvață să se poarte.

— Da' ești muzician. De unde-ai învățat șmecheria asta?

— Se numește improvizație. N-aș fi artist fără chestia asta.

— O să-și dea seama... Jeff, o să-și dea seama că tu l-ai luat.

— Sper din suflet să ai dreptate.

25.

*„A cea o colecție de animale împăiate. Eram destul de sigur.
Corolla ei avea fixate pe bare fie o față zâmbitoare,
fie un pește Iisus. Citea romane de John Grisham,
asculta soft rock, îi plăcea la nebunie să meargă la nunți
și nu văzuse vreodată vreun film de Spike Lee”.*

Dennis Lehane,
Rugăciuni pentru ploaie

Pe cât puteam, evitam Claddagh. Nu că-mi dispăcea zona. Dimpotrivă, cândva făcea parte din moștenirea mea. Tot tacâmu': am dat de mâncare la lebede, am mers până pe Grattan Road, mi-am pus dorințe de pe capătul cheiului lui Nimmo.

Dar, cu siguranță, locul avea o karma proastă.

Zilele astea, acum că depresia era în stare latentă de la pastile, eram cufundat în amintiri. Variaua de la dulci-amare, la crucificări. Mi-au salvat cărțile sănătatea mintală? Ba bine că nu.

Aveam în orice clipă un volum în haină și citeam, citeam, citeam.

Ca și cum chiar mi-ar fi păsat.

Deseori așa și era.

Mergând pe Quay Street, promovată acum drept *Temple Bar* din Galway, am remarcat urmele lăsate de petrecerile burlacilor englezi – aruncau o pată pe orice peisaj. Strada gemea de cafenele, pizzerii, bistrouri, toate cu personal non-irlandez. Erai norocos dacă auzai engleză, darmită vreo urmă de accent irlandez. O oarecare siguranță o dădea *McDonagh's*, localu' care vindea pește și cartofi prăjiți. Mereu plin ochi. La cea mai mică rază de soare lumea se întindea până la *Jury's*. Eu, dacă vreau pește și cartofi prăjiți adevărați, mă duc la *Conlon's*, care e situat convenabil peste drum de librăria *Keohane's*. Altă afacere de familie. Iau un loc la geam în *Conlon's*, comand o porție de supă de scoici și mă uit la cărțile de peste drum. Ultima oară când am fost, Martin Sheen se înfrupta din cod și cartofi prăjiți. Nimeni nu-i dădea vreun pic de atenție. Și asta în ciuda faptului că „*The West Wing*” era un film *de rigueur* pentru mare parte din oraș și că toate fetele se reîndrăgostiseră de Rob Lowe.

Mie îmi plăcea de Toby, evreul deosebit de îngrijorat. E și normal. Când Dumnezeu le dăduse veselie bebelușilor, pe mine mă sărise. Probabil știa că eram destinat Gărzii.

Când mă duceam să mă plimb la Spanish Arch îmi puneam walkman-ul. Bono începea să cânte „*One*”, iar eu voiam să zbier odată cu el. U2 au avut momentul lor de glorie, dar eu cu ce m-am ales din chestia asta?

Exemplarul din „*Povești despre nebunia obișnuită*” era publicat de *City Lights* și produs minunat. Felul în care simți cartea, legătura, tipăritura, toate astea îi oferă valoare. O poză magică a lui Bukowski pe copertă, fumând un trabuc, cu chipul care pare că-i e distrus, dar într-o manieră interesantă. Nu te gândești la „desfigurat”. Te gândești că și-a „ars” viața. Am luat un espresso la pachet și m-am așezat pe trepte. În spatele meu – un restaurant thailandez. Foarte irlandez, ce mai!

Am început să citesc. Bono îi făcuse loc lui Johnny Duhan cu „*Flame*”, cel mai intens și personal album al lui. Deloc ușor de ascultat.

Am aruncat o privire înapoi spre Quay Street. Mustea de turiști și nu era nici amiază încă. Cât de mult se schimbase orașul! Când eram copil, asta era una dintre zonele cele mai deprimante și deprimante. Renumită pentru două chestii: o casă de amanet și *Kasbah*.

Oamenii se duceau să bea sâmbăta, îmbrăcați în cel mai bun costum; luni, costumul ajungea la amanet. În funcție de posesor, rămânea acolo câteva zile sau o lună.

Kasbah și-a trăit propria ei glorie. Mai mult decât o speluncă, era condusă de Nora Crubs, și cu ea nu te puneai.

Niciodată.

Când se închideau puburile, băteai la *Kasbah*. Intrași în funcție de toanele ei. Odată ajuns înăuntru, aveai voie să ceri de băut, chestie care era, de fapt, întregul scop al poveștii. Mai primeai și o farfurie de picioare de porc, așa-zisele „*crubeens*”. Gustul era în principal de sare. Sunt multe de zis despre sare.

Era un loc preferat al polițiștilor, vlăjgani de la țară care mai cereau întotdeauna un rînd. În zilele astea de populație multiculturală, nu cred că non-europenii ar fi apreciat meniul.

A apărut o umbră. M-am uitat în sus și am văzut o polițistă. A zis:

— Trebuie să mergeți mai departe, domnule.

Înainte să apuc să protestez, a zâmbit. Am recunoscut-o de la întâlnirea din *McSwiggan's*. Am căutat numele și am zis:

— Ridge... nu?

A oftat.

— Ți-am zis, mă cheamă Nic an lomaire. Nu folosim forma englezească.

— Mă doare-n pulă.

Înjurătura a șocat-o. S-a adunat și a zis:

— Te-aș putea acuza pe motiv de limbaj vulgar.

— Dă-i drumu'!
 S-a uitat în jur.
 — Trebuie să vorbesc cu tine.
 — Nu.
 — Poftim?
 — Nu vreau să vorbesc cu tine, Ridge.
 — E important... Fac cinste cu băutură.
 — Unde?
 — Oriunde vrei.
 — *Brennan's Yard*?
 A ezitat, apoi:
 — Nu e costisitor?
 — Adică scump? Da... așa am auzit.
 — Bine... Măine seară... opt jumate?
 — O să fiu acolo.
 — Mai bine plec. Nu vreau să fiu văzută vorbind cu tine.
 S-a întors să plece. Am zis:
 — Ridge!
 — Da.
 — Să nu porți uniformă.

•

Mă uitam la Anglia-Grecia în calificările pentru Cupa Mondială. Beckham în postură de căpitan tocmai înscrisese un gol senzațional. Cu cel dinainte al lui Scholes, era un rămas-bun grecesc. Comentatorul englez o luase razna. Aproape că puteai ierta până și creasta lui Beckham. Telefonul a sunat. Am zis:

— Dea.
 Cu un ochi la televizor.
 — Hey, uriașule.
 — Bună, Kristen.
 — Ce faci?
 — Mă uit la fotbal.
 — Vrei să te joci cu mine?
 Am oftat. Nu la nivelul mamei, dar din inimă. Am zis:
 — Nu chiar.
 — O, haide Jack, nu ești amuzant.
 — Sunt invitat la o petrecere, însă.
 — O, îmi plac petrecerile.
 — Ne vedem aici într-o oră.
 — Număr minutele.
 Click.

Am stins teveu'. Un duș cald, am băgat câteva 'qualone și mi-am examinat vasta-mi garderobă. Am ales o cămașă albă, blugi și pulover. Poate purtam puloverul atârnat pe umăr. Dacă aș fi avut ochelari de soare, i-aș fi cocoțat pe cap și aș fi fost

derbedeul suprem. Nu, prognoza era ploaie... o adevărată surpriză... Așa că mi-am scos paltonul de polițist. Spre deosebire de mine, s-a făcut mai valoros cu trecerea timpului. Am ridicat gulerul... să am ceva-n plus. M-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că devenisem tata.

Asta când s-a-ntâmplat?

Am scos Heckler & Koch-ul și am mirosit butoiașul. Ți-ai fi dat seama că se trăsesese cu el. L-am înfășurat în mușama, m-am așezat în genunchi și l-am pitit între arcurile salteiei. Dacă Janet s-ar fi apucate de curățenie la nivelu' ăla, ar fi făcut descoperirea vieții ei.

Înapoi la dulap, am scos GHB-ul, ecstasy-u' lichid de la Stewart, traficantul. Fusese de neclintit în privința dozei corecte. Dar dacă seara include o posibilă ucigașă de soț și o petrecere *gay*, atunci ai nevoie de tot ajutorul disponibil. L-am pus în buzunar.

Am coborât pe scări și am stat prin hol.

În față a oprit un Datsun galben, ușa s-a deschis și am văzut un picior lung în ciorap de nylon. Dacă ar fi avut o fustă mai scurtă de-atât, Kristen ar fi fost arestată. Era din PVC lucios și mai purta un tricou fără mâneci. Roșu. Avea părul răvășit. Îmi place cuvântu' ăsta. Sugerează pat și sex intens sau mai intens. Doamna Bailey era la recepție. A zis:

— Îmi vine-n minte cuvântul „târfă”.

Ăsta nu e un cuvânt care să-mi placă. Am ieșit, iar Kristen a făcut o piruetă și a zis:

— Ți place?

— Sare-n ochi.

Doi puștani tocmai treceau pe-acolo. Au făcut:

— Doamne!

Ea le-a zâmbit larg.

Am zis:

— Nu merg într-o mașină galbenă.

— E prea mult?

— Nu se asortează.

— E închiriată. Mergem pe jos.

M-a prins de braț, iar parfumul ei m-a zăpăcit. A zis:

— *Paris*.

— Ce?

— Parfumul meu.

— Acu' citești și gânduri?

Când ne-am apropiat de casa lui Terence, s-a oprit și a zis:

— Ia stai dracului puțin.

— Da?

— Terence stă pe-aici.

— E petrecerea lui, o să plângă dacă vrea.

M-a privit cu ură.

— Mă duci la o petrecere dată de fătălău' ăla?

— A zis că e cu tema anilor '70. Pari o fată de anii '70. Am greșit?

S-a uitat la mine cu atenție și a zis:

— Ce-ai luat?

— Poftim?

— Hai, Taylor, știu cum merge treaba. Nu e coca. Nu-ți turuie gura. Ceva mai moale... valium dublu?

— Metaqualone.

A fost încântată, aproape că a țipat:

— Încă le mai fac! Rahat, unde-s albumele mele cu Eagles?

Ajunsesem la casa lui Terry de pe Merchant's Road, o altă fundătură a copilăriei mele, acum un șir de apartamente luxoase și mici afaceri gen chirurgie cosmetică. Clădirea lui era construită din granitu' ăla grozav de Connemara. Tăiat din pământul încăpățânat ca să devină o fațadă pentru noii bogătani. Am sunat la ușă și am fost primiți cu un bâzâit. Kristen a zis:

— Nu pot să cred că merg la petrecerea lu' puțlică.

— Nu credeam că femeile folosesc cuvântu' ăsta.

— Cum altfel crezi că ne amuzăm?

Petrecerea se revărsase pe coridor și, da, tema anilor '70 era evidentă. Pantaloni evazați, evazați cât pentru elefanți, tocuri înalte, jachete de catifea strălucitoare și păr mare. La ambele sexe. Muzica semăna suspect de mult cu „*Bathroom Blitz*”. Îmi doresc să nu fi știut asta.

Ne-am croit drum în timp ce Kristen comenta:

— Era ta, evident.

Cineva mi-a dat un cui și am tras un fum, apoi i l-am oferit lui Kristen, care a zis:

— Nu bag în gură salivă străină, cel puțin nu în public.

A apărut și Terence. Cămașă galbenă, pantaloni galbeni strânși pe piele și o centură roșie lată. Am zis:

— Se asortează cu mașina ta.

Îi curgea transpirație din bentiță. A zâmbit larg până mi-a văzut „perechea”, apoi a zis:

— Ți-ai ieșit dracului din minți?

I-am întins cuiul și am zis:

— Calmează-te, frate.

Un spaniol la douăzeci și ceva de ani, incredibil de arătos, s-a apropiat, l-a luat de mână pe Terence și a zis:

— Eu sunt Geraldo.

— Ca Gerald?

— *Sí*.

Cred că mă servise cu cafea pe Quay Street. Purta o cămașă de mătase neagră și pantaloni asortați și un lanț uriaș de aur la gât. Asta da chestie de dus la amanet, s-ar fi entuziasmat și ei.

Gerald a întins brațele și a zis:

— Barul e în colț.

Terence a plecat tropăind și a zis:

— Noi doi ne vedem mai târziu, Taylor.

M-am întors la Kristen și am zis:

— Nu ți-a zis „mama”.

Pe barman l-am recunoscut de la *O’Neachtain’s*. S-a aplecat în față și a șoptit:

— Eu nu sunt gay.

— Am zis ceva?

— Nu... dar...

Mi-a arătat cuplurile de același sex care chefuiau de zor și a zis:

— N-am vrut să crezi că...

— Cred că am vrea să bem ceva.

— S-a făcut... Pentru doamna?

— Scotch cu gheață. Să fie două.

Au fost.

Muzica era acum Gary Glitter, „*Do you want to be in my gang?*”

Kristen a zis:

— Numa’ să pună Village People și am șters-o, gen.

Am râs, iar ea a zis:

— Un om se apucă să deseneze lumea. Pe măsură ce trec anii, umple un spațiu cu imagini de provincii, regate, munți, golfuri, vapoare, insule, pești, camere, instrumente, stele, cai și persoane. Cu puțin timp înainte să moară, descoperă că labirintul migălos de linii trasează exact conturul chipului lui.

S-a oprit și a dat scotch-ul peste cap ca un docher. Cum recent văzusem din plin docurile, știam ce vorbesc. Am zis:

— Impresionant.

— E de Jorge Luis Borges... „*El Hacedor*”.

— Ar trebui să-i zici și lui Geraldo.

— Lasă-mă, nu-i în stare să scrie nici „pulă”. Și nu-i vreo aluzie.

M-am gândit la Jeff și fragmentul lui cu Dylan și m-am întrebat de ce lumea memorează chestii așa ciudate. Am zis:

— Și ce, ai învățat fragmentu’ pe de rost? De ce?

— N-am avut de-ales.

— Acuma se predă Borges?

Mi-a aruncat o privire rece, înceată, apatică. Scotch-ul o luase deja și îi dăduse senzualității sale mocnite o tentă ofensivă. A zis:

— Ho, cuminte băiatu'. Mereu tragi concluzii. Nimic nu e vreodată cum pare. Soțu' meu, dragul meu răposat, îl înfipsea deasupra oglinzii din baie. Bănuiesc că s-a prins.

A început „YMCA”, în strigătele de încântare ale mulțimii. Kristen mi-a împins paharul gol în mână și a zis:

— Te-am prevenit.

Și a dispărut.

M-am dus după ea. Cineva m-a prins de braț pe coridor. Terry, grav deshidratat, a strigat:

— Care ți-e jocu', Taylor?

— Un truc... Față-n față cu ăla care-o acuză, poate mărturisește.

— Mănânci căcat.

— Și asta.

26.

„Și tu rămâi, nepângărită”
(„And you remain, inviolate”)

Johnny Duhan,
Inviolate

Kristen se îndrepta cu pași repezi spre augustină. Un om de afaceri foarte beat se legăna lângă ușa BMW-ului său, cântând „*A Galway Girl*”.

Ultima oară când îl auzisem, Steve Earle urcase pe scena primăriei. Individu’ ăsta încuia și descuia mașina din telecomandă în ritmul melodiei, închis, bip, deschis, bip, sughit.

Cam așa.

Părea delirant de fericit.

Cu invidie pe chip am înghițit în sec și am strigat:

— Kristen... Iisuse.

Am prins-o pe Buttermilk Lane la capătul de sus.

— Terry mi-a strigat în față „curvă” când am plecat, apoi a scuipat.

— Hristoase.

— I-am zis să se calmeze dacă nu vrea să facă infarct.

A făcut semn unui taxi și a zis:

— Vii?

— Sigur.

Șoferul ne-a explicat de ce lumea a respins Tratatul de la Nisa.

— Doar nu vrem să ne bage la colț Europa, corect?

Nu i-a răspuns nimeni. Kristen i-a dat indicații. Fără să se lase descurajat, a continuat să vorbească despre danezi. Când am ajuns în fața casei, a sărit afară.

— Plătește-l.

Și a dispărut înăuntru.

În timp ce cotrobăiam după bani, șoferul a examinat casa și a zis:

— Ești ca și intrat, amice.

— Sunt *bodyguard*-ul.

A clipit, apoi:

— Cursurile de *FÁS* sunt strașnice.

Și a ars cauciucurile în josul străzii. Am intrat. Nici urmă de ea. Un strigăt de sus:

— Sunt la duș, simte-te ca acasă.

Am încercat.

Am găsit barul, mi-am turnat un scotch, m-am trântit pe canapea.

Câteva cărți împrăștiate pe masă, printre care Jackie Collins, Alice Taylor, Maeve Binchy.

Și iată, în toată splendoarea lui, un volum minunat și subțire intitulat „*Legenda sfântului băutor*” de Joseph Roth. Tradus de Michael Hofmann.

Am fost captivat fără scăpare.

Am citit clapa:

Publicat în 1939, anul morții autorului. Asemenea lui Andreas, eroul cărții, Roth a băut până a murit la Paris, dar aceasta nu este o mărturisire autobiografică.

Am zis tare:

— Slavă Cerului.

Și am aprins o țigară. Nici urmă de vreo scrumieră. Am citit mai departe.

Este o poveste miraculoasă, în care vagabondul Andreas, după ce trăiește sub poduri, trece printr-o serie de întâmplări norocoase care îl ridică pentru scurt timp pe un alt nivel al existenței. Nuvela este extraordinar de concisă, realistă și ironică, în ciuda subiectului melancolic.

Publicată de Granta. Am îmbătrânit sau ce? Țin minte când și-a-nceput Bill Buford revista și cartea pe care a scris-o, „*Printre huliganii de la fotbal*”.

Asta ar trebui să fie bibliografie obligatorie pentru toți polițiștii care au treabă cu huliganii din fotbal.

Mi-a trecut prin minte s-o șterpelesc. S-o strecor într-unul din buzunarele voluminoase ale articolului 8234 și să nu zic nici pâs. Am pus-o la loc pe masă.

Kristen a intrat, frecându-și părul cu prosopul. În picioarele goale, purtând un kimono scurt de mătase. O imagine care mie mi-a plăcut mereu. E-atât de neglijent-intimă. Abia am zărit-o arareori, iar asta e supliciul izolării mele. Atunci am avut șansa să o savurez. A aruncat o privire spre carte și a zis:

— Ți-a trecut prin minte s-o furi?

— Ce?

— Te știu eu, Jack. Eu așa am făcut rost de ea.

A mers la bar și a început să pregătească o băutură, fredonând ușor. Doamne cât urăsc asta. E chiar o idee mai

enervantă decât muzica de fundal. Totuși, mi s-a părut că recunosc melodia și am întrebat:

— Ce cânti?

— Nu știu. O tot aud pe postul cu *golden oldies*.

S-a apropiat de mine. Am zis:

— Doamne, e Kevin Johnson.

— Cine?

— „*Rock and Roll I Grave You All the Best Years of My Life*”.^[21]

Cu o sticlă de Stoli în aer, a întrebat:

— E o mărturisire?

— E numele cântecului.

— Îmi place.

— E un vers acolo care-mi reprezintă anii din Gardă.

— Ce-i asta, Taylor, te podidesc amintirile?

Am ignorat remarca și am zis:

— Nu mai țin minte exact versul, da' e cam așa: „Încerc să fac solo în trupa altcuiva”.

A turnat băutura, a luat o gură zdravănă și a zis:

— Țăsta ești tu... hoinarul.

Am scotocit în buzunar și am întrebat:

— Vrei să băgăm GHB?

— O, pedeapsă, perversule.

Am scos ecstasy' lichid și am început:

— Trebuie să ai mare grijă cu ăsta.

Ochii i se luminaseră.

— Dă-o dracu', hai să-ncepem.

Am început.

Toate efectele promise: inhibițiile, hainele și autocontrolul chiar au dispărut.

Stewart garantase că dădea euforie și libido.

Nu glumea.

Bineînțeles că mă sfătuisese să am mare grijă cu alcoolul, dar m-am gândit că grija nu era un domeniu căruia să-i fi acordat vreodată prea mult timp. Eram prea bătrân să-ncep în clipa aia.

27.

„Cincizeci de ani e o vârstă periculoasă – pentru toți bărbații. Bărbatul de cincizeci de ani are cele mai multe lucruri de zis dar nimeni nu-l ascultă. Temerile lui par incredibile pentru că par foarte noi – ar putea să le inventeze. Corpul îl alarmează. Începe să-i joace feste, dinții îl avertizează, stomacul îl mustră, chelește în sfârșit. Un coș ar putea fi cancer, o indigestie – un atac de cord. Simte o oboseală neclară. Vrea să fie tânăr dar știe că ar trebui să fie bătrân. Nu e niciuna, nici alta și e îngrozit”.

Paul Theroux,
Saintlack

M-am trezit în plină zi și m-am ridicat. Unde eram? Într-un pat uriaș cu cearșafuri albe de mătase. M-au lovit două chestii: eram gol și nu eram mahmur. Nici urmă de Kristen. Un ceas de pe noptieră arăta 12:05.

Trecut de prânz.

Cât timp fusesem scos din uz? Habar n-aveam. Îmi puteam aduce aminte de sexul acrobatic minunat. Eu! Mamă, ce-aveau să mă doară toate cele când reveneam la realitate! Dar somnul îndelungat... Alcoolicul e la limita insomniei. Bagă suficientă băutură să-i pună jos pe toți de la Young Munster⁽²²⁾ și totuși se trezește după doar o oră, crunt de mahmur. Restul nopții constă într-o serie confuză de ațipeli febrile, coșmaruri, groază și transpirație.

Și în zorii zilei iarăși afurisitu' ăla de circ, Groundhog Day⁽²³⁾, cu accent pe „hog”. N-am sărit din pat, dar eram aproape agil. Nici urmă de hainele mele. M-am dus la un dulap mare și l-am deschis.

Iisuse.

O chestie de-aia în care încapi cu totu'. Tre' să fi fost cincizeci de costume, tot pe-atâtea bluze de sport și, aliniați cu precizie militară, pantofi. Aproape de 100. Imelda Marcos s-ar fi spânzurat. Am scos o cămașă grea de bumbac și o pereche de nădragi Farah. Se potriveau destul de bine. M-am întors în dormitor, mi-am văzut țiğările și bricheta pe birou.

Ușa s-a deschis și Kristen a intrat cu o tavă. Purta kimonoul. Avea un rânjete miștocar. A zis:

— Bună dimineața, armăsarule.

Am gemut.

A lăsat tava jos. Am văzut pâine prăjită, ouă, suc de portocale, șervețele împăturite. Doamne, un trandafir roșu. O

carafă argintie și aburindă cu cafea. Am zis:

— Aș ucide pentru cafea.

A zâmbit malițios, apoi:

— E potrivit să-i spui asta unui suspect de crimă?

A turnat și mi-a întins o cană. Mirosea senzațional. Chiar și gustu' era aproape la fel de bun. Una dintre ironiile vieții e că niciodată cafeaua nu-și respectă promisiunile. Dacă-ți bazezi viața pe adevărul ăsta, probabil ajungi șofer de taxi. A uns niște pâine cu unt, a așezat o bucată de ou pe ea și a zis:

— Gura mare, Romeo.

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred.

— Nu vrei să te hrănesc?

— Nu.

— Pe soțul meu îl hrăneam.

— Și el a...

A dat din umeri. Am băut cafeaua, apoi am întrebat:

— Unde-mi sunt hainele?

— Le-am ars.

— Nu pe bune, unde sunt?

— Le-am ars pe bune.

— Hristoase, de ce?

S-a întors ca să se uite la mine.

— Dacă vrei să fii cu mine, tre' să te-mbraci mai bine.

— Nu prea cred.

— Nu crezi că o să te-mbraci mai bine... Sau nu crezi că o să fii cu mine?

— Ambele.

A arătat spre dulap și a zis:

— O să-ți vină hainele soțului meu și crede-mă, sunt cele mai bune. Eu le-am cumpărat.

M-a lovit un gând și am prins-o de braț, strigând:

— Haina... paltonul de polițist... l-ai ars?

— Am încercat... mă doare.

Am alergat cât m-au ținut picioarele pe scări, prin hol, prin bucătărie și am văzut focul din grădină. Am dat ușa de perete și m-am apropiat de flăcări. Paltonul era într-o parte, pârlit grav dar întreg. L-am înșfăcat. În nări simțeam miros de fum. Kristen era în pragul ușii, cu mâinile-n șold.

— Care-i faza? E-un rahat.

— ăsta, cucoană, e istoria mea, cariera mea, singura mea legătură cu trecutu'.

— Ce istorie jalnică.

Am trecut pe lângă ea până-n sufragerie căutând. Ea m-a urmat. Am întrebat:

— Unde e?

— Unde e ce?
 — GHB-u'.
 A făcut o jumătate de zâmbet și a zis:
 — Am folosit-o pe toată.
 — De parc-o să te cred. Unde-i flaconu' gol?
 A făcut cu mâna spre grădină.
 — Cu hainele tale. Vrei să verifici?
 Am tras aer adânc în piept.
 — Kristen, sper să nu mă minți. Nu te joci cu chestia aia.
 Poa' să provoace comă.
 Acum zâmbea complet. A zis:
 — Când ne cuplăm?
 — Kristen... Tu ce faci?
 — Ce fac?
 — Știi tu, cu viața ta, într-o zi obișnuită.
 — Shopping și futai.
 — Ce?
 — Orașu' e plin de tinerei. Fac sex dacă le faci cinste cu o băutură.
 Am clătinat din cap, nefiind în stare să întreb despre prezervative, protecție. Mi-era de-a dreptu' frică de răspuns. În loc de asta am întrebat:
 — Și atunci pe mine de ce mă vrei?
 — Mă distrezi.
 Am luat-o-n jos pe scări. M-a întrebat:
 — Pleci?
 — Da.
 — Crezi că poți să ți-o tragi și s-o ștergi?
 Există vreun răspuns?
 Am deschis ușa din față și a strigat după mine:
 — Hei, Jack.
 — Ce?
 — Ecstasyu' lichid?
 — Da?
 — E demential.

28.

„— Unde stai?

— *Empire Hotel.*

— *La Empire, ei? Numa bețivii stau acolo.*

— *N-are nimica. Și eu sunt cam bețiv”.*

Andrew Pyper,

Fetele pierdute

Ultima picătură.

Nu mă refer la un pahar de Guinness acrit. E un concept pe care am încercat cândva să i-l explic lui Clancy, pe vremea când eram prieteni. E ca o felie de gheață în inimă. Nu-i ceva rău, abilitatea de a riposta violent în ultimul moment, o frântură de instinct de conservare care intră-n joc tocmai când ești cu spatele la perete. Nici nu știi c-o ai până nu e absolut vitală.

Atunci, deodată, o voce preia controlul și zice:

— Te pui cu mine... Habar n-ai de ce ferocitate sunt în stare.

Clancy clătinase din cap și zisese:

— Ei, hai, vorbești prostii.

Și-apoi, el a ajuns să devină întruchiparea unei ultime picături. Acum, în timp ce coboram Taylor's Hill, vocea a început să vorbească:

— Deci, Kristen, du-te dracu’.

Din inimă.

Am trecut de Nile Lodge, am cotit la Scoil Ursa, iar influența galică mi-a amintit că aveam întâlnire cu o polițistă. O așteptam cu nerăbdare. Cel puțin puteam să mă prefac. Un individ cânta la fluier lângă locul fostului Sancta Maria Hotel, cu o șapcă pentru donații la picioare. Dacă în Galway există vreun loc mai prost să cânti pe stradă, nu mi-a venit în minte atunci. Nimeni nu merge pe-acolo. E pustiu. Lumea se ferea de zona aia dacă putea. Hotelul arsese din temelii cu pierderi tragice.

Am găsit câteva monede în paltonul ars și i le-am pus în șapcă. A căscat ochii și a întrebat:

— Arzi?

— Acum nu.

Și-a trecut o mână uscățivă peste frunte și a zis:

— Am crezut c-am luat-o razna.

A arătat cu degetu’ mare în spatele lui.

— Că, știi tu, poate... ieșiseși de-acolo.

Băutura îi tumefiase fața până la un mov complet, iar corpul îi tresărea ciudat. Am zis:

— Nu-i cel mai bun loc pentru meșteșugu' tău.

A zâmbit cunoscător.

— Uită-te la lună, nu mai asculta câinii de pe stradă.

Ca să vezi.

Cercul dependenței, cum există el sub diverse înfățișări. Acum făceam pe nebunu' și nu din pricina vreunei mahmureli, imediat după mă uitam în ochii alcoolismului pur.

Roata se-nvârte și nu poți să prezici rezultatul vreodată. Acum a dat cu zarul și a scos la iveală pofta de coca.

Puteam să văd în fața ochilor o linie perfectă, de un alb imaculat. Un tip mi-a zis odată:

— Haide, Jack, ești ca din anii '80.

De parcă-mi păsa de eră sau dacă sunt la curent cu obiceiurile actuale.

În general sunt blocat pe un mod anii '70, când speranța chiar avea chip.

Două linii de cocaină și lumea își deschide larg ușile. Un fulger alb în creier, picăturile reci ca gheața de pe spatele gâtului. Futu-i, simțeam că mă lasă genunchii.

Când se-aprinde *Charlie*^[24], îți dă sentimentul puternic că ai avea un scop. Plus o fericire care te convinge de toate nebuniile. De exemplu, că ai putea să cânti. Și chiar cânti. Mai nebunie de-atât nu prea găsești.

Dar dezavantajul: nu mulți cad cum cad dependenții de cocaină. Din înaltul cerului în iad, cu convulsii, bolnavi, paranoici. Nici degradarea fizică nu e vreo bucurie: privirea pierdută, smârcâielile constante și eroziunea membranelor din nas. Până la urmă septul e mâncat complet.

Tabloidele o scot la-naintare cu o bucurie perfidă pe săraca Daniella Westbrook, vedeta din telenovele. Poze în care se vede cum arăta cândva și, apoi, în prim plan, nasul ei distrus de-acum. Poate chestia asta nu descurajează dar, în orice caz, e un avertisment clar pentru frumusețe.

Ajunsesem la catedrală și simțeam nevoia unei clipe de liniște. Am împins ușa groasă de metal, care s-a închis cu zgomot în urma mea. Moaștele Sf. Tereza atrăseseră mulțimi de oameni cam ca U2, dar acum erau liniștite. Am mers de-a lungul unui culoar lateral, însoțit de momentele din Via Dolorosa. Am îngenuncheat într-o strană de lângă altarul principal.

Fără să mă gândesc am început:

— *Glór don Athair...*^[25]

Îmi învățasem rugăciunile în irlandeză și aveau putere reală numai dacă le spuneam așa. Bineînțeles, ca oricărui catolic

plin de spaima, îmi place o doză de latină. Maiestruozitatea simplă îi vorbește sufletului meu de țaran. Catedrala e construită pe locul vechii închisori. Nu numai prizonieri, ci și prizoniere. Sentințe care mai de care mai ciudate pentru infracțiuni minore, o imitație timpurie a mârșăviilor de la Magdalen. Un preot mi-a apărut în față, s-a oprit și a zis:

— Pot să stau?

Era să zic:

— Doar ești la tine-acasă.

Am dat din cap. S-a așezat pe scaunul din față. Avea puțin peste 40 de ani, înalt, cu trăsăturile mai întunecate ale moștenirii spaniolo-irlandeze. Am rămas în genunchi și era să zic:

— Au trecut treizeci de ani de la ultima spovedanie.

Da' nu-mi dădea impresia de preot. Mai curând de liniște sufletească. A zis:

— E plăcut să mai stai așa o clipă.

— Este.

— Ești polițist... Un polițist puțin cam ars?

A zâmbit. Am zis:

— Ars de tot.

— Cunosc.

A întins mâna și a zis:

— Tom.

— Jack Taylor.

N-aveam reflexul înnăscut la alții să-i zic „părinte”. De fapt, am simțit că n-ar gusta apelativul. A zis:

— Uneori, asta-i maximum ce pot să fac ca să mă dau jos din pat.

Rându' meu să zâmbesc și să zic:

— Cam e meseria ta, totuși.

A ridicat ochii spre cer. Gestul parcă are o dimensiune-n plus când o face un cleric. A zis:

— Slujbele sunt năpasta vieții mele. Să le spui oamenilor simpli și de treabă cum să trăiască, în timp ce viețile lor sunt presărate de realități dure.

— Ai putea să spui adevăru'.

Nu a fost șocat, nici măcar luat prin surprindere. A zis:

— Am făcut-o, odată.

— Și?

— Au trimis episcopul după mine.

— Hopa.

— M-a-ntrebat dacă propovăduiesc neascultarea.

M-am gândit la ce mi-a zis.

— Parc-ar fi în Gardă.

A rânjit.

— Ceva-mi spune că nici tu n-ai făcut ce trebuia.
 — Nu tocmai. L-am pocnit în gură pe unu’.
 A savurat povestea. Am întrebat:
 — Care mai e părerea Bisericii despre suicid?
 Mi-a aruncat o privire îngrijorată. Am ridicat mâinile și am zis:
 — Nu eu... Un prieten de-al meu s-a spânzurat.
 A făcut semnul crucii. Nu eram sigur dacă trebuia să fac la fel. A zis:
 — Nu pui întrebarea corectă.
 — Nu?
 — N-ar trebui să te-ntrebi care-i părerea Lui Dumnezeu?
 — Care-i părerea Lui?
 — Cred că Dumnezeu are compasiune uriașă pentru o persoană într-o stare de spirit atât de groaznică.
 — Sper să ai dreptate.
 S-a ridicat, a întins mâna și a zis:
 — Mi-a părut bine să te cunosc, Jack.
 I-am dat mâna și am răspuns:
 — Mi-ați făcut bine... părinte.
 A zâmbit larg.
 — Se presupune că e meseria mea.
 — A trecut multă vreme de când mi-a făcut bine un preot.
 S-a întors, a îngenuncheat în fața altarului și a dispărut. Am ieșit. La ușa principală, o călugăriță aranja broșuri. Mi-a aruncat o privire răutăcioasă. Am zis:
 — Mă scuzați.
 — Ce?
 — Părintele Tom, care-i e numele de familie?
 — Nu e niciun părinte Tom.
 L-am descris.
 — Ești surd? Nu e niciun părinte Tom în parohia asta.

29.

„De ce n-aş avea accese paranoice, trăind aşa cum am trăit? În timp ce viaţa mergea înainte, mini paranoia mea avea să-mi salveze viaţa de mai multe ori”.

Edward Bunker,
Memoriile unui renegat

M-am întors la *Bailey's* abia după-amiaza târziu. Dacă mergi pe Shop Street, ar fi bine să nu fii grăbit. Îți întâlnești trecutul, rămășițe ale unui prezent nesigur și prefigurările unui viitor întunecat. Trecutul e reprezentat de prieteni din școală care par bătrâni, prost dispuși și secretoși. Prezentul dansează într-un vârtej de ploaie, refugiați și boschetari, viitorul prin mulțimea de telefoane mobile și texte hieroglifice. Una peste alta, un efect amețitor.

Cu ani în urmă, o emisiune radio numită „*Dear Frankie*” stăpânea frecvențele. Frankie parcă era Bette Davis într-o zi excepțional de proastă. Toată țara știa emisiunea. Odată ce îi erau trimise, problemele păreau mai obișnuite, rezolvabile. Răspunsurile ei erau lapidare, acide și terminau orice perspectivă a unei discuții îndelungate. Presărate cu reclame – momente cu Sinatra. Nu puteai s-o consideri ceva înălțător precum „conștiința națiunii”, dar părea într-adevăr să întruchipeze o combinație de bună dispoziție și minte brici. În spatele asprimii, lăsa impresia că îi păsa.

Nu mai dă nimeni nicio ceapă degerată de mult timp.

În timpul evenimentelor groaznice din ultimul meu caz strălucise pentru puțin timp o luminiță. Cunoscusem o tânără pe nume Laura, foarte tânără. Douăzeci și ceva de ani, când tu faci 50, mai tânără de-atâta nu se poate.

Mai rău, era foarte isteată.

Nu pot să zic că m-am aprins pe loc, da' mi-a plăcut de ea foarte mult. Aproape că reușise imposibilul, să mă facă să mă simt bine cu mine însumi. Drogurile și alcoolul aduceau doar o ușurare. Ea a adus un sentiment natural. Cine știe unde-am fi putut ajunge. Eram pe cale să iau cea mai tragică hotărâre din viața mea. De asemenea, de-abia mă-nsănătoșisem după sfârșitul grabnic al mariajului meu. Sunt explicații nici pe departe suficiente, dar aia mi-era situația.

Mama ei mă înfruntase public, zicând:

— Ar trebui să-ți fie rușine. Laura e tânără cât să-ți fie fiică.

Oare am confruntat-o, oare m-am ținut pe poziții și am declarat că eram pregătit să fac orice s-o țin pe Laura?

Vezi să nu.

M-am furișat ca un copil muștruluit. Mai rău, am sunat-o pe Laura și i-am spus că întâlnisem pe altcineva.

Curajos... nu?

O mai văzusem de câteva ori de atunci, numai de la distanță. Odată lângă Supermac's, se oprise, dar m-am întors pe călcâie și m-am îndepărtat repede. Timpul vindecă multe sau te obișnuiește cu ele cât să meargă și-așa. Doamne, cât îmi doresc să fie adevărat. Nicio căruță de ani n-o să-mi spele josnicia.

Am încercat s-o azvârl printre celelalte dărmături ale vieții. N-a mers. Se desprinde din moloz și strigă:

— Te-ai purtat îngrozitor.

Degetul mișcător, odată ce-a scris, nu s-a mai mișcat.

Kafka, în jurnalele lui, a zis:

„Cel pierdut în propria lui viață e capabil să vadă mai multe lucruri și să le vadă mai în profunzime. Cu o mână încearcă să îndepărteze disperarea, cu cealaltă – notează tot ce poate vedea”.

Din toate astea am învățat un lucru simplu.

În unele momente sunt un nenorocit.

Când am ajuns înapoi la Bailey's, eram aproape frânt. Doamna Bailey era în spatele biroului. A zis:

— Am văzut-o pe Dana azi.

Cu siguranță există un răspuns coerent. Am dat vag din mână și am început să urc scările. Mi-am zis „ia să pun io geană pe geană”.

Am deschis ușa și am dat de haos total. Camera era distrusă. Cărțile, rupte, erau împrăștiate pe podea, patul răvășit, tăieturi adânci în saltea. Hainele erau împrăștiate peste tot și sfâșiate. Din dulapul distrus venea un miros puternic de urină. Perdelele fuseseră înghesuite în chiuvetă.

Am închis ușa și am încercat să-mi pun mintea-n funcțiune. Am trecut printre rămășițe și am verificat arcurile patului. Pistolul dispăruse.

În dulap mă chinuisem cumplit să ridic o scândură și să ascund drogurile. Acum am ridicat-o și am răsuflat ușurat. Nu fuseseră atinse.

Am luat două pastile tari și le-am înghițit pe uscat.

M-am dus la chiuvetă în căutarea unui pahar cu apă. Era țândări. Am tras perdeaua umedă și am lăsat-o să cadă pe podea. M-am aplecat și am băut de la robinet. M-am îndreptat,

m-am întins după țigări și am aprins una. M-am uitat lung la maldărul de haine. Pfoai, mai aveam energie să le cumpăr din nou? Se pare că tot eram forțat s-o iau de la capăt. Neprețuita mea colecție de cărți mă făcea să plâng. Nu numai că erau rupte, dar păreau să fie mutilate cu sălbăticie, bucățile de coperte abia se mai vedeau. Fundamentele educației mici sau mari pe care-o aveam... Merton, Chandler, Yeats.

Poeți, scriitori de romane polițiste, filosofi, oportuniști, împlețiți cu toții într-o dezordine a distrugerii. Rareori aş găsi un epitaf mai bun pentru viața mea.

Kiki, fosta soție, încercase să-mi țină un curs intensiv de filosofie, să mă facă să gândesc. Protestasem:

— Ce vreau cel mai tare e să nu gândesc. Pentru ce crezi căs oceanele de băutură?

Insistase.

Bineînțeles, mă agătasem de fiecare frântură de disperare, de orice pagubă cât de mică. Nu știam să pronunț „Kierkegaard” cu vreo mare siguranță, dar țineam minte asta:

„Cu cât cineva e mai disperat, cu atât vede mai multe”.

După mintea mea, viziunea de acum ar trebui să fie atotcuprinzătoare. Din păcate, nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Mă cufundasem în autocompătimire? Ba bine că nu.

Pe lângă a se văicări, a visa și a spune tâmpenii, la asta se pricepe cel mai bine un alcoolic. M-am târât pe scări până jos și m-am apropiat de doamna Bailey. A încercat să-mi ofere o tentativă de zâmbet, iar în clipa aceea inima mi s-a zdrobit. Am zis:

— Am vești tulburătoare.

— Ah, să nu-mi spuneți că plecați iar la Londra.

— Nu... nu. Mi-a fost devastată camera.

— Devastată?

— Jefuită... spartă. A fost prădată.

— Puștii.

— Ce?

— Ah, vagabonzii ăștia care umblă liberi. N-au pic de respect pentru nimic.

— O să vă plătesc pagubele.

— Potolește-te. Las' că acoperă asigurarea.

— Sunteți asigurată?

— Nu, dar mereu am vrut să zic asta.

MAGDALEN

Alt sunet pe care-l auzeai în spălătorie era tusea. Ca un cor din iad. Fetele fumau în lanț. Mai alunga plictiseala și le făcea să se simtă adulte. Aburii combinați cu nicotina provocau tusea seacă din adâncurile disperării. Când Lucifer auzea sunetul începea să zâmbească fără măcar să-și dea seama. Zâmbetul începea de la ureche și se lățea în timp ce privea prin cameră. Fetele, cu capetele plecate, încercau să-și dea seama de dispoziția în care se afla. Bineînțeles că era mereu îngrozitoare, dar nivelul mâniei ei varia.

Trucul ei preferat era să aleagă o fată și s-o roage să coase un maldăr de perdele. Aproape vorbea frumos cu biata ființă, apoi, din senin, o lovea cu pumnul, învârtind-o, și zbiera:

— Târfă din Babilon, unde te crezi? Nu suntem la spa. Ești aici să te pocăiești, și dacă te mai prind că zâmbești treci la closet.

În catalogul ei de cruzimi să găsea și învelirea infractoarei în cearșafuri ude. O lăsa așa toată noaptea. Ea îi spunea „curățire”.

31.

M-am dus la AIB și m-am așezat la coadă. Mi-am luat un răgaz să completez un formular de extragere. Am scris o sumă impresionantă. Ca să vezi, aceeași casierită. Am zis luminos:

— Bună.

A ridicat privirea și m-a recunoscut. N-a oftat, pentru că manualu' bancherului interzice asta. Dar era pe-aproape. I-am înmănat formularul și am zis:

— Bănuiesc că de data asta n-o să mai ai nevoie de cartea de identitate.

Dar putea să tragă de timp. Asta se află în manual. S-a ridicat și a zis:

— Trebuie să autorizez formularul.

— Ia și-o țigară-ntre timp.

— Nu fumez.

— Mă uimești.

Am citit despre împrumuturi pentru casă, acțiuni cu dobândă variabilă și alte rahaturi tehnice. O vedeam consultându-se cu un tip la costum. S-a uitat la mine de patru ori. Știu pentru c-am numărat. Când s-a-ntors m-a-ntrebat:

— Cum doriți banii?

— Într-un plic maro, să fie familiar.

Mi-a dat unul alb. Am zis:

— Ai și tu ultima picătură.

M-am dus la Dunne's, Oxfam, Age Concern și Penny's. Am cumpărat:

2 costume

3 blugi

6 cămăși

4 tricouri

3 perechi de pantofi

Și am pornit un blitzkrieg cu ceea ce fusese cândva un teanc gros de bani. Am făcut semn unui taxi. Șoferul a zis:

— Yo... Jack.

— Ce faci?

— Nu la fel de bine ca tine. Ce-i cu toate pachetele?

— Început nou. Auzi, ai putea să lași astea la Bailey's Hotel?

— Ai cumpărat echipament nou pentru personal?

Am scos o bancnotă și-am zis:

— Și ceva de băut pentru tine.

Nu a mai pus întrebări.

Apoi m-am dus la augustină și am aprins un rând de lumânări pentru Brendan Flood. E vreo diferență între a aprinde una sau opt? Da... Îți ușurează conștiința săcătitoare. Nu știam ce rugăciune să spun, așa că am zis:

— Mi-e dor de tine, Brendan.

Dacă nu cea mai profundă, cu siguranță cea mai autentică.

Pe urma la *Charlie Byrne*'s. Hainele or fi esențiale, da' cărțile sunt vitale. Și e locu' meu preferat. În timp ce ieșea, Charlie a zis:

— Jack, tocmai a sosit o grămadă de romane polițiste.

— Genial.

— Ți-am pus deoparte preferatele.

Unii cunosc bookmakeri și au impresia că asta are vreo valoare. Eu nu prea cred că o să-ți pună deoparte vreun cal bun și da, ei sigur știu care-ți sunt favoriții.

Dar mie, dați-mi oricând un librar. Înăuntru, Vinny citea „*Întâlniri cu oameni remarcabili*”.

Am întrebat:

— E de impresie artistică sau... te-a prins pe bune?

A zâmbit larg.

— E pe bune de impresie artistică. Pe unde-ai umblat? Am crezut că ai renunțat la cărți.

Mi-am întins mâinile cu palmele-n sus și-am zis:

— Cum poți renunța la cărți?

— Asta ne place s-auzim.

— Vinny, mi-am pierdut biblioteca.

— Ai pierdut-o?

— Poveste lungă.

— În regulă. Deci... tre' s-o iei de la capăt, începe cu chestiile de bază.

— Tre' să parcurg o listă?

— Nu, te pun io pe picioare. Unde ai sediu'?

Dac-a fost surprins, n-a arătat-o. Am zis:

— Poți să le livrezi în câteva zile?

Scria într-un bloc notes. A zis:

— Îți aduc și pizza.

Am dat să scot portofelul, dar m-a oprit.

— Hai să facem asta după.

Seara mă aflam din nou în camera mea restaurată. Tot arăta nefinisată, dar distrugerile fuseseră micșorate. Am întrebat-o pe doamna Bailey:

— Cine-a făcut reparațiile?

— Eu și Janet.

— Ce?

— Da, meșterii veneau abia peste-o săptămână. V-aș putea muta într-o altă cameră.

— Nu... nu... e foarte bine.

Hainele îmi fuseseră livrate. Am făcut un duș și am probat un costum nou. În oglinda crăpată aveam o reflexie ruptă. Părțile de costum pe care le puteam vedea păreau OK. Fața îmi părea fragmentată și am dat vina în totalitate pe sticlă. Era momentu' să mă întâlnesc cu polițista. Când am ajuns jos, doamna Bailey întreabă:

— Le-ai spus polițiștilor?

— Nu.

— Nici nu mă așteptam.

•

În 1982, adresându-se unui grup de pelerini din Gardă, Papa Ioan Paul al II-lea a zis:

În lumea contemporană, misiunea poliției nu este deloc una ușoară. Necesită vocație, dedicație pentru garantarea siguranței și bunăstării cetățenilor. Necesită să vă recunoașteți și să vă considerați o importantă și eficientă forță morală care lucrează în slujba binelui în societatea noastră.

Puteam să recit din memorie cele de mai sus și o făceam în cele mai ciudate împrejurări.

Când se deschisese *Brennan's Yard*, reacția generală fusese:

— Glumiți.

Cine-ar numi un hotel după o curte? Dar o duce bine. Imediat după colțul cu Quay Street, le merge bine. Sigur că are fițe, dar nu îți ia ochii cu ele. La bar nu-i nevoie să porți costum, dar atmosfera îți sugerează subtil că ar trebui.

Am intrat. Un barman zelos m-a-ntâmpinat:

— Bună seara, domnule.

Cum am zis... fițe.

Am luat un Guinness și m-am așezat la o masă în spate. N-am recunoscut-o pe polițistă când a apărut îmbrăcată într-o jachetă de blugi, fustă neagră scurtă, tocuri medii și cu o băutură-n mână. Am zis:

— Nu te-aș fi recunoscut în echipamentu' ăsta.

— Pot să stau?

— Dacă nu te simți mai bine-n picioare.

S-a așezat.

M-am uitat la ce bea și am zis:

— Stai să ghicesc, sprit?

— Nu, vin alb.

Am aprins o țigară și ea a zis:

— Poți te rog să nu fumezi?

— Doamne, Ridge, cât de tare ți-a intrat bătu-n fund?

— Atât cât să nu-mi placă fumatul pasiv.

M-am lăsat pe spate și m-am uitat bine la ea. Avea trăsături frumoase și o înfățișare plăcută. N-ai fi remarcat-o în mulțime, dar am simțit că nici nu voia. Am zis:

— Tu m-ai rugat să ne vedem. Nu-mi amintesc să fi zis că există reguli.

A sorbit din vin. Imposibil de zis dacă i-a dat vreo satisfacție. Ochii ei aveau sclipirea febrilă a celor dedicați. Nu zeloți, dar pe-acolo. A vorbit încet:

— De ce îți plac oamenii enervanți?

— Nu-mi plac... nu chiar. Să zicem că nu-mi plac „oamenii enervanți”. Și, slavă Domnului, sunt mulți pe lume. Prosperitatea i-a adus într-o stare mai gravă.

— Preferi vremurile bune.

— Nu face pe superioara, Ridge, îți contorsionează gura.

S-a uitat cum am terminat berea și a zis:

— Ai putea rămâne treaz până terminăm de vorbit?

— Depinde pentru cât de mult timp ești întoarsă cu cheia.

S-a aplecat înainte și a zis:

— Sunt bună la ceea ce fac.

— Și eu eram.

A scuturat din cap.

— Vorbesc serios. Îmi place să fiu polițistă. Nu-mi bat joc de Gardă.

Pauză.

— Cum faci tu.

M-am ridicat și am întrebat:

— Vrei ceva de băut?

— Nu.

În timp ce comandam m-am străduit să-mi țin în frâu nervii. Ce mai, mă prinsese. Am aprins încă o țigară și am verificat dacă se uita.

Nu.

Se uita pe fereastră. Probabil visa ca într-o bună zi să ajungă șefa poliției. Mi-a trecut prin minte să dau pe gât băutura și să mă duc la dracu'. S-o las pe ea în avantaj moral. Știam că nu era genu' care s-o lase-n aer. În vreo altă zi m-ar pândi și aş fi nevoit să ascult ce are de zis. În local a dat buzna un preot, părintele Malachy, prietenu' maică-mii. M-a zărit și a zis:

— Sprijini baru' ca de-obicei.

— Și tu ești un dobitoc ca de-obicei.

S-a dat înapoi, atacat de acreala răspunsului, dar s-a adunat și a zis:

— Am crezut că aici e o treaptă mai sus de condiția ta.

— Dar pe tine te primesc.

— Azi e cina confreriei. Am rezervat o cameră.

— Rugăciunile aduc bani, ei?
— Mama ta nu se simte bine. Poate te trezești și-i faci o vizită.

Mi-am luat berea și am început să merg.

— Pentru vizita aia ar trebui să fii foarte beat.

Când m-am așezat, Ridge a zis:

— Ăla-i un preot?

— Nu, e borhot. Ia zi, la ce te gândești?

— La Magdalen.

— Și?

— Galway e oraș european acum.

— Și?

— Și, există oameni care ar prefera să nu fie scoase la lumină vechile istorii.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Căutai o femeie care-a lucrat acolo.

— Și știi asta de unde?

— Unchiul meu... a fost polițist.

— Mamă, chiar din familie.

— Pot să te-ajut.

— Cam târziu. Am găsit-o deja.

— Nu mă ascuți.

— Ce s-ascult? Căzu' e-nchis. Treaba-i rezolvată.

A tras aer adânc în piept și a zis:

— Doi tineri din oraș au fost uciși recent.

— Da, am auzit la știri.

— Și asta-i tot ce știi?

Mă exaspera. Aproape am strigat:

— Ce dracu' să mai știi?

— Numele lor?

— De ce-aș vrea să știi asta?

S-a lăsat pe spate, a așteptat, apoi a zis:

— Pentru că sunt rude de-ale Ritei Monroe... nepoții ei.

Am încercat să pricep informația. Am îngăimat:

— Ești sigură?

— Tu ce crezi?

— Iisuse.

Am memorat ce știam, sau ce credeam că știu, și am întrebat:

— De ce-ar vrea cineva să-i ucidă nepoții?

— Ca să-i facă rău.

Apoi mi-am amintit prima oară când o cunoscusem pe Rita Monroe. Spusese: „nu mă simt bine. Am avut o pierdere grea”.

Sau ceva de genul ăsta. Și păruse foarte zguduită. Eu, bineînțeles, ignorasem complet asta. De asemenea, casa ei fusese devastată, ca și camera mea. Ridge a zis:

— Arăți de parc-ai văzut o stafie.

— Stai să mă gândesc.

Numele care-mi venea-n minte, numitorul comun, era Bill Cassell. Dar el voia să-i mulțumească, să-și exprime recunoștința pentru ajutorul pe care ea i-l oferise mamei lui.

— Ce știi despre Rita Monroe?

Ridge și-a deschis geanta, a scos un carnetel, a dat câteva pagini și a zis:

— Fetele de la Magdalen îi spuneau „Lucifer”, diavolul în carne și oase. Nimeni nu le abuza sau chinuia mai rău ca ea.

Capul mi se-nvârtea. Bill Cassell îmi spusese că era un înger, iar eu am luat-o de bună. Nu mi-a trecut prin minte nici măcar o dată să-i verific povestea. Eram așa nerăbdător să scap de datorie c-aș fi stat și-n cap. Am întrebat:

— Cum ai aflat de ea?

— Unchiul meu mi-a sugerat să verific niște lucruri.

— Ah... polițistul.

— Corect.

— Și el cum e-așa al dracu' de deștept?

— Era.

— Ce?

— Era... cum spui tu... al dracu' de deștept. A murit.

— Îmi pare rău. Erați apropiați?

— Dar voi?

— Poftim?

— Tu și unchiul meu. Brendan... Flood.

— Dar numele tău...

— Era fratele mamei.

Nu știam ce să zic.

— Nu știu ce să zic.

A mai sorbit din vin.

— El credea că ai fi fost un polițist extraordinar. Chiar și cu ocupația ta actuală ai reușit să-l impresionezi, în ciuda...

N-a terminat propoziția așa că am întrebat:

— Ce?

— În ciuda slăbiciunilor tale.

— Da, mă rog, de-alea am destule.

— Asta a zis și el.

Paharul îmi era gol. Mă gândeam dacă să mă mai duc sau nu la bar. Ea a zis:

— Mi-a spus să te contactez dacă ar fi fost vreodată „indisponibil”. Că aveai nevoie de o persoană de contact, de o legătură cu Garda. El o numea colacul tău de salvare.

Trebuia s-o-ntreb.

— Te-a mirat că... a făcut ce-a făcut?

— Că s-a sinucis.

— Da.

— Am fost șocată, dar nu știu dacă m-am mirat în totalitate. Era un om care avea nevoie să creadă cu pasiune în ceva. Probabil că tu nu-înțelegi asta.

Am ridicat paharul gol și am zis:

— Crezi că n-am convingeri?

— Alcoolul... asta-i tot ce ai.

— Frumos. O s-ajungi departe-n poliție. Sunt apreciați oamenii obtuți.

— Unchiul Brendan te respecta și părea să te placă.

— Dar tu nu.

— Nu-mi plac rebuturile.

— Iisuse, știi să calci lumea pe nervi.

— Dacă tot orbecăi în cazul Magdalen, m-am gândit că ar trebui măcar să afli ce se-ntâmplă.

— Mulțam.

S-a ridicat și a zis:

— N-am făcut-o pentru tine.

— Bine.

A lăsat o carte de vizită pe masă și a zis:

— Numerele mele de telefon, fix și mobil. Dacă pot să fac ceva pentru tine.

— Ai putea să-mi comanzi o bere când pleci.

— Comandă-ți-o singur.

Și a dispărut.

Am aprins o țigară și am murmurat:

— Fir-ar a dracu'.

Știam că aveam de pus cap la cap o grămadă de lucruri, dar nu reușeam să-mi bag mintea-n funcțiune. Dezvăluirile ei mă lăsaseră mască. M-am ridicat și mi-am zis „ia stai, sunt chiar lângă *Sweeney's*”.

Docurile erau cum ieși pe ușă la dreapta. Se puteau auzi pescărușii cu țipetele lor stridente și enervante. Localul lui Bill era foarte aproape. Ce urma să fac... sau să-i zic?

Habar n-aveam.

Părintele Malachy era pe cărare, trăgând dintr-o țigară:

— În confrerie nu se fumează?

— Unii dintre noi respectă sentimentele celorlalți.

M-am uitat lung la el până a izbucnit:

— Ce e?

— Ai fi fost un polițist pe cinste.

— Mai bun ca tine oricum.

— Nu, pe bune, te-ai potrivi acolo.

— Dumnezeu m-a chemat mai înainte.

Am început să mă îndepărtez și am zis:

— Nu sunt sigur de multe, da' sunt convins că n-a fost Dumnezeu.

Orice a strigat în urma mea, n-am auzit. Nimic înălțător în orice caz. Te afli într-o etapă bizară a vieții dacă preoții te drăcuiesc pe stradă.

32.

„Prea greu să fac chestiile astea singur.”

K.B.

Sweeney's era închis. Nici urmă de activitate. Un tip trecea pe-acolo și l-am întrebat ce se-ntâmplase. Mi-a răspuns:

— S-a vândut. Ca toate celelalte chestii din oraș. O să construiască blocuri de lux cât ai zice pește. Asta ne trebuie, alte afurisite de apartamente.

Sosiseră cărțile de la *Charlie Byrne's*, un amestec eclectic de poezie, polițiste, filosofie, biografii. Vinny reușise să obțină în mare parte ediții cartonate. E o diferență uriașă între ele și cele necartonate. Singurul avantaj pe care li l-am găsit vreodată celor din urmă e prețul. Printre poeți – Rilke, Coleridge, Lowell, Yeats. Romanele polițiste se bazau pe Thompson, Cain, Chandler, Derek Raymond. Filosofilor nu le-am dat mare atenție, i-am stivuit lângă perete. În starea aia de spirit abia mai rețineam titluri, darămite conținut. Biografiile erau bune: Fitzgerald, Graham Greene, Rupert Graves, Branson.

Branson!

Am aruncat-o cât colo. Îmi imaginam zâmbetul de pe fața lui Vinny. Știa că o să-mi sară țandăra. Cineva a bătut la ușă. Am zis:

— Da?

A intrat Janet. Părea mai fragilă ca oricând. A întrebat:

— Aveți nevoie de ajutor la aranjarea cărților?

— Nu, îmi place s-o fac singur.

S-a uitat la diferitele stive.

— Citiți, ceva de speriat.

— Mulțumesc, cred.

— O să le citiți pe toate?

— Sper, în orice caz.

— Și eu citesc o carte.

— Ca să vezi... e bine... O știu?

— Viața lui Matt Talbot.

— Oh.

Mi-am zis „Iisuse, iar el”.

— Fusesse un martir al băuturii. Când se oprea, se biciuia.

Era să zic „și eu am fost cam biciuit”.

Am văzut că ezită. Apoi a zis:

— Aș putea să v-o-mprumut.

I-am arătat cărțile.

— Poate nu chiar acum, dar hei...

Am traversat camera, am recuperat volumul azvârlit și am zis:

— Țsta-i pentru dumneavoastră.

S-a holbat la copertă.

— Richard Branson.

— Alt bărbat remarcabil.

Nu era sigură, și cine-o putea-nvinui? A zis:

— S-ar putea s-o citească soțul meu.

— Nemaipomenit.

— Vă mulțumesc, domnu' Taylor.

După ce-a plecat, mi-am admirat biblioteca. Cu siguranță o îmbunătățire adusă camerei. Înainte de orice, cărțile îmi dădeau siguranță. Mi-am pus al doilea costum nou și am simțit că eram pe jumătate cetățean. Afară burnița ușor. În Galway, asta însemna aproape o zi frumoasă. Am decis să nu mă mai întorc să iau paltonul. Planul era să-l găsesc pe Bill Cassell și s-o vizitez din nou pe Rita Monroe.

Jonglam cu ideile astea în minte în timp ce mergeam pe Eglinton Street. Aproape de farmacie am auzit strigăte. Un bărbat răgea la copiii lui. Avea peste unu optzeci și șase, lat în umeri și cu o față inundată de furie. Nu știu ce făcuseră copiii, dar acum era limpede că-i cuprinseseră groaza. Nu puteau să aibă mai mult de patru sau cinci ani. În timp ce mă apropiam, bărbatul s-a aplecat și a început să-l plesnească pe băiat peste față. Sora băiatului striga:

— Tați... tati... nu da!

A lovit-o în cap. Am zis:

— Alo.

S-a întors cu mâna ridicată și a zis:

— Du-te dracu' d-aici.

M-am uitat în jur. Lumea se holba. Mâna lui începuse să coboare. L-am apucat de braț. El se întoarse, încercând să mă lovească cu capul. E prima chestie pe care-o-nveți pe stradă ca polițist. La Templemore auzi de ea. Pe stradă înveți să te ferești.

Am pășit într-o parte și am zis:

— Stai blând.

Nu părea beat. Atunci ar fi fost ușor de potolit. Ochii îi erau lucizi dar ardeau de răutate. Mai văzusem ca el și știam că logica ieșea din discuție. Moneda lor de schimb era brutalitatea. M-am dat înapoi, iar el a zâmbit scurt și a zis:

— Îți rup gâtul'.

S-a repezit la mine. Am lovit jos cu dreapta și l-am nimerit în stomac. Aș fi putut s-o las așa. Individu' n-avea să mai ragă. O clipă în suspensie, cum au fost și altele de-a lungul vieții, când aș fi putut să mă dau înapoi de la nesăbuița care mi-a

străbătut existența. Cre' că i-am văzut chipul fetei, frica pe care i-o indusese, da' nu era numai asta. Era o brută și mă săturasem de brute.

Am făcut un pas și, lansându-mă cu umărul și toată greutatea, l-am lovit cu mâna stângă. Pumnul l-a nimerit sub bărbie, l-a ridicat în aer și l-a aruncat prin vitrina de sticlă a farmaciei. Lumea strânsă a scos un „ah” colectiv.

•

Se spune că sunt două tipuri de polițiști în închisoare. Primii se adaptează bine, controlează comerțul de țigări, se iau de cei slabi și înfloresc de pe urma ritualurilor mărunte. Ceilalți sunt incapabili să se adapteze. Și sunt răniți și vânați din prima clipă.

Iar singura persoană care chiar n-ar trebui să meargă la pușcărie e un polițist.

Ambele categorii de mai sus sunt pe trepte mai înalte în lanțul trofic decât un polițist căzut în dizgrație. Pentru deținuți e ora răzbunării, iar pentru paznici e prilej de scârbă.

La câteva minute de la izbucnirea mea au sosit două mașini de poliție și o ambulanță. Polițiștii m-au înșfăcat și m-au înghesuit pe o bancă. M-am uitat la mâna mea. Vinețala se întindea deja pe falange. N-am plecat atunci. Nu, polițiștii au luat și declarații. Oamenii se uitau la mine cu un amestec de entuziasm și cruzime pe chip. Nu era de bine pentru mine ce spuneau ei.

Ce țin minte cel mai bine din scenă, însă, e chipul fetei. Luminată din spate de fereastra spartă, părea uitată în toată agitația. Se holba la mine cu ochi imenși și cu degetul mare în gură. Imaginea ei îmi e înfierată pe suflet. Dacă ar trebui să-i descriu expresia, aș putea spune numai că era ură pură. Și nu era față de tată. Am fost dus la secție, acuzat și condus într-o celulă. Avea două paturi. Un bărbat care dormea sau era inconștient ocupa unul dintre ele. M-am așezat pe-al meu și am încercat să-mi trag sufletul. Costumul avea o ruptură în mânecă și arăta deja de parcă dormise cineva în el. M-a lovit oboseala, dar nu voiam să dorm. Iisuse, să ațipesc și să mă trezesc într-o celulă... M-am ridicat și m-am deplasat la fereastră. Printre bare puteam să văd un zid gol. Luasem două tranchilizante în dimineața aia, iar efectul lor se dusese de mult.

Pe piept mi-au urcat fiori, apoi au cotit-o și au luat-o-n jos pe brațe. Am încercat să identific sunetul pe care-l auzeam. O Doamne, scrâșneam din dinți. Dacă ieșeam vreodată de-acolo, aveam de gând să fac baie în ecstasy lichid. A trecut o oră, iar eu mă plimbam în sus și-n jos. Omul din celălalt pat făcea gălăgie-n somn, șiruri de înjurături zgomotoase întrerupte de

oftate. Greu de zis care erau mai rele. La un moment dat, a început să vomite și l-am întors ca să nu se sufoc. A încercat să mă zgârie pe față. După ce l-am întors, m-am lăsat pe pat aproape extenuat. Mirosul de alcool pur din aer era aproape copleșitor. Îl simțeam ca pe-un căluș în gură. Era una dintre zilele alea foarte rare în care nu pusesem gura nici măcar pe o picătură. A mai trecut ceva timp și celula a început să sentunece. Apoi luminile au pâlpâit și ne-au scăldat într-o lumină brutală, de neclintit. Am măsurat din nou camera în lung și-n lat. A apărut un polițist, a început să descuie celula și a zis:

— Hai, ești căutat.

Când m-am mișcat m-a avertizat:

— Fără prostii... auzi?

Am dat din cap.

M-a condus într-o cameră de interogatoriu și a plecat, închizând ușa. Erau acolo o masă de metal, două scaune și o scrumieră deformată grav. Când fusesem acuzat, buzunarele îmi fuseseră golite de conținut și acesta pus într-un plic. Aș fi ucis pentru o țigară, ca să nu mai zic de-un scotch dublu. M-am așezat pe un scaun tare și am încercat să nu mă gândesc la situația în care eram. Ușa s-a deschis și Clancy a intrat ușor. Un rânjat tâmp îi era întipărit pe mutră. Părea că exultă și a zis:

— Măi, măi, măi.

— Bună replică. Ar trebui s-o notezi și s-o etalezi la o recepție a clubului de golf.

Uniforma îi era călcată impecabil. Rânjetul i s-a lățit. A zis:

— Ce ți-am spus, băiețică, într-o zi ai s-o zbârcești și-o să te prind.

— Presupun că un proces echitabil iese din discuție.

Și-a pus mâna pâlnie la ureche și a zise:

— Ce-ai zis băiețică: Zi mai tare... Poți să strigi... Nu ne deranjează nimeni.

— Nu primesc un telefon, un avocat?

Asta i-a plăcut la nebunie, a răspuns cu o caricatură oribilă de accent american:

— Cum zic yankeii, *who you gonna call?*^[26]

Am așteptat. De parc-aveam de-ales. A zis:

— Tipu' pe care l-ai băgat în vitrină, nu puteai s-alegi mai prost.

— Nu prea-i luam un interviu.

A hohotit. Chiar părea să se distreze de minune.

— Ești nemaipomenit, Jack. Da' omu' tău, tipu' cu vitrina, ghici cine e.

— Habar n-am.

— O, hai, ghicește.

— Puțin îmi pasă.

A lovit masa cu mâna.

— Să-nceapă să-ți pese. E unu' dintre afaceriștii de top din oraș. A fost nominalizat la „Omul anului”.

Rândul meu să zâmbesc pe jumătate. Am răspuns:

— Îmi închipui pe unde-a fost.

S-a așezat. Masa era între noi. Ochii lui mă sfredeleau. A zis:

— N-o să-ți placă la-nchisoare, Jack.

— Aș zice c-ai dreptate.

— Mai precis, închisorii n-o să-i placă de tine. Mai ales când o să se afle c-ai fost polițist.

— Fără îndoială o să-mprăști vestea.

— O poveste ca asta, Jack, se-mprășteie ca un incendiu.

N-am răspuns. Când sunt lacomi, e mai bine să-i lași să muște și să termine. A adăugat:

— O să stea la coadă pentru tine, Jack, înțelegi?

S-a ridicat.

— Ai destul ceai, țigări... nu?

A măturat masa cu privirea.

— Și fără-ndoială ți-ai făcut deja o legătură pentru dependența de droguri. Se spune că poți face rost de orice la-nchisoare. Tre' să plec, o tură de golf înainte de cină.

A bătut tare-n ușă, s-a uitat înapoi la mine și a zis:

— Mi-ar plăcea să-ți pot arunca un colac de salvare, niște cuvinte de consolare în acest moment dificil.

I-am întâlnit privirea.

— Pentru cum am fost cândva prieteni?

— Din păcate, nu pot să-ți spun decât... Dacă ți se pare nasol acum, o să fie mult mai rău mai încolo.

Ușa s-a deschis și el a dispărut. Am fost dus înapoi în celulă. Individu' din celălalt pat sforăia liniștit. Poate pentru el ce era mai rău trecuse. Câteva ore mai târziu, pe coridor a apărut un sergent. Avea cincizeci și ceva de ani, a doua jumătate din cincizeci și ceva. A venit la celulă și a zis:

— Jack... uite... scuze că n-am venit mai devreme.

Mi-a dat o pungă de *Dunne's* și a adăugat:

— Nu voiam să vadă asta puștimea.

Și a plecat.

Nu-mi aminteam cum îl cheamă. Chipul îmi era vag cunoscut, dar n-aș fi putut să spun de unde. Am deschis punga: țigări și brichetă, sandvișuri, o sticlă de Paddy.

Wilfred Scawen Blunt a fost prizonier la închisoarea din Galway în 1888. A notat că în închisoare

Existase un sentiment plăcut între prizonieri și paznici, datorită faptului că... erau în mare parte

din aceeași clasă, țărani născuți cu aceleași idei naturale, virtuți, vicii și slăbiciuni.

Din „*Femeile din închisoarea Galway*” de Géraldine Curtin.

Am raționalizat whiskey-ul, luând înghițituri mici, destul cât să mă calmeze. M-am abținut de la țigară până când s-a instaurat liniștea artificială. Apoi am aprins una. Ah... aroma... Am reușit chiar să contemp lu sandvișurile. Nu chiar să le mănânc, dar măcar să iau în considerare varianta. Le-am ascuns pe toate sub pernă.

Un polițist tânăr a venit în inspecție m-a privit bănuitor. Dacă ar fi intrat să verifice m-aș fi luptat cu el. Cel puțin așa cred. Și-a zornăit cheile și a plecat.

Colegul de celulă a început să se agite. Câteva gemete, apoi a început să se ridice cu grijă. Duhnea a alcool prin toți porii. Se apropia de cincizeci de ani, avea început de chelie, un chip rumen și conformația slăbuță. Purta blugi și pulover. Ambele Calvin Klein. Observasem când a trebuit să-l întorc. A ridicat încet capul și mi-am dat seama că-l durea. A întrebat:

— Cine ești?

— Jack Taylor.

— Ești avocatul meu?

— Nu.

S-a foit, încercând să găsească o poziție nedureroasă, apoi:

— Ai costum... ai venit să vorbești cu mine?

— Nu... m-au înhățat ca pe tine.

— Oh.

Am așteptat un pic și am întrebat:

— Ce te-ar ajuta?

— Ce m-ar ajuta?

— Da, în clipa asta... ce-ți trebuie?

— Ceva de băut.

— OK.

I-am oferit sticla. S-a uitat cu gura căscată, uluit, și a zis:

— E o glumă.

— Nu, e Paddy.

A tresărit. Am găsit o cană goală și am turnat puțin.

— Folosește ambele mâini.

Le-a folosit. A reușit să soarbă, apoi aproape s-a cutremurat când lichidul a coborât. Am zis:

— Așteaptă și vezi dacă ți se face rău. Uneori de la prima ți se face rău cât să-ncapă a doua.

A dat din cap. Șiroaie de transpirație i-au apărut pe față. Câteva clipe mai târziu, furtuna trecuse. Vedeam o schimbare fizică. Organismul se agățase de ajutorul înșelător. A întins cana, tremurând mai puțin, și a întrebat:

— Se poate?
— Ia-o ușor. Țsta tre' să ne-ajungă peste noapte.
I-am mai turnat una.
— O țigară?
A clătinat mirat din cap și a întrebat:
— Iisuse, cine ești?
— Nimeni... Un nimeni băgat în rahat pân la gât.
— Și eu la fel.

33.

MAGDALEN

În timpul nesfârșitelor Rozarii și rugăciuni de la Magdalen, în zilele dinainte să se-nchidă, fetele se gândeau la un singur lucru: se gândeau la ziua în care vor putea avea un loc în care să respire și să asocieze mătăniile cu altceva decât pedepse. Când au părăsit în cele din urmă spălătoria, mântuirea n-a venit niciodată cu adevărat pentru că, fără excepție, pentru tot restul vieții, aveau să lege Rozariul de tortură.

34.

Avea accent de Dublin. Lucrasem destul pe-acolo ca să-mi dau seama. Am zis:

— Southside?

— Da... tu ești din Dublin?

— Nu.

S-a frecat la sprâncene.

— Sunt prima oară-n Galway.

— Cum ți se pare pân-acum?

A zâmbit, mai degrabă datorită leacului pe care i-l dădusem, și a zis:

— Sunt Danny Flynn.

— Deci... ce-ai făcut, Danny?

O umbră de stânjeneală în privire. A zis:

— Nu știu. Am venit pentru o petrecere de burlaci... pe Quay Street... Știi?

— O știu.

— Doamne, am 46 de ani, sunt prea bătrân pentru petreceri de burlaci, prea bătrân pentru asta.

Am scos sandvișurile.

— Vrei ceva de mâncare?

— Da' ce-ai acolo... magazin? Nu, mulțumesc. N-am mai mâncat de zile-ntregi. Țin minte c-am intrat în *Freeney's*. Îmi amintesc numele, apoi... pauză. Mi s-a mai rupt filmu' și-n alte dăți. Știi cum e?

— O, da. Am pierdut și eu câțiva ani.

— Am încercat să m-opresc în toate felurile. Stau o vreme pe uscat, apoi... poc. Ar merge-o țigară acum.

Nu puteam să nu-i dau. Am zis:

— Asta-i fiara... zi că nu-i malefică.

I-am dat țigara și bricheta. Zise:

— Da, să mor de nu.

Am căscat.

— Încerc să văd dacă prind câteva ore. Încearcă și tu.

I-am dat sticla.

— La-o-ncet, poate iei somnu' prin surprindere.

— Mulțam, Jack.

M-am întins pe spate, lăsând oboseala să mă cuprindă. Era să ațipesc când:

— Jack?

— Da.

— O să sune ciudat.

— Mă pricep la ciudățenii.

A râs.

— Nu sunt sigur că pot s-o zic bine.
— Varsă pur și simplu. Nimeni nu ține socoteala.
— OK, uite. Mă simt în siguranță, nu că-i o nebunie? Adică, sunt în închisoare cu un străin, înfruntând Dumnezeu știe ce problemă, dar nu am sentimentul de groază pe care-l am de obicei.

— Probabil de la whiskey.

— Nu, băutura mă amortește. Nu suficient cât s-alunge frica, din păcate. Aici, de vreo oră, sunt OK.

— Bucură-te de ea.

— Ce?

— Dacă ai găsit puțină liniște, ia-o așa cum e. Problema mea a fost mereu că, dacă primesc vreo favoare, o analizez de moarte.

— Așa o să fac. Noapte bună, Jack.

— Da.

Încă puțin și am fi devenit *Waltons* de închisoare.

Am fost trezit de un paznic cu o tavă, care descuria ușa celei. Mi-a trebuit o clipă să mă dezmeticesc. Nu că aş crede că poți face asta vreodată într-o celulă. O să fie un șoc constant. A zis:

— La tribunal la nouă.

Am dat din cap. Pe tavă erau ceai, pâine prăjită și *porridge*. Se putea și mai rău. Am gustat puțin, apoi mi-am dat seama.

Unde era tava lui Danny? Unde era Danny?

Salteaua lui era rulată, fără vreun semn că ar fi fost ocupată. Cât de devreme îl mutaseră și de ce nu mă treziseră? M-am uitat sub pernă. Whiskey-ul era acolo pe jumătate plin. Mi-am verificat buzunarele, am găsit țigările și bricheta. Nu-mi dădeam seama ce se-ntâmplase, dar eram prima oară la închisoare, ce știam io?

Când polițistul s-a-ntors am zis:

— Ce s-a-ntâmpnat cu Danny?

— Cine?

I-am arătat patul.

— Tipu' celălalt... E din Dublin.

S-a holbat la mine.

— Îți arde de glume?

— Nu, vorbesc serios. Era aici. Poate nu erai în tură.

A continuat să se holbeze, apoi:

— Nu știi care-i problema ta. Ai avut celula numa' pentru tine. În registru e trecută cu un singur ocupant.

A râs amar.

— Dacă era weekend, ai fi fost înghesuit până-n tavan.

N-am insistat. Deci îmi futeau creierii, asta trebuia să fie. Mi-am amintit de preot, părintele Tom de la catedrală.

Călugărița care mi-a spus că persoana nu exista. Era și acum la fel? Îmi cedase într-un sfârșit mintea? Am derulat întâmplarea de mai multe ori în cap până au apărut doi polițiști care a zis:

— Ora plecării.

N-am pomenit de Danny.

Mă așteptasem să fiu băgat în furgoneta închisorii. Au folosit o mașină. În tribunal era forfotă. Avocați, polițiști, funcționari roiau peste tot. Am fost dus înăuntru și așezat lângă un șir de bărbați abătuți. Vârstele variau de la douăzeci de ani, până la mine. Nimeni nu vorbea și nu exista sentimentul de camarazi întru nenorocire. Un bărbat s-a desprins din partea opusă de cameră și s-a apropiat. Trebuia să fie avocat. Se vedea pe el. S-a aplecat peste balustradă și a zis:

— Jack Taylor?

Am dat din cap.

— Brian Casey. Te reprezint.

Înainte să pot răspunde, a intrat judecătorul și au început procedurile. Eram al treilea pe registru. Când am fost chemat, judecătorul a ascultat acuzațiile.

— Atac și vătămare corporală. Distrugerea cu bună știință a proprietății publice. Periclitarea nesăbuită...

Polițiștii au obiectat în privința cauțiunii. Auzind asta, stomacul mi-a obiectat la rândul-i. Gândul c-aș putea să nu scap mă-nspăimânta. Avocatul meu s-a ridicat și a zis:

— Clientul meu e cunoscut bine în comunitate, are rădăcini și legături adânci cu orașul său natal. A fost menționat de mai multe ori în presa locală pentru serviciile aduse orașului.

A continuat să povestească într-un stil monoton despre caracterul meu excepțional. Habar n-aveam despre cine vorbea.

Judecătorul l-a întrerupt în cele din urmă, a fixat o dată de judecată peste trei luni și a oferit cauțiunea contra unei sume mari. Apoi a strigat:

— Următorul.

Casey a venit la mine, tot un zâmbet, și a zis:

— Gata.

— Și cauțiunea?

— Mi s-au dat instrucțiuni să mă ocup de asta. Fuguța. Ținem legătura.

Aveam o tonă de-ntrebări, dar cel mai mult voiam să plec dracului de-acolo. Nu-mi venea să cred că eram pe bune liber. Afară din tribunal mi-am aprins o țigară. Măinile-mi tremurau. Am început să cobor scările când am auzit:

— 'neța, Jack.

Sprîjinită de una dintre coloane era Kristen. Îmbrăcată-ntr-un costum bleumarin. Îmbrăcată de afaceri. A înaintat spre

mine și a zis:

— Hai, fac cinste cu micul dejun.

Toate hotărârile precedente au dispărut. O noapte la răcoare te face să te agăți de orice gest cald, iar ea părea caldă. Am zis:

— Sigur.

Am mers la un local nou în Woodquay. Proprietarul era un italian. A părut încântat să ne vadă, a făcut:

— *Buon giorno.*

Kristen a făcut o grimasă și a zis:

— Cum spui tu.

Ne-a condus radios la o masă de la fereastră.

— Să vedeți lumea cum trece.

Kristen m-a atins pe mână.

— O să ai nevoie de ceva substanțial.

— Cauțiunea a fost destul de substanțială.

S-a întors spre individ și a zis:

— Espresso, de două ori.

Apoi și-a dat seama de mâna mea. A întrebat:

— Cum a fost la... care-i cuvântul... la mititica?

— Cred că am halucinat.

— Minunat. Ai văzut ceva interesant?

Zici că fusesem la cinema.

— Ce-a fost, a fost trist.

— Ai marcat zilele pe perete, ai pus poze cu fătuci?

— Tu ai aranjat treaba cu avocatul'?

— Și cauțiunea.

— Îți sunt dator.

Și-a trecut mâna prin păr, apoi:

— Îmi ești dator vândut.

Nu puteam să neg.

A venit cafeaua. A sorbit din ea și a zis:

— Mmmmm, autentică.

Mi-am căutat țigările.

— Aprinde două.

— Mai nou fumezi?

— Îmi place să-mi revizitez toate viciile.

A tras un fum, apoi a stins-o.

— Tipu' pe care l-ai lovit, îl cunosc.

— Oh.

— Puțină presiune și-ar putea fi convins să renunțe la acuzații.

— Mă-ndoiesc c-o s-o facă.

Și-a lăsat capul pe-o parte și a zis:

— Tu chiar nu-înțelegi cum merg lucrurile, nu, Jack?

— Probabil că nu.

A lovit cu unghia în ceașcă. Stratul fin de lac de pe unghie a prins o reflexie de lumină din fereastră. A întrebat:

— Știi ce-i un futai la grămadă, Jack?

Ca și mai înainte, ușurința cu care înjura m-a luat pe nepregătite. A trebuit s-aștept o clipă până să răspund:

— Cre' că pot să ghicesc.

— Mă gândeam eu. În caz că nu ești sigur, cu asta te alegi când calci pe bătăture un grup de oameni puternici. Tu pari să ai un talent înnăscut la a face asta. Turismul e o parte vitală a venitului orașului nostru, iar dacă scoți la iveală faptele rușinoase din trecut, arunci o umbră peste tot locul.

Am băut din cafea. Avea dreptate, era grozavă. Am întrebat:

— De unde știai că sunt la-nchisoare?

— Mi-a zis o vrăbiuță. Am bănuir c-aveai nevoie de ajutor.

— Stai să văd dac-am înțeles. Dacă renunț la anumite anchete... Cea de la Magdalen și a ta... o să-mi fie bine.

Mi-a oferit zâmbetul ei radios.

— Exact.

M-am ridicat.

— Mulțam pentru cafea.

35.

„Nu poți atribui căderea noastră din har vreunui eveniment precis sau vreunui concurs de împrejurări. Nu poți pierde ce-ți lipsea încă de când ai fost conceput. E vremea să demitologizăm o eră și să construim un nou mit din mocirlă până la stele”.

James Ellroy,
Tabloid american

Când am ieșit din cafenea, patronul a zis:

— *Ciao.*

Nu i-am răspuns. Nu era ziua mea de susținere a unității europene. Mergând pe Eyre Street, ajungând la Roches, n-am întâlnit niciun suflet pe care să-l cunosc. Nu că n-ar fi fost lume. Aleile erau aglomerate. Galway devenise un oraș mare. Când eram copil, dacă mergeam prin centru, îi știam pe toți. Nu numai asta, dar știam și tot ce ținea de ei.

O parte din mine se bucura de noul anonimat, dar simțeam că se pierduse ceva. Nu atât familiaritatea, ci mai mult o intimitate reconfortantă. În cele din urmă un bărbat a zis:

— Jack?

Un tip cu care mersesem la școală, Iisuse, acu câtă vreme-a fost asta? Am ghicit:

— Sean?

Trebuie să fi nimerit, pentru că mi-a dat mâna și a zis:

— Ultima oară când te-am văzut voiai să fii polițist.

Eram tentat să zic „iar tu aveai păr... Și dinți”.

Dar era prietenos, și asta era cel mai important atunci. Am întrebat:

— Ce-ai mai făcut?

S-a gândit puțin, apoi:

— Am fost internat.

— Oh.

— E plin de străini.

— Ce au?

— În principal carduri medicale.

Am zâmbit la reacția neintenționat rasistă. Nu era sigur de care parte a gardului liberal mă aflam, așa că a încercat:

— Sunt foarte puține paturi. Îl lași, îl pierzi.

— Și-acum... cum te simți?

— Binișor.

E un răspuns tipic irlandez. Arată că nu se plâng, dar lasă loc de orice urmă de simpatie poți oferi. M-a studiat și m-a ntrebat:

— Ce-ai pățit la costum?

Am verificat ruptura, care părea să fi crescut. Am răspuns:

— Opinii diferite.

A făcut expresia obligatorie de durere.

— Mie mi-au scos stomacu' anu' trecut.

„Ei” ar fi putut fi... borfași, trecători, doctori.

Am dat din cap ca și cum ar fi avut sens. A zis:

— Știi ce-i cel mai greu?

Slavă Domnului, îmi veneau diverse răspunsuri, dar am decis să le ignor. În loc de asta am răspuns:

— Nu știu.

— Chipsurile și ciocolata.

— Sunt dure.

— Crunte. Aș ucide pentru o farfurie de chipsuri cu oțet, apoi o ciocolată uriașă.

Părea complet dezolat. Apoi a zis:

— Bineînțeles, am rugăciunile mele.

— Serios?

— Aș fi pierdut fără ele.

S-a uitat înspre piață și a zis:

— Țasta-i autobuzu' meu.

— Ai grijă.

— O să am, Jack. Să mănânci o pungă de chipsuri pentru mine. Privindu-l cum se-ndepărta, m-am gândit cu jind la o epocă mai simplă. Nu că aș păstra-o așa. Indiferent cât de simplă ar fi, eu aș reuși s-o complic. Alcoolicii patentaseră conceptul de smulgere a înfrângerii din ghearele victoriei. Am aprins o țigară, iar o femeie a zis:

— Chestiile-alea o să te omoare.

— Trebuie să stea la coadă.

36.

„Ce aş
numi eu
experienţă
supranaturală
şi mistică
are în chiar
esenţa ei o
urmă de
contact
spiritual
direct între
două
libertăţi, un
soi de
scîlipire sau
scînteie care
aprinde
intuiţia... Şi
ceva în plus
ce pot
descrie
numai drept
personal în
care
Dumnezeu e
cunoscut nu
ca obiect sau
drept „Cel
de Sus”, ci
ca expresia
biblică, eu
sunt... Nu e
genul de
intuiţie care
să miroasă a
ceva
procurabil
pentru că
este prezenţa
unei
Persoane şi
depinde de

Thomas Merton într-o scrisoare către A. Huxley

Când am ajuns la hotel, doamna Bailey a ieșit de la recepție și a zis:

- Ați fost la război.
- Am fost.
- Dați-mi haina aia. O s-o peticesc.
- Nu-i nevoie.
- Și ce, o să umblați ca un vagabond?

Mi-a fost ușor să cedez. Am scos haina și i-am înmănat-o. A examinat materialul, s-a arătat nemulțumită și a zis:

- Niște criminali.

Am lăsat-o să bombăne. Sus, m-am dus ață la ascunzătoare, am scos două pastile zdravene și le-am luat repede. Voiam să fac urgent un duș. Mai înainte am scotocit prin jur, am găsit numărul poliției și l-am format. După câteva clipe:

- Alo?
- Ridge, sunt Jack Taylor.
- Oh, nu mă așteptam să suni.
- Nici eu. Ziceai că vrei ajutor.
- Vreau.
- OK. Verifică-i trecutu’ doamnei Kristen Boyle. Locuiește în Taylor’s Hill. Soțu’ i-a murit de curând.
- Ce vrei să știi?
- Cine e.
- O să văd ce pot afla.

Click.

Iisuse, era greu să-ți placă de ea. M-am întins în pat și mi-am zis „mă duc imediat la duș”.

Am dormit până seara târziu. Am visat intens. L-am văzut pe tata cu capul plecat de rușine. Am văzut-o pe iubirea vieții mele, Ann Henderson, cum se-ndepărtează și l-am auzit pe Danny Flynn zicând „sunt în siguranță”.

Cum am zis... intens.

37.

„Tot ce-mi doresc, totuși, e ca rasa umană
să nu mai fie atât de des prinsă în
capcană de propria-i versatilitate”.

John Arden, introducere la *Cogs Tyrannic*

Mi-a luat două zile să-l găsesc pe Bill Cassell. Văgăuna lui obișnuită, *Sweeney's*, rămânea închisă. M-am târât prin puburile de noapte din Galway, auzind câte ceva aici, câte ceva dincolo. Nu era o persoană despre care lumea să vorbească-n largul ei.

De când fusese împușcat, nici Casey, bodyguardul lui, nu mai fusese văzut. Am aflat că era în Belfast și-și reconstruia genunchiu'. Specialiștii-n astfel de răni erau acolo. Dacă vrei rapid informații, le plătești.

Am plătit.

Am găsit multe informații, printre care o istorioară de familie a lui Bill pe care știam c-o pot folosi ca să-l manipulez. Nu mă așteptasem vreodată să aflu așa ceva. Pur și simplu s-a nimerit.

L-am găsit pe barmanul care lucrase la *Sweeney's*. Era paznic la un club pe Eglington Street. Când l-am ajuns din urmă într-un târziu, era în pauză și bea ceva la bar. Am zis:

— Ce mai faci?

— Marș dracu' d-aici.

— Mă știi?

Nici nu s-a uitat la mine. A zis:

— Nu-mi pasă cine ești, marș dracu' d-aici.

— Vrei bani?

Acum s-a uitat.

— Taylor... da, mi-amintesc de tine.

— Deci, vrei banii sau nu?

— Ce tre' să fac?

— Să-mi spui unde-i Bill Cassell.

I-am arătat teancu' de bancnote. Și-a golit paharul, a râgâit, apoi și-a masat burta de bere și a zis:

— Sigur, pot să-ți spun.

— Dă-i drumu'.

— Bill e la azil. Canceru' e-n fază terminală. Bătrânu' Bill nu se mai întoarce.

I-am dat banii și-am zis:

— Nu pari prea trist.

— Pentru el? Cale bătută. Bătăușu' lui, ăla a fost împușcat în genunchi.

— Cine l-a-mpușcat?

— Un dobitoc cu țință proastă.

— Proastă?

— Da, trebuia să-i zboare dracului capu'.

S-a ridicat.

— Tre' să mă-ntorc la lucru, să mai crap niște capete.

•

M-am dus la azil a doua zi, dimineață devreme. Mai înainte sunasem ca să m-asigur că era acolo și să stabilesc programul de vizită. Te-ai fi așteptat să fie un loc întunecat și deprimant.

Nu era.

Plin de lumină, culori intense și calde, personal vesel. Când am întrebat de Bill la recepție, femeia a zâmbit și a zis:

— Ați venit să-l vizitați?

— Da.

— Veniți după mine.

Aveam la mine flori, bomboane de ciocolată, fructe și Lucozade: toate ingredientele pentru energie negativă. Ne-am oprit în fața unei uși albastru-deschis. A bătut la ușă. Am auzit:

— Intră.

Ea a zis:

— Vă las să-i faceți surpriză.

— Chiar intenționez.

Am deschis ușa. La-nceput nu l-am văzut, apoi mi-am dat seama că era din cauză că se topise în asemenea hal. Capul lui sprijinit de pernă era aproape transparent. Ochii își păstrasera ferocitatea.

Wilde a spus

„Pune-i cuiva o mască pe față și-ți va spune adevărul”.

Speram ca un pat de spital să aibă același efect. Am traversat camera, am mișcat coșul de gunoi cu picioru', am dat drumu' bunătaților înăuntru și am zis:

— Ce, credeai că ți le-am adus ție?

L-am apucat de pijama cu mâna stângă. Nu mai cântărea nimic. Cu pumnul drept l-am lovit de două ori într-o parte a capului.

Lovituri zdravene.

Ferocitatea i-a dispărut din ochi și a fost înlocuită de uluială. Mă-ndoiesc că-l mai pocnise cineva în timpul vieții de adult. I-am dat drumul și a căzut la loc. Am tras un scaun, mi-am scos țigările și am zis:

— Crezi că le place fumatu?

Am aprins una.

Treptat, concentrarea i-a revenit. Am zis:

— Povestește-mi despre Rita Monroe.

Răsufla chinuit și întretăiat.

— Era o cățea din iad. Se bucura chinuindu-le pe fetele de la Magdalen. Pe mama o puneă să stea afară înfășurată în cearșafuri ude. Le rădea-n cap, plus bătaile zilnice și înfometarea. Număru' ei preferat era s-o bage pe mama-n apă clocotită ca să curețe rău' din ea!

— Cine i-a omorât nepoții?

A zâmbit forțat.

— De-un' să știi? Da' dacă vrei să torturezi pe cineva, să-l faci să sufere cu-adevărat, ia-i ce iubește cel mai mult. N-avea rude, da' am înțeles că-i adora pe băieți. Sperasem s-o-ntâlnesc față-n față s-o-ntreb cum se simte.

Și-a arătat postura.

— După cum vezi, sunt puțin ocupat.

— Tu mi-ai răscolit camera?

— Eu?... Deși aud că stai tot la *Bailey's*.

— Și spargerile de la casa ei?

— Din nou, nu știu. Îmi place ideea, o zgudui bine de tot pentru marele eveniment.

Am împins scaunul înapoi. Nici n-a clipit. A zis:

— Ce? O să m-omori în bătaie. Mi-ai face-o favoare. Înc-o săptămână și mor oricum. Te-ntrebi de ce te-am angajat? Vezi tu, aveam nevoie de-un martor. Puteam s-o găsesc pe nenorocita aia oricând. Ai văzut ce ușor a fost să-i localizez nepoții, dar trebuia să fii convins că era vorba de o căutare adevărată, altfel ce soi de martor ai mai fi fost tu? Voiam să se simtă în siguranță, să-și închipuie că se terminase cu trecutu'. Dar, odată ce și timpul meu a-nceput să fie măsurat, era momentu' să pornim jocu'. Te-am folosit ca să-mi bat joc de tine. Ți-am făcut praf camera ca bonus, știam cât ții la nenorocitele alea de cărți. Te-a călcat pe coadă, ți-a pornit motoru'? Te-am urât mereu, cu ifosele tale de polițist, crezând că ești deosebit. Acu' că te-am implicat, cam câte ifose mai ai?

M-am uitat la el și am zis:

— M-ai angajat pentru că știai c-o s-o găsesc totuși?

— Normal. Asta te-a făcut complice.

— Ei bine, Bill, n-o să fii surprins să afli c-am mai găsit și pe altcineva.

A încercat să se ridice. Pe chip se vedea că înțelesese și era speriat.

— M-am gândit la zilele din școală, la ce știam despre tine și mi-am amintit – ai o soră.

La colțurile gurii i s-a adunat salivă. A găjâit:

— N-o băga-n asta. N-are nicio legătură cu ea.

Îi captasem complet atenția.

— Maggie. O fată liniștită, nu s-a căsătorit și...

Am făcut o pauză, de parcă voiam să-mi aranjez informațiile în cap, apoi:

— Locuiește singură pe Salthill Avenue nr. 14. Fără mijloace vizibile de întreținere. Tu ai grijă de ea, nu?

— Și ce?

— Și, aș vrea să te gândești la asta în decursul următoarei săptămâni.

— Nu te-apropia de ea, auzi?

— Închipuie-ți Bill, o persoană delicată ca ea, cum ar reacționa la o campanie de hărțuire și intimidare. Nu tre' să-ți spun cât de ușor e să sperii o femeie singură.

Furia i-a zguduit trupul stins. A întrebat:

— Ce vrei?

— Doamne, Bill, eu nu vreau nimic. Nu cred că lui Maggie o să-i fie prea bine după ce mori.

— Îți spun cine-i asasinu'.

A închis ochii. Lupta interioară îi lăsa semne pe frunte.

— Michael Neville. Are un apartament lângă Arcada spaniolă. La ultimul etaj. E ceva-n neregulă cu el, în afară de faptu' că mestecă-ntruna *Juicy Fruit*. Nu prea e prezent. Parcă imită pe cineva da' nu se chinuie prea tare.

Am dat să plec. A întrebat:

— Asta-i tot?

— O s-o lași în pace... Maggie... Nu e ca noi... ea...

— Păi, Bill, o să mă gândesc.

Am deschis ușa. A strigat:

— Iisuse, Jack, întoarce-te. Dă-mi o garanție.

Am închis ușa și am pornit spre coridor. M-am întâlnit cu recepționera care m-a-ntrebat:

— Vizita a decurs bine?

— Da.

— OK.

— Da.

— E mai ușurat deci.

— Aș zice că da.

— Ați fost amabil c-ați venit.

— Ne știm de foarte mult timp.

A procesat răspunsul, a căutat un clișeu potrivit și a zis:

— Prietenii vechi sunt cei mai buni.

— Bine zis.

Când am ieșit pe strada principală, un autobuz tocmai se apropia. M-ar fi dus până-n oraș. Am decis să merg pe jos. Am trecut de-o cabină telefonică și mi-am zis „*în două minute aș suna la Gardă, le-aș spune ce știu, iar Michael Neville ar fi*

săltat cât ai zice pește. În plus, poate c-aș câștiga niște bile albe de la Clancy”.

Am mers mai departe.

Sau, puteam s-o sun pe polițistă și s-o las pe ea să culeagă laurii.

Nu, asta era ceva ce trebuia să fac singur. Când am ajuns în capăt la Bohermore, am trecut strada. Am stat în fața porților cimitirului. Am vrut să intru, să vizitez mormântul lui Brendan, să-i aduc un omagiu. Picioarele nu voiau să mi se miște.

Am scos o țigară și am murmurat:

— Haide, nu-i mare lucru. Intri, găsești mormântu’, zici salut și-o ștergi.

N-am putut.

Parțial din cauza felului în care ar fi reacționat la cum l-am tratat pe Bill. Îl și auzeam:

— Ce-ai făcut? Ai intrat în camera unui muribund și l-ai bătut în pat?

Așa, sec, sigur că suna dur. Aș fi încercat să mă apăr cu:

— Era un rahat de om, un gunoi. Au fost uciși doi tineri nevinovați la ordinul lui și a terorizat o bătrână neputincioasă.

El ar fi scuturat din cap.

— Să te ierte Dumnezeu, că altcineva n-o s-o facă.

Și dacă aș fi fost suficient de disperat aș fi-ncercat:

— Da’ am obținut rezultate, nu? Cazu-i rezolvat.

— Nu e bine, Jack. Știi că nu e.

Un gropar a ieșit pe poartă. Tot un tip din școală. Ducea cu el un termos și sandvișuri. A zis:

— Jack, vorbești singur.

— Semn rău, nu-i așa?

— Ah, nu-ți face griji. Eu vorbesc singur tot timpul.

A văzut că mă uitam la prânzul lui și a zis:

— În general mănânc aici.

A făcut semn cu capul spre cimitir și a continuat:

— Da’ din când în când mai tre’ să ies, să fiu printre oameni.

Puteam să-nțeleg și am zis:

— Pot să-nțeleg.

— Nu, nu e cum crezi. Liniștea e de nedescris, da’ pân’ la urmă tot o să stau acolo destul la un moment dat. Așa că-mi impun să circul.

Am hotărât să nu mai merg în vizită.

— Mi-a părut bine să vorbim.

— Știi unde sunt, unde-o să fim cu toții. Calendaru’ rezolvă totu’.

38.

*„Când personalitatea începe să aibă aceste comportamente,
e ca și cum hrănește iar și iar trupul cu arsenic”.*

Gary Zukav,
Scaunul sufletului

Stăteam în fața blocului de lângă Arcada spaniolă. Bill zisese că Michael Neville locuia la ultimul etaj. Verificasem numele de afară. Da, era acolo, la 5 A. Am sunat la interfon. Niciun răspuns. Dacă ar fi răspuns, nu sunt sigur ce-aș fi zis. Tot sperasem să mă lovească vreun plan sofisticat.

Nu m-a lovit nici unul’.

În filme, ca să intre, eroul sună la unu’ dintre ceilalți locatari și acela îi deschide mereu.

N-a mers.

Am decis să-mi folosesc pregătirea de polițist. Am forțat broasca. Nici ușor și nici măcar fără zgomot. Forță brută-n toată regula. Ajuns în hol, am găsit scările și-am început să urc. Ajuns la etajul 5, am stat în fața ușii de la 5 A și-am ascultat, niciun sunet. Am bătut la ușă. S-a auzit:

— Da?

— ESB.^[22]

— O clipă.

Adrenalina îmi năvălise-n vene. Apoi zgomot de zăvor și de încuietori întoarse și ușa s-a deschis. În prag stătea un bărbat în vestă și boxeri. Se freca la ochi, abia trezit din somn. Am întrebat:

— Michael Neville?

— Da.

I-am dat un pumn în stomac. A urmat altu-n bărbie. A căzut înăuntru. M-am uitat pe coridor, apoi am pășit peste el. Avea puțin peste treizeci de ani, slab și ușor de cărat. Am verificat repede celelalte camere.

Dacă avea oaspeți, eram mort. N-avea. Am căutat în dormitor, am găsit o automată Browning și propriul meu pistol. Într-o cutie de pantofi ascunsese cocaină și o sumă mare de bani. Am pus cocaina, banii și HK-ul în haină. Browningu’ l-am ținut în mână. L-am auzit cum gemea pe măsură ce-și recăpăta cunoștința.

M-am întors în sufragerie, mi-am tras un scaun și m-am așezat pe el. Mi-am lăsat arma pe genunchi. A deschis ochii și s-a ridicat în capul oaselor, masându-și falca. Am zis:

— Salut.

S-a holbat la mine.

— Taylor! I-am zis lu' Bill c-ar fi trebuit să te radem. Ai avut ocazia să-nchiriezi vreo casetă cu „Vânătoru' de cerbi”?

A încercat să se ridice-n picioare. Am zis:

— Proastă idee dacă nu vrei să-ți zbor degetele de la picioare.

Lângă mine am observat o carte. Am fost atât de uluit că are vreuna că am luat-o de jos. Nu asociezi asasinii cu lectura. Titlul era „*Adorație*”.

Am zis:

— Hei, nimeni nu mai citește Henry Green.

S-a holbat confuz la mine.

— Ce vrei să spui?

Îmi pierdeam concentrarea. Nu po' să dau vina pe cărți pentru haosul din viața mea, dar au fost mereu prin preajmă de-a lungul călătoriei. Am zis:

— E un autor cumplit de neglijat. E redescoperit cam din zece-n zece ani.

Acum aproape că se ridicase. Am continuat:

— N-a scris nimic în ultimii două de ani de viață.

Neville a zis:

— Nu-i a mea. Era-n apartament când am venit. Aveam de gând s-o catapultez da' nu știi niciodată. Dacă rămân fără hârtie igienică folosesc aia.

Un soi de nebunie lăuntrică. Eram hotărât să afle despre autoru' ăsta. Am zis:

— N-a lăsat niciodată să i se facă poză, a folosit pseudonim și a dat interviuri care au dezvăluit puține lucruri. De fapt, foarte asemănător cu caracteristicile propriei tale profesii.

Acum se ridicase:

— Du-te dracu'.

Am mișcat cartea spre el.

— Numele lui adevărat era Henry Vincent York. Născut la Tewksbury, Anglia. Și-a făcut serviciu militar în Al Doilea Război Mondial în Brigada Pompierilor militari. După, s-antors la firma familiei în Midlands și a scris în timpul liber.

— Ești un dobitoc țăcănit să știi. Ai făcut o mare greșală, da' uite cum facem: îmi dai arma și poți să pleci.

L-am privit, am văzut cum i se-ncordau mușchii și-am zis:

— Nu vrei să afli despre Henry, nu? C-a scris zece romane. Uite, uneori auzi de câte unul că e considerat scriitorul cu S. Ei bine, el a fost considerat mai mult de-atât.

S-a năpustit asupra mea. În timp ce cădeam pe spate, arma s-a descărcat. Nici măcar n-a sunat a-mpușcătură, mai mult a pocnet amortizat. Eram pe jos, cu Neville peste mine. Nu se mișca. L-am împins și s-a rostogolit cu fața-n sus. Ochii erau

goi. O gaură mică-n piept. Dacăș fi țintit, n-aș fi obținut vreodată un asemenea rezultat.

M-am dus la ușă și am ascultat. N-am auzit nimic. M-am întors la Neville și i-am verificat pulsul. Nu avea. Am scos cocaina, am tras două linii ca să mă liniștesc, apoi am început să șterg sistematic tot ce atinsesem. Pe podea era o puzderie de *Juicy Fruit*. Le-am lăsat în pace. În timp ce cocaina îmi crăpa capu', am verificat din nou toate suprafețele. Simțeam fiorii cum mi se scurg pe spatele gâtului, euforia și starea de bine date de drog. I-am turnat restul de praf alb pe corp. În cameră era un plic cu numele și adresa lui. Le-am pus în buzunar. Speram ca ancheta polițiștilor să fie influențată de cocaină.

M-am uitat la trupul lui și mi-am zis „nu știu absolut nimic despre tine”.

Am băgat arma caldă încă în haină. Am aruncat o privire-n jur, sperând să nu fi omis nimic. Am deschis ușa. Nimeni pe coridor. Am luat-o-n jos pe scări. Cocaina îmi gonea de-a lungul nervilor. Dacă dădeam de cineva eram terminat. Ajuns la ușa din față, am pășit afară, țineam capu' jos. În câteva minute eram la *Jury's Hotel* și am îndrăznit să mă uit în urmă. Nicio schimbare la blocul pe care-l lăsasem în urmă. Nicio mașină de poliție cu sirenele ei țipătoare și nici vreun cetățean alarmat prin preajmă.

Am încercat să-mi spun „Hristoase, ce noroc ai avut”.

Dar e puțin cam greu să pomenști norocu' dacă ai un om întins pe jos cu un glonț în inimă.

Am pornit spre Quay Street. Am făcut stânga și am intrat pe Kirwan's Lane.

39.

„Dar
n-aș
ucide
pe
nimeni
pentru
bani.
Indifere
nt cât
de mult
mi-ar
trebui.
Nu sunt
omul
potrivit.
Am o
memori
e prea
bună.
N-aș
vrea să
revăd la
nesfârși
t
image
a unui
biet
nenoroc
it care
se
prăbușe
ște sub
greutate
a
propriul
ui
sânge”.

John
Straley,
Moar
tea și
limbaju

Kirwan's Lane e considerat cel mai important pasaj medieval din Galway. Kirwanii erau unul dintre cele zece triburi care au fondat orașul. Acolo e și un teatru mic unde a apărut Wolfe Tome. A fost fondat de un bărbat care purta minunatul nume de Humanity Dick Martin.

Auzeam muzică dinspre Busker Brown's. Pubu' ăsta include și o parte din „Mănăstirea de ardezie”, o clădire oferită în 1686 maicilor dominicane de către John Kirwan. Avea să devină primul schit al călugărițelor Înfațișării Maicii Domnului.

Nu știam ce anume îmi fixase datele astea-n cap. Singurul trecut de care sunt obsedat e al meu.

Poate credeam că-l pot folosi ca să schimb prezentul.

Mare spor aveam!

Știam însă că aveam nevoie disperată să vorbesc cu cineva. Am găsit o cabină telefonică nevandalizată și am sunat la *Nestor's*. A răspuns Jeff. Am zis:

— Sunt Jack, ești ocupat acum?

— Nu.

— Ne putem vedea undeva?

— Sigur.

Ne-am întâlnit într-o cafenea pe Quay Street. A zis:

— Nu trec niciodată prin partea asta de oraș.

— Aici se-ntâmplă totu'.

— De-asta nu trec pe-aici.

Arăta ca un motociclist. O jachetă Harley uzată, o bluză Jethro Tull, pantaloni reiați negri și bocanci negri. Am zis:

— Ce retro ești!

A zâmbit ușor.

— Voiam să-mi duc motoru' până-n Clifden, numa' cât să-l încălzesc nițel, să simt energia.

Clifden însemna amintiri foarte urâte pentru mine. Înainte să mă prindă ele, Jeff a zis:

— La ce te gândești? N-arăți prea bine.

Am tras aer în piept.

— De curând, doi oameni pe care i-am întâlnit, un preot și... un băutor... Nu prea știu cum să-ți zic, dar se pare că n-au fost reali.

N-a părut tulburat. S-a gândit puțin și a întrebat:

— Povestește-mi despre ei.

— Ce vrei să spui?

— Ce fel de oameni erau, ce-ai simțit față de ei.

Așa că i-am descris întâlnirea cu părintele Tom și apoi episodul cu Danny. Dacă era surprins de noaptea pe care-o

petrecusem la-nchisoare, se ascundea bine. A zis:

— Stai să văd dac-am înțeles. Te simțeai în largu' tău, puteai să vorbești ușor cu ei.

— Da.

Mi-a aruncat o privire cercetătoare.

— Prima chestie care-mi trece prin cap, bagi metaqualone, *beauties* sau alt soi de calmante tari și tot mai torni băătură. Am dreptate?

Mă simțeam expus, vulnerabil și n-am găsit vreun răspuns. El a zis:

— Jack, am fost într-o formație, mai știi? Am avut toate *trip*⁽²⁸⁾-urile posibile și recunosc cu certitudine semnele.

— Crezi c-o iau razna?

— Cred că e posibil ca la felu' în care le folosești să ai halucinații atât de vii.

— Tripez?

— E interesant că oamenii ăia nu te-au amenințat sau condamnat. Într-un fel pervers, sunt manifestări ale personalității tale.

— Am pus-o.

— Jack, fii atent. Ești foarte stresat, iar inconștientul tău ți-a oferit prieteni în care să te regăsești.

— Și ce să fac?

— Lasă drogurile.

— Iisuse!

Am stat în tăcere o vreme, apoi el a întrebat:

— Ce-o să se-ntâmpale cu acuzația de vătămare corporală?

— Am un avocat.

A zâmbit.

— Se pare chiar c-o să ai nevoie de-un avocat.

I-am povestit contextu-n care-l lovisem pe individ. L-am lăsat să proceseze, apoi am întrebat:

— Dac-ai fi fost în locu' meu, Jeff, ai fi făcut altfel?

— Nu știu, Jack. Îmi place să cred c-aș fi intervenit, dar probabil aș fi trecut mai departe.

Cafeneaua începea să se umple, așa că am ieșit. Am mers spre Shop Street. Am zis:

— Apreciez că mi-ai acordat timp, Jeff.

— Sunt prietenu' tău, ar trebui să mă suni mai des.

Înapoi la hotel, m-am așezat pe pat și m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să fi plecat direct la Londra. Am cochetat cu ideea, da' nu m-am convins. Am pus pistoalele-n pat și mi-am zis „sunt înarmat până-n dinți”.

Știam că trebuia să scap de Browning. Când cadavrul lui Neville urma să fie găsit, ar fi pus mâna pe glonț. Cât de greu

să fie să-și dea seama de la ce tip de armă provenea? Dac-ar fi pus mâna pe pistol ar fi fost game, set și meci.

Am decis să-l păstrez. Țineam în mână plicul cu numele și adresa lui Michael Neville și mă-ntrebam de ce-l luasem. Altă dovadă incriminatoare. L-am pus laolaltă cu pistolul și le-am ascuns.

Au trecut trei zile până au găsit cadavrul. La început, rapoartele au spus că un bărbat fusese găsit mort într-un apartament din centru. Apoi, mai târziu, că poliția considera moartea individului drept suspectă.

Găurile de gloanțe de obicei duc la asta. În cele din urmă, s-a lansat o anchetă de omucidere. Se spunea că polițiștii urmează o pistă sigură. Un purtător de cuvânt a spus:

— Nu vom permite ca traficul de droguri să ia amploare în oraș.

Puteam respira, dacă nu ușurat, cel puțin fără dificultăți.

40.

M-a chemat avocatul meu.

Birourile lui erau pe Mainguard Street. Am urcat două rânduri de scări, am trecut de o recepționeră și am ajuns în bîrlogul lui. Avea certificate și diplome înrămate pe perete. Le-am contemplat amândoi o clipă, apoi el a zis:

— Așa, domnule Taylor, am vești încurajatoare.

— Minunat.

— Cazul e posibil să fie abandonat.

— De ce?

— Victima... Nu că am folosi vreodată un astfel de cuvânt în afara acestui birou... Corect?

N-aveam nimic de obiectat, am zis:

— N-o să m-auzi pe mine că-i spun „victimă”.

— Perfect, ăsta-i biletul de ieșire.

Purta un costum care sugera tăcut „Sunt un învingător. Tu... cu siguranță nu ești”.

A răsfoit câteva pagini și a zis:

— Acum, Garda poate insista pe pagubele materiale.

— Oh!

A dat din mână a lehamite.

— E numai zgomot, ne anunță că-și fac treaba. Dacă sunteți dispus să plătiți daunele, pot să scap de ei.

A făcut o pauză și a adoptat un ton mai sobru:

— Sunteți dispus să faceți asta, nu?

— Desigur.

— Bravo! Rezolv imediat. Dă mult mai bine dacă plățiți înainte să se ajungă la termen. Arată că vă pare rău... Și chiar vă pare... nu-i așa, domnule Taylor?

— Total.

— OK, cu asta gata. Vă contactez imediat ce am mai multe informații. Nasul meu îmi spune că n-o să trebuiască să mai apăreți în tribunal.

— E uimitor.

S-a lăsat pe spate în scaunul rotativ.

— Nu, e promptitudine.

— Și taxele?

— Veți fi bucuros să aflați că nu vă privesc.

— De ce?

— Să spunem că mă bucur să mă aflu în postura de a-i face un serviciu lui Kristen.

Amândoi eram conștienți de faptul că-i folosisse numele mic. Am lăsat asta-n aer, apoi am zis:

— Mulțumesc.

— Domnule Taylor?
 — Da.
 — Nu vă bazați pe promptitudinea asta pe viitor. Nu ține la nesfârșit.
 Ajunsesem la ușă când a adăugat:
 — Nu vreți să-i supărați pe oamenii care v-au ajutat.
 — Măi să fie, seamănă destul de mult cu o amenințare.
 A ridicat din sprâncene.
 — Eu sunt de partea legii. Nu fac amenințări.
 — Glumești. Cu asta te ocupi. Singura diferență e că tu ai certificate.

•

O lăsasem mai moale cu pastilele. În loc de cele două pe post de mic-dejun, am rezistat până la prânz și am luat una singură. De întreținere. Curcanu' rece era ultima chestie pe care puteam s-o înfrunt. M-am întors la hotel, întrebându-mă de ce nu mă simțeam ușurat de veștile avocatului. Părea că nu mă duc la-nchisoare, dar știam că nu ieșisem din vizor. Cineva avea să aștepte ceva la schimb.

În hol, doamna Bailey a zis:

— A venit un tânăr să vă vadă.
 — Oh.
 — Așteaptă în hol.
 — Bine.
 — Domnu' Taylor, pare un tânăr foarte furios.
 — Nu-s toți așa?

Era Terry Boyle. Într-un costum scump, nu diferit de cel al avocatului. Cu siguranță în aceeași zonă de preț, un prag întotdeauna de neatins pentru mine. Cum se zice, era doldora de bani.

— Terry.

Tremura de furie. A mârâit:

— Ți-o tragi cu Kristen.
 — Alo... Vorbește mai încet.
 — Nu.

Am ridicat mâna. A făcut un pas înapoi. Am zis:

— OK, acu' hai să stăm jos și poți să-ncerci să te calmezi.
 Ne-am așezat.

Mi-am scos țigările și am aprins una. A dat fumul la o parte cu mâna și a zis:

— Te-am angajat și tu ce faci? Te bagi dracului în pat cu târfa.

— Cine ți-a spus?

— Ea.

— Și ai crezut-o?

Ca și cum s-ar fi așteptat la răspunsul ăsta a întrebat:

— Ai un tatuaj cu un înger pe piept?

— Eu...

— Ai... Iisuse... dă să văd.

M-a înșfăcat de cămașă și a rupt nasturii. L-am prins de încheietură și am zis:

— În ultima săptămână am pocnit trei oameni de i-am lăsat lași. Chestia e că a început să-mi placă. Uite ce întrebare tre' să-ți pui: vreau eu să am încheietura ruptă sau nu?

I-am îndoit mâna spre podea. A zis:

— Bine, gata... Doamne, ești așa violent.

— Ai de gând să te porți civilizat? Ai rămas fără avertismente.

S-a tras de lângă mine masându-și încheietura. A gemut:

— A durut.

Am încercat să-mi aranjez cămașa ruptă. Am zis:

— Îmi plăcea cămașa aia. N-ai idee cât de repede îmi schimb garderoba.

S-a strâmbat disprețuitor:

— *Haute couture* s-ar părea că nu te-ar defini cu exactitate. S-ar crede că magazinele de caritate au tot ce-ți trebuie.

Era genu' de om pe care nu te-ai fi plictisit niciodată să-l snopești în bătaie. Am zis:

— Terry, am verificat-o pe Kristen. Indiferent cât de mult o detești, nu e nicio dovadă că ți-ar fi ucis tatăl.

— Și, bineînțeles, ai anchetat amănunțit, mai ales la el în pat. Presupun că n-ai găsit niciun indiciu acolo, sau erai prea ocupat?

— Las-o baltă, Terry. E pierdere de vreme.

A sărit în picioare și a zis:

— Mă-ntâlnesc cu ea săptămâna viitoare. Într-un fel sau altu', am eu grijă de vagaboanda asta.

— Haide, Terry.

— Du-te dracu' Jack Taylor. Ești o ființă dezgustătoare.

Și a dispărut.

Doamna Bailey s-a apropiat și a zis:

— Să vă aduc ceva?

— Nu... mulțumesc.

— Tânărul, l-ați putut ajuta?

— Nu prea cred.

— Dacă nu vă supărați că vă zic, domnu' Taylor, deasupra dumneavoastră par mereu să plutească nori de furtună.

— Asta așa e.

MAGDALEN

În ziua în care a plecat de la spălătorie, Lucifer s-a trezit devreme, și-a împachetat valiza mică și s-a uitat la bijuteriile pe care le avea. Două inele mici de Claddagh, un rozariu de perle și o cruciuliță de aur pe un lănișor de argint. Aparținuseră „martirelor”, fetele ale căror morți le pricinuise. Mângâie cruciulița cu degetele și se gândi s-o ducă la amanetul de pe Quay Street, dar atingerea obiectului îi dădu un asemenea fior amintindu-și puterea pe care o simțise atunci când muriseră fetele alea, încât oftă și puse cruciulița în geantă, hotărâtă s-o păstreze ca suvenir al zilelor de glorie.

N-avea să mai existe vreo perioadă ca asta și știa că viața ei avea să ia o pantă descendentă. Sora ei avea doi fii, iar Lucifer îi adora. Îi mulțumise puterii întunecate pe care-o slujea că sora ei nu făcuse fete. După perioada de la Magdalen, ura ei pentru femei devenise mai puternică, pentru că erau așa de slabe, mereu se plângeau, mereu conspirau. Râse scurt când se gândi „le-am învățat eu minte pe vitele alea. N-o să mă uite prea curând”.

42.

Am urcat și mi-am scos cămașa sfâșiată. Am cercetat-o în speranța slabă c-ar mai fi putut fi salvată, dar nu mai era nicio șansă. Am aruncat-o-n coș. A sunat telefonul. Am răspuns:

— Da?

— Jack... sunt Bríd... Bríd Nic an lomaire.

— Ridge.

Îi auzeam frustrarea. A zis:

— Am informația pe care-o voiai.

— Despre Kristen?

— Da.

— Ce fată bună!

— Nu mai face pe superioru'.

— Ce femeie bună?

— O să fiu în McSwiggan's la opt.

Click.

Am început să ascult necrologuri. Cam cât de razna să fii? În loc să iau drogurile de dimineață ascultam asta. Abuz mintal de un cu totul alt calibru. Multe nume sunau cunoscut. Eram la vârsta aia la care nu mai urmărești reușitele prietenilor, ci aștepti vești despre dispariția lor.

Apoi:

— Bill Cassell.

M-am repezit să cresc volumu' și am ținut minte aranjamentele de înmormântare și:

— Prin rugămintă, fără flori. Orice donații către Ospiciul Galway.

Nu știam dacă era o-nmormântare la care să mă duc. Urma să plece de la augustină la 11 a doua zi. Dacă nu din alt motiv, ar fi trebuit să mă duc să m-asigur că murise într-adevăr.

•

În seara aia purtam un pulover, blugi și paltonul de poliție. În ciuda arsurilor, era încă intact. Am ajuns la McSwiggan's pe la 8:15. Ridge era deja acolo și se juca cu o sticlă de Cola dietetică.

— Îți mai aduc una?

— Nu.

Am comandat un Jameson dublu. Consideram că o duceam bine cu consumul redus de pastile. M-am așezat în fața ei. Am zis:

— Aproape că suntem o prezență obișnuită aici.

N-a zămbit, n-a răspuns. Purta un tricou alb și blugi bleumarin.

— N-avea machiaj pe chip, ceea ce o făcea să pară severă, distantă. A căutat în geantă, a scos un bloc notes și a zis:

— Interesantă persoană, această Kristen Boyle.

— Țsta e un mod de-a o descrie.

S-a uitat fix la mine și a întrebat:

— Ești cu ea?

— Nu în felu' ăla.

— Ei bine, cu asta se ocupă, colecționează bărbați.

N-am făcut vreun comentariu. Ea a început:

— Numele ei adevărat e Mary Cowen. Din Waterford, din partea de jos a clasei mijlocii, educație obișnuită, nimic ieșit din comun. La șaisprezece ani a cunoscut un bogătaș englez și a fugit cu el în Anglia.

— Nimic penal în asta.

— Zece ani mai târziu ajunge-n Galway cu nume nou, accent nou și un soț decedat de curând.

— Oh.

— Acum cinci ani s-a căsătorit din nou și a devenit doamna Boyle. Înainte de asta și de la moartea lui Boyle avusese o mulțime de bărbați. Soțul ei a murit de atac de cord. A fost incinerat repede. Bineînțeles, are prieteni care să rezolve cu promptitudine astfel de probleme. În mod normal ar fi avut loc o autopsie.

Am repetat:

— Promptitudine.

— Ce?

— E-un cuvânt care pare să i se potrivească.

— Ce i se potrivește e „influență”. Cunoaște oamenii de care are nevoie.

— Asta așa e.

A sorbit din Cola.

— Mi s-a cerut s-o anchetez.

— Îi investighezi... nu, nu... Anchetezi moartea soțului ei.

Când n-am răspuns, a zis:

— Nu e nimic care să arate c-a făcut ceva.

Am întrebat:

— Cum ai descoperit atâtea?

— Unchiul Brendan m-a-nvățat bine. Replica lui preferată era „Nu contează ce știi, ci să știi unde se află informațiile”.

Am zis:

— Sigur ar fi fost mândru de tine.

Pe chip i s-a format o expresie îndurerată, înlocuită apoi de o privire severă.

— Sunt atât de furioasă pe el.

Am dat din cap și ea a izbucnit:

— Și pe tine.

— Pe mine?
— Erai prietenul lui, nu-i așa?
— A... da.
— De ce n-ai avut grijă de el?
— Nu eram concentrat...

S-a ridicat și aproape că a scuipat:

— Și când ești concentrat? Când comanzi whiskey-uri mari, atunci ești atent? Ești o jenă de prieten.

După ce a plecat mi-am amintit ce zisese odată Babs Simpson: „alcoolicii sunt aproape întotdeauna fermecători. Trebuie să fie, pentru că trebuie să-și facă mereu prieteni noi. Îi consumă pe cei vechi”.

Fusese redactor-șef la *Vogue* și *Harper's Bazaar*.

Acuzația ei îmi arsese sufletul. De fapt, nici nu cred că intenționase să facă asta. Eventual o zisese cu o resemnare conștientă.

•

Nu știu cât am stat holbându-mă-n pahar. Toată durerea pe care o provocasem și o suferisem îmi năvălise-n suflet. În clipele mele cele mai bune nu-mi plăcea de mine. În clipa aia mă detestam. Apoi am înțeles cum a reușit Brendan să pregătească un laț, să se urce pe un scaun de bucătărie și să penduleze. O femeie de vârstă mijlocie curăța și elibera mesele. I-am observat fără să vreau ecusonul de pe bluză. O afurisită de față zâmbăreață. Dedesubt scria „fii vesel”.

Aș fi putut, cu mare veselie, să-l fi smuls și s-o fi pus să-l înghită. A arătat spre Cola dietetică a lui Ridge și a întrebat:

— Soldat căzut la datorie?

— O da.

S-a oprit. Mi-am dat seama că mă cerceta. N-am ridicat privirea. A zis:

— Fruntea sus, poate n-o să se-ntâmpale.

— Deja s-a-ntâmpalat.

Am încuiat-o, dar nu pentru mult timp. Era genul care s-ar fi regăsit în politică. A zis:

— Nu știi niciodată ce te-așteaptă la colț.

După asta am ridicat capul, am pironit-o cu o privire care exprima tot ce simțeam, și am zis:

— Dacă e ceva câtuși de puțin asemănător cu trecutul meu, chiar și cea mai mică similitudine, sunt futut.

A plecat în grabă.

•

Înmormântarea lui Bill Cassell se numără printre cele mai jalnice la care-am asistat vreodată. Și, slavă Domnului, am văzut destule. Au fost de la vesele la emoționante sau pur și

simplu triste. Dar, dintre cele jalnice, asta a fost cea mai cruntă.

O zi mizerabilă, cu ploaie violentă care te uda complet. Nicio sută de haine de ploaie n-ar fi fost suficiente să te protejezi de ea. O simți cum ți se scurge pe gât, apoi de-a lungul picioarelor, cum îți umple șosetele. E un frig neîndurător, feroce, și te face să-nțelegi adevăratul sens al cuvântului „nenorocit”. Patru oameni în total la mormânt. Preotul – părintele Malachy – care încercase să-și aprindă o țigară. Nu reușise. Un gropar și o femeie mărunță și firavă. Eu eram al patrulea. Malachy se grăbise să recite un psalm sec. L-am ajutat pe gropar să coboare sicriul. Gemea din cauza efortului. Am întrebat:

— Nu sunteți doi în general?

— N-a vrut să vină pe vremea asta.

Nu ne-am descurcat bine. Funiile mă tăiau la mâini și mi-am rupt unghiile de la două degete. Când am terminat, femeia a pășit înainte și a lăsat un trandafir să fluture până jos. M-am apropiat de ea și am întrebat:

— Maggie?

— Da?

— Sunteți sora lui Bill?

S-a dat înapoi, de parc-aș fi fost gata s-o atac. Atitudinea ei cu totu' era a unui câine biciuit. Nu numai că limbaju' trupului era ca de victimă, dar și ochii ei parcă spuneau că trăia așteptând pedepse suplimentare. Am încercat să par cât mai neamenințător cu putință. Deloc ușor când ești înfodolit într-un palton de poliție, ud pân' la os și la juma' de metru de un mormânt deschis. A răspuns:

— Da.

De parcă ar fi pledat vinovată.

Am întins mâna și am zis:

— Jack Taylor.

Mâna ei a întâlnit-o încet pe a mea.

— Ați fost prietenul lui Bill?

Avea ochi imenși, cât farfuriile. Viclenia sau răutatea nu-i atinseseră niciodată. Nu voiam să mint complet o astfel de persoană, așa că am zis:

— Am mers împreună la școală.

— Lui Bill nu i-a plăcut la școală.

— Nici mie.

Asta a părut să-i mai ia din teamă și a zis:

— Ai fost foarte amabil să vii și mai e și o zi așa jalnică.

N-aveam vreun răspuns potrivit. Malachy m-a atins pe umăr.

— Ai o clipă?

I-am zis lui Maggie:

— Scuzați-mă puțin.

M-am întors la el și am izbucnit:

— Ce e?

S-a retras un pas. Iisuse, toată lumea făcea asta. Energiile pe care le degajam tre' să fi fost ucigătoare. A zis:

— Mă mir că ești aici.

— De parc-ar fi treaba ta.

S-a străduit zadarnic să-și șteargă ploaia de pe față. Până și gulerul îi era flească. A zis:

— Mama ta a suferit un infarct.

— Da?

— Doamne Sfinte omule, asta-i tot ce ai de zis?

— Unde e?

— E acasă acum. Te duci s-o vezi?

— O să mă gândesc.

— Ai o inimă de diavol.

— Mulțam.

M-am întors spre Maggie. Se uita la mormânt cu o privire profund dezolată. Aș fi luat-o de braț dar am simțit c-ar fi sărit ca arsă. Am zis:

— Maggie, să vă chem un taxi?

— Nu, nu, am mașină.

Mi-a văzut uimirea și a zis:

— Bill a cumpărat-o. M-a forțat să iau lecții de condus. Nu eram foarte bună și aș fi renunțat, dar îl știi pe Bill. Nu era un om cu care puteai să te pui.

Am dat din cap. Era ceva pentru care puteam depune mărturie. A zis:

— N-am știut ce să fac după.

— După?

— Știi tu, lumea închiriază hoteluri și au ceva pentru cei îndoliați, dar...

Necazul ei pentru lipsa oamenilor era vizibilă, așa că am zis:

— Hai să mergem să bem ceva, să ținem un toast în memoria lui.

A fost cumplit s-o văd prinzându-se de asta ca de un colac de salvare. Aproape că a plâns:

— Ați vrea... o... ar fi minunat... plătesc eu... Putem să vorbim despre Bill... Și...

Mi s-a frânt inima.

Mașina ei, o Toyota, era dincolo de poartă. Când s-a așezat la volan, părea complet dezorientată. Înainte să apuc să vorbesc s-a adunat și, după două porniri ratate, am intrat în trafic. A zâmbit înfrântă și a zis:

— Nu prea mă pricep.

— Nu vă faceți griji.

Mi-am imaginat că-mi fac eu destule pentru amândoi. Am mers pe Bohemore în pas de melc. Ceilalți șoferi se înfuriau. Am propus:

— Poate ar trebui să schimbați în viteza a treia.

— Oh.

Când am trecut pe lângă Tonery's am zis:

— Opriți aici.

Alt scrâșnet de cauciucuri când am încercat asta. Am trecut la milimetru de o dubă parcată și ne-am oprit. Am ieșit repede și am așteptat-o-n ploaie. M-a întrebat:

— Mașina o să fie-n siguranță aici?

Cel puțin până venea șoferul dubei. Am zis:

— Sigur.

43.

„Când totul s-a închis
Am simțit închiderea în mine
Și ce
Aveam să fac cu
Idei ca mântuirea?”

K.B.

Pub-ul are un foaier în spate. În ciuda potopului de afară, era luminat și primitor. Barmanul a dat din cap și a zis:

— Vin imediat.

Ne-am așezat. Ea a zis:

— Fac cînste.

Mi-am închipuit că nu apuca să zică asta prea des. Când a sosit barmanul, a zis:

— Un sherry mic.

Eu am comandat un Jameson.

Am stat în tăcere până au venit băuturile. Nu părea să nu se simtă în largul ei cu chestia asta, ca și cum de tăceri ar fi avut parte cel mai mult. Am ridicat paharul și am zis:

— Pentru... Bill.

Și a început să plângă.

Nu tare și cu suspine. Mai rău, avea spasmele alea interioare la care e îngrozitor să fii martor. Lacrimile îi curgeau pe obraji și picurau în pahar. M-am holbat la ploaie.

Mă gândeam la câteva rînduri din Merton care mă emoționaseră:

„Am ținut ochii închiși, mai mult de apatie decât de altceva. Dar, oricum, nu e nevoie să deschizi ochii să vezi oaspetele, să vezi Moartea. Moartea e cineva pe care-l vezi foarte limpede cu ochii din centrul inimii. Ochi care nu văd datorită luminii ci datorită unui fior de gheață din adâncul inimii”.

S-a șters la ochi și a zis:

— E foarte frumos aici.

— Este.

— Nu ies mult.

Am căutat un clișeu să răspund, n-am găsit niciunul și am întrebat:

— Bill a vorbit vreodată despre o Rita Monroe?

S-a cutremurat, apoi:

— Era obsedat de ea.

— De ce?

A luat din sherry și a început:

— Bill a adorat-o pe mama. Dar ea nu era... bine. Cred că era foarte... fragilă.

A râs nervos și a continuat:

— Am moștenit-o eu, cred. În orice caz, era mereu bolnavă și obișnuia să... să-și facă rău. Bill nu putea să-nțeleagă. Apoi stătea mult timp la spital. Se înfuria, dădea vina pe tatăl meu, dădea vina pe mine. Când ea se-ntorcea acasă, era încântat. În puținele perioade în care ea a fost bine, el era complet altfel. Strălucea de fericire. După ce a murit, tata ne-a chemat la o discuție, ne-a povestit despre timpul pe care ea îl petrecuse la Magdalen, și că nu-și revenise niciodată. Cum femeia aceea, Rita Monroe, o persecuta în special pe ea. Odată ce-a aflat, Bill s-a comportat ca un om posedat.

S-a uitat la mine și a întrebat:

— Știți ceva despre ură, domnule Taylor?

— Vă rog să-mi spuneți Jack. Da, știu ceva despre ură.

Ochii ei i-au sfredelit pe-ai mei. Am văzut forță acolo. A zis:

— Da, cred că știi. A devenit scopul vieții lui Bill. E ciudat, dar niciodată nu părea mai viu ca atunci când își alimenta ura. De parcă-l atingea curentul electric. Nu se mai sătura să planifice răzbunarea. Știi de ce-i era cel mai frică?

Nu-mi puteam închipui, am zis:

— Nu.

— Ca ea să fi murit deja.

— Oh!

— Voia să sufere și ea cum a suferit mama noastră.

Câteva clipe m-am gândit să-i spun ce știam. Înainte să mă hotărâsc, ea a zis:

— Sper că n-a găsit-o.

— Nu vreți să plătească pentru ce i-a făcut mamei dumneavoastră?

A clătinat din cap și a zis:

— Dacă era atât de... demonică... pe cât se spune... Viața însăși o va pedepsi într-un fel sau altul.

Mi-am terminat băutura și am zis:

— Nu sunt sigur că sunt de acord.

— Domnule Taylor, Jack, fratele meu și-a distrus viața din cauza urii și a aruncat o umbră nefastă asupra vieții mele. Dacă ar fi găsit-o pe femeia aceea, n-ar mai fi contat. Ar fi devenit exact ca ea. Asta face ura.

Am întrebat dacă voia să-i mai iau o băătură sau ceva de mâncare, dar a refuzat. A zis:

— O să mai stau aici o vreme. E liniștit.

M-am ridicat. Hainele îmbibate de apă îmi dădeau mâncărimi. Am întrebat:

— Ce-o să faceți acum că Bill a murit?

— O să am grijă de mormântul lui.

— Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți la Bailey's Hotel.

— Mulțumesc, Jack. Bill a fost norocos să aibă un prieten ca tine.

Când am ajuns la ușa pub-ului, m-am uitat înapoi. Ea privea ploaia. Poate era o iluzie de la lumină, dar părea mulțumită. Știam că n-o s-o mai văd. Am deschis ușa și am coborât capul înaintea măcelului de-afară.

•

Eram în camera mea în haine uscate. Stăteam pe pat și răsfoiam *Miresele spirituale* de Kahlil Gibran.

După întâlnirea cu sora lui Bill voiam să stau în liniște, să citesc și să mă adun. Nu știu ce m-a posedat să iau cartea aia. Iată fragmentul peste care am dat:

„Vai de această generație, căci în ea versetele Cărții sunt de-a-ndoaselea, copiii mănâncă struguri necopți și dinții tatălui se strepezesc. Du-te, femeie pioasă, și roagă-te pentru fiul tău smintit pentru ca raiul să-l ajute și să-l readucă în simțiri”.

Mamei i-ar plăcea fragmentul. M-am gândit la ce-mi spusese părintele Malachy, la infarctul ei. Ultimul lucru de pe lume pe care voiam să-l fac acum era s-o văd. M-am zvârcolit și în cele din urmă m-am dus la fereastră. Ploaia se oprise. Mi-am scuturat paltonul și am hotărât să rezolv odată problema. Am mers pe Forster Street și m-am oprit la locul unde fusese spălătoria. Curând aveam s-o vizitez pe Rita Monroe. Ce aveam să-i spun – habar n-aveam. Urma să improvizez.

Am ajuns la locuința mamei, am tras aer adânc în piept și am ciocănit. Ușa a fost deschisă de o femeie de vârstă mijlocie în uniformă de asistentă. A întrebat:

— Da?

— Sunt Jack Taylor.

I-a trebuit o clipă să proceseze informația, apoi:

— Fiul?

— Da.

Părea uimită. Am zis:

— Pot să intru?

— A... bineînțeles. Sunt surprinsă.

Când s-a dat la o parte ca să mă lase să intru am întrebat:

— De ce?

— Părintele Malachy a pomenit de dumneavoastră... Dar a spus că e imposibil să veniți.

— A greșit.

M-a condus în bucătărie.

— Eu sunt doamna Ross. Tocmai am redevenit asistentă, asistentă privată.

Tocmai făcuse ceai, iar pe masă era deschisă o cutie de Jaffa cakes. De la radio se auzea muzică. Sinead O'Connor începuse *Chiquitita*.

N-am vorbit până la finalul cântecului. Ea a zis:

— Îmi place Abba. Nu credeam că mai poate cineva să cânte bine melodia asta.

Voiam să zic „ai ceai, biscuiți și radio. Treaba cu asistatu' când mama dracului începe?”

Dar era cam târziu să fac pe fiu îngrijorat. Am întrebat:

— Cum se simte?

Asistenta a aruncat o privire la masă, apoi și-a încrucișat brațele și a zis:

— N-o să spun că n-a fost destul de grav. Însă face progrese remarcabile. Partea dreaptă a corpului și fața îi sunt paralizate și nu și-a recăpătat vorbirea. E prezentă și se înzdrăveneste pe zi ce trece.

Am dat din cap și ea a continuat:

— Mama dumneavoastră e o sfântă. Toată munca pe care a făcut-o pentru parohie... Am admirat-o mereu.

S-a oprit. Era semnalul să intervin și eu cu partea mea de eulogie^[29].

— Pot s-o văd?

Aș fi fost bucuros să mă refuze, dar a zis:

— Bineînțeles. E sus. Vin cu dumneavoastră.

— Nu-i nevoie, stați să vă beți ceaiul.

N-a insistat. Am urcat, m-am oprit o clipă, am ciocănit. Apoi mi-am dat seama că nu putea să răspundă. Am intrat. Dacă ați fi fost în situația de a-mi transcrie sentimentele, le-ați fi immortalizat cu:

„Maria, mama clericilor celibatari care au întors capetele iubirii omenești, i-ar fi oferit lui Augustin proiecția cerească perfectă... A propriei lui mame dominatoare”.

Cum au salvat irlandezii civilizația
de Thomas Cahill.

Mă pregătisem să arate altfel. Nu mă pregătisem suficient de bine. Era o femeie bătrână. Singura trăsătură pe care-o avusese

tot timpul era energia. Sigur, energie întunecată, care nu izvora dintr-o sursă de bunătate. Se baza mai mult pe durere și amărăciune profundă. Oricum, îi dădea putere și o făcuse mereu să pară în mișcare.

Așezată într-un scaun, tot corpul i se topise, de parcă se prăbușise în ea însăși. Mâna dreaptă îi zăcea inertă în poală, fața îi era contorsionată și de pe buze îi curgea salivă. Părul, cândva de un negru lucios, era complet alb.

Cel mai rău era că nu știam cum să mă adresez. M-am apropiat și am zis:

— Mamă.

Suna cât se poate de pretențios și ciudat. Mai mult m-am prăbușit pe pat decât m-am așezat. Am crezut că mama nu mai reușea să aibă un asemenea efect asupra mea. Ochii ei aveau o strălucire ternă, nu vedeau nimic. Nu și-a dat seama de prezența mea.

Liniștea era stânjenitoare.

N-o mai văzusem vreodată fără să-i meargă gura, în general aruncând învinovățiri, amenințări neclare dar, în orice caz, în viață. Am zis:

— Sunt Jack.

Am simțit un nod în gât.

— Fiul tău.

Încercasem să-mi amintesc un moment în care fusesem apropiat de ea. Nu mi-a venit niciunul. Ce îmi aminteam era desconsiderarea constantă a tatălui meu. Rezistase fără să riposteze. Pe măsură ce pasiunea mea pentru cărți creștea, el mă încuraja. Construisese un raft mare de care mama își bătuse joc.

— Cărți! Crezi c-o să plătim chiria cu ele.

Descoperisem și hurlingul^[30]. Cele două, cărțile și sportul, îmi ocupau fiecare clipă. În prima zi în care am plecat la Templemore, mama îmi vânduse cărțile și-mi arsese raftul. Tata zisese cândva:

— Mama ta a avut o viață grea.

Poate a fost prima mea conștientizare de adult. Răspunsesem:

— Și vrea să ne-o facă pe-a noastră și mai grea.

Acum era rândul ei. M-am dus la chiuveță, am luat un prosop și l-am adus înapoi. I-am șters cu grijă saliva de la gură și mi-am zis „ce mă costă s-o-mbrățișez?”

N-am putut.

Când fusesem dat afară din Gardă, ea a zis:

— Știam că n-o să faci nimic.

Cu cât mă purtam mai urât, cu atât i se potrivea mai bine martiriul. Uitându-mă la cât de neajutorată era, am zis:

— Ai crede că ăsta ar fi momentul să ne-mpăcăm, dar ce e... e trist.

M-am dus la ușă, eram pe cale să arunc o privire înapoi dar imaginea ei mi se înfierase deja în suflet. Am coborât scările. Asistenta a apărut și a zis:

— A mers bine?

— Da.

— Sunt sigură că i-a făcut foarte bine.

N-am rezistat și am întrebat:

— Ce vă face să fiți așa sigură?

Încurcată, a ezitat, apoi:

— Adică să știe că fiul ei e aici.

— Nu știe nici pe dracu'.

Ferocitatea ne-a înlemnit. Nu intenționasem să-i dau drumu', dar era acolo. M-am uitat la mâna mea dreaptă, atât de încheștată pe balustradă că părea transparentă. Asistenta a început să se miște spre bucătărie. Am zis:

— Sunați-mă dacă apare vreo schimbare.

Ajunsesem la ușă când a zis:

— Înțeleg că e supărător pentru dumneavoastră.

Voiam să mă-ntorc și să dau cu înțelegerea ei pe scări, dar m-am limitat la:

— Supărător? Da, asta e.

Sper că n-am trântit ușa.

Am mers pe College Road cu senzația că mă hăituia întunericul. Dacă m-aș fi întors, simțeam că m-ar fi învăluit. Tentația de a îmbrățișa întunericul era puternică. Refrenul de la Death Row, „Dead Man Walking”, îmi răsuna întruna în urechi. Alcoolicii trăiesc zilnic cu senzația morții iminente.

Când am ajuns la Fair Green, un autobuz City Link se îndepărta. M-a cuprins o dorință copleșitoare da a fi în el. M-am rezeamat de perete, rămas fără idei, visuri și planuri.

Mai aproape ca niciodată de pierdere totală.

Într-una dintre clipele alea inexplicabile de serendipitate, am zărit un boschetar jigărit care stătea puțin mai jos. Avea șase pungi de plastic împrăștiate la picioare. Din una dintre ele a scos o sticlă de Buckfast și și-a pus-o pe cap. Eram la o lungime de țigară de el și îl priveam fix. Nu era conștient de prezența mea sau a oricui altcuiva.

A început să cânte, tot Abba. Nu-mi venea să cred.

Fernando.

Avea o voce limpede și o siguranță uimitoare. Am simțit lacrimi în ochi și m-am muștrat pentru sentimentalism cras. Abba!... Adică... Pe bune.

44.

*„Aveam să scriu și n-aveam să mint.
Așa că atunci când scriitorii de autodezvoltare
spun să-ți găsești copilul din tine,
presupun că nu se referă la mine”.*

Andrea Dworking,
Suferință

Dimineața devreme am primit un telefon de la avocat. A început cu:

— Ați plătit pagubele aduse vitrinei farmacistului.

— Da.

— A ajutat.

— Da?

— O, da. Sunt bucuros să vă informez că acuzațiile au fost ridicate.

— Chiar și polițiștii?

— Joc golf cu Clancy. Un tip foarte înțeleghător. Sigur nu vrea să-l urmărească pe unul de-ai lui.

— A zis el asta?

— Nu chiar, dar ai fost polițist.

— Sunt uluit.

— Asta-i treaba mea, să uluiesc oamenii.

— Ce să zic? Mulțumesc.

— Nu prea sunt eu persoana căreia să-i mulțumim.

Și a închis.

Am sunat-o pe Kristen. A durat ceva până să răspundă:

— Da?

— Kristen, sunt Jack.

O clipă tăcere, apoi:

— Ai primi vești bune, cred.

— Da, cred că e posibil să le fi influențat tu.

— Crezi?

— Le-ai influențat?

— Nu-mi place să te văd la-nchisoare... Și nici pe altcineva.

— Ei bine, apreciez.

— Vezi să apreciezi.

Click.

După-amiaza era luminoasă, cu o urmă de căldură în cer. Am mers până la Newcastle. Momentu' s-o înfrunt pe Rita Monroe. Voiam să-i văd reacția când spuneam că știu cine e. Poate că nici nu-și mai amintea de mama lui Bill, da' cu siguranță-și amintea de Magdalen, aveam să m-asigur de asta.

Sunând la sonerie, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, niciun răspuns. Am făcut un pas înapoi și m-am uitat în sus la ferestre. Un bărbat a ieșit din casa alăturată și a zis:

— N-o să primiți răspuns.

— De ce nu?

— A murit.

— Ce?

— Infarct, chiar acolo unde stați. Fusese la cumpărături. I s-au împrăștiat pe cărare.

— Când?

— Acu trei zile.

M-a cercetat și a zis:

— Nu sunteți rudă?

— Nu.

— Nici nu m-așteptam. Era singuratică. Politicoasă, da' nu puteai să zici că era prietenoasă. A fost învățătoare, am înțeles.

M-am întors să plec. El a zis:

— Casa o să fie vândută bănuiesc.

Apoi a adăugat:

— Măcar să nu fie-nchiriată studenților. Doamne, asta mi-ar mai trebui.

•

În următoarele săptămâni am stat cu capu' la cutie, am redus mult consumu' de pastile și am stabilit să beau numai câteva beri seara. Am reușit să stau departe de whiskey. Era o viață curată, sau cel puțin formula cea mai apropiată la care puteam s-ajung.

Și citeam, dacă nu cât de repede eram capabil, măcar cât de divers puteam. Începusem din nou să dau atenție lumii.

Jeffrey Archer a fost închis și peste tot erau previziuni recesioniste sumbre. Nu că era vina lu' Archer, da' cele două evenimente au coincis. Revolte masive la Genova, iar Tim Henman a pierdut din nou la Wimbledon.

Doamna Bailey a remarcat:

— Păreți să duceți o viață foarte liniștită.

Am zâmbit enigmatic ca să sugerez că făcea parte dintr-un plan măreț, iar ea a adăugat:

— O vreme întregul univers părea să fi căzut pe dumneavoastră.

Mă gândeam mult la rău și la diversele lui manifestări în viața mea. Nu știam dacă era ceva în mine care-l atrăgea sau dacă era doar aleatoriu. L-am căutat pe Scott Peck pentru luminare. El a zis:

„E caracteristic celor care sunt răi să-i judece pe alții ca fiind răi. Incapabili să-și conștientizeze

propria imperfecțiune, trebuie să-și alunge greșelile învinovățindu-i pe alții. Și, dacă e nevoie, chiar îi vor distruge pe alții în numele dreptății”.

Dacă vrei să citești despre răutate, atunci *Oameni minciunii* a lui Peck e greu de întrecut.

M-am gândit la viața liniștită pe care o duceam.

„M-aș putea obișnui cu asta”.

În cele mai multe seri mă duceam la Nestor's și puneam lumea la cale cu Jeff. A zis:

— Ți-a dispărut privirea hăituită din ochi.

— Simt libertatea.

Am vizitat-o chiar și pe mama de câteva ori. Starea nu i se schimbase vizibil, dar atitudinea mea era clar diferită. Nu mi-era groază de vizite și simțeam că zidul de resentimente se clătina. Mă așteptam să mai primesc un semn de la Terry Boyle, dar nu am mai comunicat deloc. Ce să-i fi zis? N-o mai urmăresc pe Kristen pentru că m-a salvat de la-nchisoare?

Ministerul de Justiție trimisese scrisoarea obișnuită, cerând returnarea paltonului. Ca de obicei, am ignorat-o.

Stăteam la *Nestor's*, bucurându-mă de rutina care-mi devenise viața. Un bărbat a intrat și s-a pus în fața mea. Mi-a trebuit ceva până să găsesc chipul în memorie. Era tânăr, cu piele măslinie. Am încercat:

— Geraldo?

Îl cunoscusem la petrecere. Era partenerul lui Terry.

— Da... Terry a zis că vii mereu aici.

Chiar și de la petrecere simțisem că era ceva plăcut la el. Am zis:

— Vrei ceva de băut?

— *Nada...* nimic... *gracias*.

— Stai jos.

S-a așezat.

Părea să fie pe cale să-l podidească plânsul. L-am lăsat să se adune și am întrebat:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Terry.

— Da?

— E în coma.

A pronunțat *comá*.

S-a oprit... a scuipat și a zis:

— *Diabla aia...* Și acum e-n comă.

N-a trebuit să-ntreb cine era femeia.

— Kristen. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

— S-a dus la ea acasă. Ea zice că au băut... mult... Poate de la droguri.

S-a uitat rugător la mine și a început să plângă:

— Da' *señor* Taylor, ați stat cu el. Bea un pahar... două... *todos*... atât... Și droguri, niciodată. Le detestă. Ea spun că luat multe. Ea dus la culcare și dimineața el în boală.

Eram sigur.

Iisuse, păstrase ecstasyu' lichid, îi turnase-n băutură. Cuvintele mele: „ai grijă cu chestia asta. Poa' să te bage-n comă”.

A început să suspine. Jeff mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar i-am făcut semn s-o lase pe altă dacă. I-am pus lui Geraldo mâna pe umăr și am zis:

— O să verific, OK?

Ștergându-se la ochi a zis:

— *Gracias*. Credeți că poate o să fie bine?

— Sigur, sigur c-o să fie bine.

S-a ridicat, a întins mâna.

— Încearcă să nu-ți faci probleme, OK?

După ce a plecat, m-am gândit la Terry și știam sigur că nici pe dracu' n-avea să fie bine.

N-a durat mult să-mi pregătesc pasul următor. Aveam deja majoritatea ingredientelor. Am sunat-o pe Ridge și am zis:

— Dacă aș vrea să fiu sigur că răspunzi la un jaf, cum ar trebui să-l aranjez?

— Ce?

— M-ai auzit.

— Ce-ai de gând?

— Ridge, o să răspunzi la un jaf. În decursul anchetei, o să descoperi soluția la o altă crimă, o crimă gravă. Ar trebui să-ți crească statutul.

— Nu-mi place cum sună.

— Crezi în dreptate sau doar dai din gură?

Tăcere lungă, apoi:

— Va trebui să ai încredere-n mine.

— Asta-i partea grea.

Am pus totu' pe-o carte.

— Unchiu' tău ar fi avut încredere-n mine.

A oftat adânc, apoi:

— Ar trebui să fiu în sala operatorilor când vine apelul.

— Zi-mi ora.

— Puțin după patru după-amiaza asta.

— OK, ai grijă să fii acolo la ora aia. Acum ascultă-mă cu atenție. Când ajungi la casă, caută neapărat în debaraua din dormitor. O să vezi niște pulovere stivuite pe-un raft. Verifică-le cu atenție. Ai înțeles, Nic an lomaire?

— Mi-ai folosit numele.

— Ce?

— Nic an lomaire. L-ai spus. Ai folosit forma irlandeză.
— Da, mă rog, vezi să fii acolo pentru apel.
Am închis.
Apoi am sunat-o pe Kristen. A răspuns cu un „bună” ascuțit.
— Kristen, sunt Jack.
— Ce faci, Jack?
— Bine. Ascultă, tre’ să ne vedem.
— Unde și când, iubitul?
— 3:45 în Jury’s. Comandă niște șampanie. Dacă întârzii puțin, începe fără mine. S-ar putea s-ajung puțin după.
— Ce sărbătorim?
— E surpriză.
— Ador surprizele.
— Asta-i chiar tare.
Click.

•

Eram în fața casei ei la 3:30 PM. Câteva minute mai târziu a apărut o mașină, un BMW, cu Kristen la volan. A făcut stânga și a coborât pe Taylor’s Hill. Am mers pe alee și m-am apropiat de ușa din față. Două șuturi puternice au dat-o jos și, trăgând pe mâini o pereche de mănuși, am intrat. Am început s-arunc lucruri în toate părțile, să-ntorc camerele cu susu-n jos. Apoi am urcat, am sucit dormitoru’ și am deschis debaraua. Am tras aer adânci în piept, apoi am aruncat pe jos costume și pantofi. Puloverele erau cum mi le aminteam. Le-am mișcat, apoi am băgat mâna-n buzunar și am scos pistolul lui Michael Neville și plicul cu numele și adresa lui și le-am pus sub pulovere. M-am asigurat că un capăt al plicului ieșea puțin. M-am uitat la ceas. 3:45 PM.

Eram într-o cabină telefonică la 4 fără 3, am sunat la poliție, am raportat un jaf în desfășurare și am închis. La 4:15 PM, trecusem de Threadneedle Road și ieșisem pe promenada Salthill. Imaginea golfului a făcut ce făcea mereu.

M-a-nveselit.

Ken Bruen
**MARTIRELE
DE LA MAGDALEN**

Jack Taylor #3

virtual-project.eu

virtual-project.eu

- ^[11] Membru al Garda Síochána, garda de poliție din Irlanda (n. red.).
- ^[12] Salut (irlandeză).
- ^[13] AA – Alcoholics Anonymous (Alcoolicii Anonimi), NA – Narcotics Anonymous (Narcomanii Anonimi).
- ^[14] Viteză (eng.).
- ^[15] Rugăciune catolică, adesea însoțită de clopote atunci când este rostită în biserică; tradițional, rugăciunea este spusă de trei ori pe zi, la ora 6 dimineața, la ora 12 și la ora 6 seara (n. red.).
- ^[16] Serial irlandez extrem de popular la începutul anilor '90, creat de Wesley Burrowes (n. red.).
- ^[17] Sănătate! (irlandeză).
- ^[18] Trupe de rock alternativ și punk britanice.
- ^[19] Puternic anti-depresiv, devenit drog recreațional (n. red.).
- ^[20] Frumuseți negre (engl.).
- ^[21] GHB – grievous bodily harm (engl.).
- ^[22] Serial BBC despre viața într-o circă de poliție londoneză (n. red.).
- ^[23] Membră a Garda Síochána.
- ^[24] Băutură răcoritoare.
- ^[25] „The Cloud of Unknowing” – lucrare anonimă de mistică creștină, scrisă în Anglia, în a doua jumătate a sec. al XIV-lea. (n. red.).
- ^[26] Național Association for the Advancement of Colored People (Asociația națională pentru dezvoltarea persoanelor de culoare, engl.).
- ^[27] Lucrurile s-au schimbat (eng.).
- ^[28] Allied Irish Banks.
- ^[29] Drum bun (irlandeză).
- ^[30] Foras Áiseanna Saothair (irlandeză) – Autoritatea de pregătire și angajare.
- ^[31] Rock and Roll ți-am dat cei mai buni ai vieții (eng.).
- ^[32] Club de rugby din Dublin.
- ^[33] Ziua marmotei – sărbătoare populară care se ține pe 2 februarie. Groundhog, marmotă, se traduce literal „porc de pământ” (n. red.).
- ^[34] Nume argotic pentru cocaină.
- ^[35] Slavă Tatălui (irlandeză).
- ^[36] Pe cine-o să suni? (eng.).
- ^[37] Electricity Supply Board.
- ^[38] Stare dată de droguri.
- ^[39] Pâine binecuvântată care se distribuia credincioșilor participanți la adunările creștine din primele secole ale erei noastre.
- ^[40] Joc irlandez asemănător cu hocheiul (n. red.).

Table of Contents

[Prolog](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [37.](#)
- [38.](#)
- [39.](#)
- [40.](#)
- [41.](#)
- [42.](#)

43.
44.

Table of Contents

Prolog	2
1.	3
2.	6
3.	9
4.	14
5.	19
6.	21
7.	25
8.	27
9.	32
10.	35
11.	40
12.	44
13.	50
14.	51
15.	57
16.	66
17.	71
18.	73
19.	77
20.	85
21.	86
22.	87
23.	92
24.	95
25.	99
26.	106

27.	109
28.	112
29.	116
30.	119
31.	120
32.	128
33.	135
34.	136
35.	141
36.	143
37.	145
38.	150
39.	153
40.	157
41.	160
42.	161
43.	167
44.	173